

HOVORY S BOHEM III

neobvyklý dialog

kniha 3

Neale Donald Walsch

1998

NANCY FLEMINGOVÉ-WALSCHOVÉ

Nejlepší přítelkyni, milé společníci,
vášnivé milence a úžasné manželce,
která mě naučila víc než kdokoli jiný na světě.

Dala jsi mi víc, než jsem kdy očekával.
Naplnila jsi mou duši radostí.
Ukázala jsi mi lásku v zázračné podobě.
A umožnila jsi mi znovu najít sám sebe.

Tuto knihu věnuji tobě, své velké učitelce.

(*)

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle chci nejdřív poděkovat svému nejlepšímu příteli, Bohu. Doufám, že se s ním jednoho dne spřátelí všichni lidé.

Děkuji své úžasné manželce Nancy, které jsem tuto knihu věnoval. Nejsem schopen vyjádřit, co pro mě tato neobyčejná žena udělala. Jedno však vím jistě. Bez ní bych nikdy schopen napsat tyto knihy.

Dále chci poděkovat Robertu S. Friedmanovi, nakladateli „Hampton Roads Publishing Company“, za jeho odvahu publikovat všechny knihy trilogie HSB. Jeho rozhodnutí přijmout rukopis, jež předtím odmítli čtyři nakladatelé, změnilo životy milionů lidí.

U příležitosti prvního vydání posledního dílu trilogie HSB nemohu nepoděkovat Jonathanu Friedmanovi, jehož jasnozřivost, neochabující cílevědomost, hluboké duchovní porozumění, nekonečné nadšení a monumentální tvůrčí talent umožnily, aby se „Hovory s Bohem“ dostaly do knihoven po celé této zemi. Jonathan Friedman, který si jako první uvědomil nesmírný význam tohoto poselství, předpověděl, že tato kniha bude čtena miliony lidí na celém světě a že se stane klasickým dílem duchovní literatury. Forma, vhodné načasování a efektivní distribuce Hovorů s Bohem jsou důsledkem Friedmanova neochvějného odhodlání a oddanosti. Každý, kdo miluje HSB, je jeho dlužníkem, stejně jako já.

Za neúnavnou práci na tomto projektu bych rád poděkoval také Matthew Friedmanovi. Hodnotu jeho úsilí nelze docenit.

Nakonec chci poděkovat těm autorům a učitelům, jejichž dílo mění filozofickou a duchovní atmosféru Ameriky a celého světa, autorům, kteří mě dennodenně inspirují svým neochvějným odhodláním mluvit pravdu bez ohledu na osobní komplikace a nepříjemnosti, které jim to přináší.

Joan Borysenkové, Deepaku Choprovi, Larrymu Dosseyemu, Wayneovi Dyerovi, Elisabeth Kúblerové-Rossovové, Barbaře Hubbardové, Stephenu Levinovi, Raymondovi Moodymu, Jamesi Redfieldovi, Berniemu Siegelovi, Brianovi Weissovi, Marianne Williamsonové a Garymu Zukavovi, s nimiž jsem se osobně seznámil a jichž si hluboce vážím, předávám díky vděčných čtenářů a vyjadřuji své osobní ocenění a obdiv.

Tito autoři jsou naši moderní průkopníci. A jestliže jsem se vydal na cestu hlasatele věčné pravdy, pak jen proto, že mi to umožnili oni a jim podobní, s nimiž jsem se nikdy nesetkal. Jejich životní dílo je svědectvím zářivého světla v lidské duši. Tito lidé demonstrovali to, o čem já pouze mluvím.

(0)

ÚVOD

Tohle je neobyčejná kniha. Říkám to jako člověk, který měl s jejím napsáním jen velmi málo společného. Stačilo, abych se jen „ukázal“, položil několik otázek a psal.

Od roku 1992, kdy tento rozhovor s Bohem začal, nedělám nic jiného. Byl to pro mě strašný rok, žil jsem v hluboké depresi a zoufale se ptal: Co mám dělat, abych si usnadnil život? Co jsem udělal, že musím tak trpět?

Tyto otázky jsem napsal do dopisu, který jsem adresoval Bohu. K mému překvapení Bůh odpověděl. Odpověď přišla ve formě slov šeptaných bezhlasým hlasem. Naštěstí jsem si ta slova zapsal.

Dělám to už přes šest let. A protože mi bylo řečeno, že z tohoto soukromého rozhovoru bude jednoho dne kniha, poslal jsem koncem roku 1994 první rukopis nakladateli. O sedm měsíců později se tato slova objevila na pultech knihkupectví. Dnes je tato kniha už dvaadevadesát týdnů na seznamu bestsellerů.

Druhá kniha Hovorů s Bohem je už také několik měsíců na seznamu bestsellerů. A tohle je třetí a poslední část tohoto neobvyklého rozhovoru.

Tuto knihu jsem psal čtyři roky. Nebylo to snadné. Prodlevy mezi jednotlivými okamžiky inspirace byly velmi dlouhé, několikrát mezi nimi uplynulo půl roku. Slova první knihy mi byla diktována po dobu jednoho roku. Druhou knihu jsem psal o něco déle než rok. Ale po celou dobu psaní třetí knihy jsem byl středem zájmu veřejnosti.

Kamkoli jsem přišel od roku 1996, všude jsem slyšel stejnou otázku: „Kdy vyjde Třetí kniha ?“, „Co je s Třetí knihou ?“, „Kdy se už dočkáme Třetí knihy ?“

Umíte si asi představit, jak to na mě působilo. Kdybych se byl s někým miloval uprostřed Yankee Stadionu, určitě bych měl víc soukromí. Kdykoli jsem vzal do ruky pero, měl jsem pocit, že mě pozoruje pět milionů lidí.

To neříkám proto, abych si gratuloval k dokončení této práce, ale jen proto, abych vysvětlil, proč to trvalo tak dlouho. Během těch let jsem prožil jen velmi málo okamžiků tělesného, duševního a duchovního soukromí.

Tuto knihu jsem začal psát na jaře 1994, kdy jsem napsal většinu textu. Pak jsem mnoho měsíců nenapsal vůbec nic. Poslední kapitoly jsem psal až na jaře a v létě 1998.

Jedno je však jisté: do psaní jsem se v žádném případě nenutil. Buď jsem měl inspiraci, nebo jsem prostě položil pero a přestal psát v jednom případě dokonce na čtrnáct měsíců. Byl jsem rozhodnutý raději nenapsat nic, než abych napsal knihu, kterou bych napsat musel jen proto, že jsem řekl, že ji napíšu. Zatímco tento přístup znervózňoval mého nakladatele, mně dával sebedůvěru, ať už to mělo trvat sebedéle. Dnes vám tuto knihu s důvěrou předávám. Shrnu jsem v ní učení obsažené v prvních dvou knihách trilogie a navíc jsem je dovedl k logickému a překvapivému závěru.

Jestliže jste četli předmluvu ke kterékoli z mých předešlých knih, pak víte, že jsem v obou případech byl poněkud nejistý. Ve skutečnosti jsem se obával reakce čtenářů. Dnes takový strach nemám. Pokud jde o Třetí knihu, nemám sebemenší obavy. Jsem přesvědčen, že její moudrost a pravda, upřímnost a láska silně zapůsobí na mnoho lidí, kteří ji budou číst.

Věřím, že je to posvátná duchovní kniha. Dnes si uvědomuji, že to platí o celé trilogii a že ji lidé budou číst a studovat po desetiletí a dokonce po celé generace. Možná po celá staletí. Neboť tato trilogie pojednává o neuvěřitelném množství námětů, o lidských vztazích, o povaze vrcholné reality, o kosmologii vesmíru, o životě a smrti, o lásce a manželství, o sexualitě a rodičovství, o zdraví a vzdělání, o ekonomice a politice, o duchovních a náboženských otázkách, o fyzice a problematice času, o společenských normách a tradicích, o procesu tvorby, o vztahu člověka k Bohu, o ekologii, o zločinu a trestu, o životě ve vyspělých společnostech ve vesmíru, o dobru a zlu, o mýtech a etice různých civilizací, o duši a duchovních partnerech, o povaze opravdové lásky a o možnosti vyjádřit tu část našeho já, která si uvědomuje, že Boží podstata je naším přirozeným dědictvím.

Doufám, že vám tato kniha přinese užitek.

Bud'te požehnáni.

Neale Donald Walsch

Ashland, Oregon

září 1998

Dnes je Boží hod velikonoční 1994 a já tu sedím s perem v ruce, jak mi bylo řečeno. Čekám tu na Boha. Slíbil mi, že přijde, stejně jako přišel během posledních dvou Velikonoc, aby začal další celoroční rozhovor. Třetí a poslední - prozatím.

Tento proces - tento neobvyklý dialog - který začal roku 1992, bude ukončen o Velikonocích 1995. Tři roky, tři knihy. První kniha pojednává hlavně o osobních záležitostech - o romantických vztazích, o vhodné práci, o mocné síle peněz, lásky, sexuality a Boha. O tom, jak začlenit všechny tyto aspekty do každodenního života. Druhá kniha pojednává o geopolitické problematice - o povaze státu, o možnosti odstranění válek, o předpokladech pro vytvoření mezinárodní světové vlády. Tato poslední kniha trilogie se zaměří na nejdůležitější otázky, před nimiž lidstvo stojí. Bude se zabývat vyššími sférami a dimenzemi a tím, jak do sebe jednotlivé aspekty zapadají.

Postup je následující:

Individuální pravdy

Obecné pravdy

Univerzální pravdy

Stejně jako při psaní prvních dvou knih, ani dnes nemám sebemenší tušení, kam se dostanu. Celý proces je jednoduchý. Vezmu do ruky pero, položím otázku - a čekám, jestli mě něco napadne. Jestliže mě nic nenapadne, odložím pero a vrátím se k psaní příští den. První knihu jsem psal přibližně rok, druhou o něco déle.

Tato kniha bude nejdůležitější ze všech.

Poprvé od té doby, co jsem začal tento proces, jsem trochu nervózní. Od té doby, co jsem napsal prvních pět odstavců, uplynuly už dva měsíce. Dva měsíce od Velikonoc, a nic mě nenapadlo - nic jen nervozita.

Týdny jsem opravoval vysazený rukopis první knihy této trilogie - a teprve tento týden jsem dostal konečnou verzi První knihy, ale musel jsem ji vrátit sazeči, protože jsem v ní našel třiačtyřicet chyb. Druhou knihu jsem dokončil teprve minulý týden - dva měsíce po termínu. (Měla být hotová na Velikonoce 1994.) Tato třetí kniha, kterou jsem začal psát na Boží hod velikonoční, přestože Druhá kniha nebyla ještě dokončena, leží od té doby v zásuvce a teď - když je konečně hotová Druhá kniha - se dovolává mé pozornosti.

A přece poprvé od roku 1992, kdy tohle všechno začalo, se tomuto procesu jaksi bráním, i když nemohu říci, že bych jej přímo nesnášel. Mám pocit, že mě svazuje. Nerad dělám cokoli, co dělat musím. A protože už znám reakci lidí, kterým jsem dal přečíst ještě neopravený rukopis, jsem si jistý, že všechny tři knihy budou hodně čteny, že budou důkladně zkoumány a analyzovány z teologického hlediska a že se o nich bude vášnivě diskutovat po desítky let.

Z toho důvodu pro mě bylo velmi obtížné dostat se na tuto stránku - neboť ačkoli vím, že knihu dopsat musím, uvědomuji si, že se tím vystavuji hrubým útokům, výsměchu a snad i nepřátelství mnoha lidí za to, že se odvažuji rozšiřovat tyto informace - a navíc tvrdit, že pocházejí přímo od Boha.

Myslím, že nejvíc se bojím toho, že se projeví jako neadekvátní a nevhodný „mluvčí“ Boha, neboť jsem člověk, který se v životě dopustil zdánlivě nekonečné řady chyb a přestupků.

Ti, kteří mě znají z minulosti - včetně mých dětí a bývalých manželek - mají právo odsoudit tyto knihy na základě mého chabého výkonu ve funkci manžela a otce. V této oblasti jsem byl naprosto nemožný, stejně jako v dalších aspektech života, týkajících se přátelství a slušnosti, píle a zodpovědnosti.

Velmi dobře si uvědomuji, že nejsem hoden vystupovat v roli zástupce Boha ani posla pravdy. Jsem ten poslední, kdo má právo vzít na sebe takovou roli. Znevažuji pravdu už jen tím, že předstírám, že ji říkám, zatímco celý můj život je svědectvím mých slabostí.

Proto tě, Bože, žádám, abys mě zprostil povinností tvého písaře a aby sis našel někoho, kdo si takovou poctu zaslouží.

„Rád bych dokončil, co jsme už začali - ačkoli nejsi povinen v tom pokračovat. Nemáš žádné „povinnosti“ vůči mně ani vůči komukoli jinému, i když vidím, že tvůj dojem, že takové povinnosti máš, v tobě vyvolává špatné svědomí.“

V životě jsem zklamal mnoho lidí, včetně svých dětí.

„Všechno, co se stalo v tvém životě, se stalo proto, aby ses ty - a všichni ostatní - mohl vyvíjet přesně tak, jak jsi potřeboval a jak jsi chtěl.“

Tohle je dokonalá výmluva, kterou se hájí každý, kdo se chce zbavit zodpovědnosti za své činy a kdo se chce vyhnout nepříjemným důsledkům.

Mám pocit, že jsem celý život byl sobec - neuvěřitelný sobec - který si dělá, co se mu zlíbí, bez ohledu na druhé.

„Dělat to, co se ti líbí, není nic špatného...“

Ale mnoha lidem jsem ublížil... mnoho lidí jsem zklamal.

„Jde jen o to, co děláš nejrady. Říkáš, že dnes děláš nejrady to, co neškodí druhým.“

Mírně řečeno.

„Záměrně. Musíš se naučit být k sobě shovívavý. Musíš se přestat odsuzovat.“

To není tak snadné - zvláště když tě odsuzují druzí. Bojím se, že ti udělám ostudu. Mám strach, že budu-li chtít mermomocí publikovat tuto trilogii, budu tak ubohým hlasatelem tvého poselství, že je zdiskredituji.

„Pravdu nelze zdiskreditovat. Pravda je pravda. Pravdu nelze dokázat ani vyvrátit. Pravda prostě je. Co si o tobě lidé budou myslet, to nemůže oslabit kouzlo a krásu mého poselství.“

Jsi vlastně jedním z nejlepších hlasatelů, protože jsi žil způsobem, jež považuješ za nedokonalý.

Lidé ti porozumí - i když tě budou odsuzovat. A jestliže uvidí, že jsi opravdu upřímný, pak ti odpustí tvou „ničemnou minulost“.

Ale řeknu ti tohle: Dokud se zabýváš tím, co si o tobě myslí druzí, nejsi svůj vlastní člověk.

Teprve až nebudeš potřebovat ničí souhlas, budeš sám sebou.“

Neměl jsem obavy o sebe, ale o tvé poselství. Nechtěl jsem tvé poselství pošpinit.

„Jde-li ti o mé poselství, hlásej je. Neboj se, že je pošpiniš. Mé poselství bude hovořit samo za sebe.

Pamatuj si, co jsem tě učil. Není tak důležité, jak dobře je poselství přijato, záleží spíš na tom, jak dobře je předáno.

Zapamatuj si také tohle:

Učíš to, co se musíš naučit.

Nemusíš být dokonalý, abys mohl mluvit o dokonalosti.

Nemusíš být mistr, abys mohl mluvit o mistrovství.

Nemusíš být na nejvyšším vývojovém stupni, abys mohl mluvit o nejvyšším vývojovém stupni.

Snaž se být upřímný. Snaž se být opravdový. Chceš-li napravit všechny „škody“, které si myslíš, že jsi způsobil, dokaž to svým chováním. Dělej, co můžeš, a o víc se nestarej.“

To se snadno řekne, ale hůř dělá. Občas mám výčitky svědomí, pocit viny.

„Pocit viny a strach jsou jediní nepřátelé člověka.“

Pocit viny je důležitý. Upozorňuje nás, že jsme udělali něco špatného.

„Nic není „špatné“. Je jen to, co pro tebe není dobré, co neodpovídá tomu, kdo opravdu jsi a čím se chceš stát.

Pocit siny tě nutí být tím, čím nejsi.“

Ale pocit viny nám aspoň ukazuje, kdy jsme zbloudili.

„Teď mluvíš o vědomí, nikoli o pocitu viny.

Řeknu ti tohle: Pocit viny je zhoubný jed, který zabijí rostlinu.

Pocit viny ti nedovolí růst, pocit viny tě usmrtí.

To, co hledáš, je vědomí. Ale vědomí není pocit viny. A láska není strach.

Znovu opakuji, strach a pocit viny jsou tvoji jediní nepřátelé. Láska a vědomí jsou tvoji opravdoví přátelé. Proto si neplet' jedno s druhým, neboť jedno tě zabije, zatímco druhé ti dává život.“

Chceš tím říct, že bych nikdy neměl mít pocit viny ?

„Nikdy, vůbec nikdy. K čemu je to dobré ? Pouze ti to dovoluje nemilovat sám sebe - a to ti pak znemožňuje milovat druhé.“

A neměl bych mít z ničeho strach ?

„Strach je něco jiného než opatrnost. Buď opatrný - ale neměj strach. Neboť strach jen ochromuje, zatímco opatrnost mobilizuje.

Buď mobilizovaný, nebuď ochromený.“

Vždycky mě učili bát se Boha.

„To vím. A proto jsi byl ve vztahu ke mně naprosto ochromený.

Rozumný vztah ke mně sis vytvořil teprve tehdy, když ses mě přestal bát.

Kdybych ti mohl dát něco, co by ti dovolilo najít mě, pak by to byla nebojácnost.

Nebojácní lidé jsou blahoslaveni, neboť ti najdou Boha.

To znamená, že musíš být natolik nebojácný, abys odhodil všechno, co si myslíš, že víš o Bohu.

Musíš být natolik nebojácný, abys ignoroval to, co ti o Bohu říkají druzí.

Musíš být tak nebojácný, že se odvážíš navázat svůj **vlastní vztah** k Bohu.

A nesmíš mít pocit viny. Když tvá vlastní zkušenost odporuje tomu, co sis myslil, že víš, a co ti všichni říkali o Bohu, nesmíš mít pocit viny.

Strach a pocit viny jsou jediní nepřátelé člověka.“

Někteří lidé však říkají, že dělat to, co mi radíš, je jako obcovat s ďáblem, neboť jedině ďábel by mohl navrhnout něco takového.

„Žádný ďábel neexistuje.“

Přesně to by řekl ďábel.

„Tím chceš říct, že ďábel by řekl všechno, co říká Bůh ?“

Ano, jenže chytřeji.

„Dábel je chytřejší než Bůh ?“

Řekněme, že je mazanější.

„Takže dábel intrikuje tak, že říká to, co by řekl Bůh ?“

Jen trochu „překrutí“ smysl - jen natolik, aby člověka, svedl na scesti.

„Myslím, že si o „dábloví“ budeme muset promluvit.“

Už jsme o něm hodně mluvili v První knize.

„Zřejmě ne dost. Kromě toho jsou lidé, kteří **První knihu** nečetli. A nečetli ani **Druhou knihu**. Proto si myslím, že bude dobře, když shrneme některé pravdy, o nichž předešlé knihy pojednávají. To nám otevře cestu k diskusi o univerzálních pravdách v této knize. A také se opět dostaneme k dáblu. Rád bych ti totiž vysvětlil, proč a jak byla tato entita „vymyšlena“.“

Tak dobře. Dobře. Vyhrál jsi. Ostatně jsme už začali, takže je jasné, že budeme pokračovat. Ale ještě než začnu tento třetí rozhovor, rád bych čtenářům něco řekl. Od té doby, co jsem napsal první slova této knihy, uplynulo již půl roku. Dnes je 25. listopadu 1994 - včera byl Den díkůvzdání. Trvalo mi pětadvacet týdnů, abych se dostal až sem; pětadvacet týdnů od té doby, co jsi pronesl svá poslední slova. Za těch pětadvacet týdnů se stalo hodně věcí. Jen tahle kniha se nepohnula ani o centimetr. Proč to trvá tak dlouho ?

„Copak nevidíš, jak blokuješ sám sebe ? Copak nevidíš, jak se zastavuješ právě ve chvíli, kdy tě napadne něco dobrého ? A tohle děláš celý život.“

Tak moment ! Já se nesnažím nic úmyslně zdržovat, ale prostě nemohu nic dělat - nemohu napsat jediné slovo - pokud necítím potřebu... nerad to slovo používám... pokud necítím inspiraci. A inspirace je přece tvůj obor, nikoli můj !

„Už ti rozumím. Takže ty si myslíš, že jsem to já, kdo zdržuje.“

Ano, tak nějak.

„Můj úžasný příteli, tohle je ti podobné - jsi jako všichni ostatní lidé. Půl roku se válíš, nic neděláš, všechno odkládáš a teď mě obviňuješ za to, že jsi nic neudělal. Copak to nechápeš ?“

Hmm...

„Řeknu ti tohle: Já jsem s tebou pořád. Jsem vždycky „připraven“.“

Copak jsem ti to už neříkal ?“

Říkal, ale...

„Jsem s vámi pořád, až do konce času.

Ale nikdy vám nebudu vnucovat svou vůli - nikdy.

Přeji vám všechno nejlepší, ale především jsem vám dal svobodnou vůli. A to je nepochybný projev lásky.

Jestliže vám přeji, co si přejete sami, pak vás opravdu miluji. Jestliže vám přeji, co vám přeji, pak miluji sebe, **skrze** vás.

Podle toho poznáš, zdali tě druzí milují a zdali ty opravdu miluješ je. Neboť láska nechce nic pro sebe, láska se snaží pomoci milovaným.“

Zdá se, že teď přímo popíráš to, co jsi o lásce říkal v První knize. Tam jsi tvrdil, že lásku vůbec nezajímá, co jsou, co dělají nebo mají druzí, ale co je, dělá nebo má člověk sám.

A také se vracíme k dalším otázkám... například k tomu, proč matka křičí na dítě, aby si nehrálo na ulici, nebo proč riskuje svůj vlastní život tím, že vběhne mezi jedoucí auta a strhne dítě na chodník. Znamená to snad, že taková matka své dítě nemiluje? A přece vnucuje dítěti svou vůli. Dítě si hrálo na ulici, protože si tam hrát chtělo.

Jak vysvětlíš tyto rozpory?

„Žádný rozpor tu není. Ty však nevidíš tu harmonii. Proto nikdy nepochopíš Boží doktrínu lásky, dokud si neuvědomíš, že to nejlepší, co si přeji, je totéž, co si přeješ ty. Tak je tomu proto, že ty a já jsme jeden celek.

Boží doktrína je zároveň Boží dichotomie. A to proto, že sám život je dichotomie - zážitek, v němž v tomtéž okamžiku existují dvě zdánlivě navzájem si odporující pravdy.

Zdánlivě rozporuplná je například skutečnost, že ty a já jsme od sebe oddělení a zároveň jsme jeden celek. Tentýž zdánlivý rozpor existuje ve vztazích mezi tebou a všemi ostatními lidmi.

Stojím za tím, co jsem řekl v **První knize**: Největší chyba, kterou lidé dělají, je to, že se starají o to, co chtějí, mají nebo jsou druzí. Starej se jen o své já. Co jsi, co děláš, co máš? Co chceš, co potřebuješ? Co si přeje tvé já?

Stojím také za dalším tvrzením, jež jsem v té knize učinil: To nejlepší pro tvé já se stane tím nejlepším pro druhé, když si uvědomíš, že neexistuje nikdo jiný.

Chyba tedy není v tom, že si **nevybereš** to, co je pro tebe nejlepší, ale spíš v tom, že **nevíš**, co je pro tebe nejlepší. To je důsledkem toho, že nevíš, kdo opravdu jsi a čím se chceš stát.“

Tomu nerozumím.

„Dovol mi uvést příklad. Chceš-li vyhrát automobilový závod Indianapolis 500, pak je pro tebe nejlepší, když pojedíš dvěstěpadesátikilometrovou rychlostí. Chceš-li bezpečně projet městem, pak je lepší jet pomaleji.“

Jinými slovy říkáš, že všechno záleží na okolnostech.

„Ano. **Celý život.** Co je pro tebe „nejlepší“, závisí na tom, kdo jsi a čím se chceš stát. Nemůžeš vědět, co je pro tebe nejlepší, dokud se nerozhodneš, čím chceš být.

Já, jako Bůh, **vím**, co chci být. Proto vím, co je pro mě „nejlepší“.

A co je to ? Řekni mi, co je „nejlepší“ pro Boha. To bude zajímavé...

„Pro mě je nejlepší dát lidem **to, co považují oni za nejlepší.** Neboť se snažím vyjádřit své já. A to dělám **skrze člověka.**

Rozumíš ?“

Ano, věř mi nebo nevěř, ale opravdu tomu rozumím.

„To je dobře. A teď ti řeknu něco, čemu stěží uvěříš.

Vždycky vám dávám to, co je pro vás nejlepší... ačkoli připouštím, že si to vždycky neuvědomujete. Teď, když začínáš chápat, co chci, tohle tajemství se trochu vyjasní.

Jsem Bůh.

Jsem Bohyně.

Jsem nejvyšší bytost. Jsem všechno. Jsem počátek a konec všeho. Jsem alfa a omega.

Jsem všechno a jsem podstata. Jsem otázka i odpověď. Jsem nahoře i dole. Jsem vlevo i vpravo, tady a teď, předtím i potom.

Jsem světlo, a jsem temnota, která světlo vytváří. Jsem Nekonečné dobro a jsem „Zlo“, které činí „Dobro“ dobrým. Jsem tohle všechno - jsem všechno všeho - a nemohu prožívat žádnou část svého já, aniž prožívám celé své já.

A právě tohle nechápeš. Chceš, abych byl jen jedno a nebyl to druhé. Chceš, abych byl jen nahoře a nebyl dole. Abych byl jen dobrý a nebyl zlý. Ale tím, že popíráš polovinu mého já, popíráš polovinu svého já. A proto nikdy nemůžeš být tím, čím opravdu jsi.

Já jsem velkolepé všechno - a chci svou realitu prožívat. To dělám skrze člověka a skrze všechno, co existuje. A své velkolepé já poznávám skrze volby, které činím. Neboť každá volba je tvůrčí akt. Každá volba je definitivní. Každá volba představuje to, čím chci být v daném okamžiku.

Nemohu však být velkolepý, **pokud neexistuje volba.** Určité části mého já musejí být méně vznešené, abych si mohl vybrat tu část, která vznešená je.

Právě tak je to s lidmi.

Já jsem Bůh v procesu vytváření svého já.

A totéž jste vy lidé.

Po tom vaše duše touží. Po tom žízni váš duch.

Kdybych vám bránil dosáhnout toho, co chcete, bránil bych sobě dosáhnout toho, co chce moje já. Neboť mojí největší touhou je prožívat své já jako něco, čím opravdu jsem. A jak už jsem podrobně vysvětlil v **První knize**, to mohu dělat jen v prostoru toho, co nejsem.

Proto jsem pečlivě stvořil to, co nejsem, abych mohl prožívat a zakoušet to, co jsem.

A přece jsem **všechno**, co vytvářím - a tudíž jsem v jistém smyslu i to, co nejsem.“

Jak je možné, aby někdo byl něčím, čím není ?

„To je snadné. Ty to děláš pořád. Jen sleduj, jak se chováš.

Snaž se pochopit tohle: Neexistuje **nic**, co nejsem. Takže jsem, co jsem, a jsem, co nejsem.

TO JE BOŽÍ DICHOTOMIE.

To je Boží tajemství. Tajemství, jež dodnes pochopili jen ti nejvznešenější myslitelé. Odhalil jsem ti je takovým způsobem, jakému porozumí i druzi.

Tohle je poselství **První knihy**. Tuto pravdu musíš pochopit - hluboce pochopit - máš-li porozumět mnohem vznešenějším pravdám, o kterých budeme hovořit v této knize.

Dovol mi tedy, abych nyní přistoupil k jedné vznešenější pravdě - Neboť ta je obsažena v odpovědi na druhou část tvé otázky.“

Doufal jsem, že se k tomu opět vrátíme. Řekni mi, jak může matka, která se snaží dělat pro své dítě to nejlepší, odporovat jeho vlastní vůli ? Nebo má projevit opravdovou lásku tím, že dovolí dítěti, aby si hrálo na ulici ?

„To je výborná otázka. Tuto otázku si v té či oné podobě klade každý rodič už od nepaměti. Odpověď je stejná pro rodiče i pro Boha.“

A jak ta odpověď zní ?

„Buď trpělivý, můj synu, bud trpělivý. „Trpělivost růže přináší.“ Copak jsi to nikdy neslyšel ?“

Slyšel. Otec mi to stále opakoval, a já to nesnášel.

„To chápu. Ale Buď trpělivý a nespíchej na své já, zejména když ti to, co ses rozhodl dělat, nepřináší to, co si myslíš, že chceš a potřebuješ. Například Odpověď na druhou část tvé otázky.

Říkáš, že chceš Odpověď, ale vlastně ji nechceš. Víš, že ji nechceš, protože si neuvědomuješ, že ji znáš. Ve skutečnosti však odpověď znáš už dávno a znal jsi ji vždycky. Jen ji nechceš slyšet. Raději chceš věřit, že ji neznáš - a proto ji neznáš.“

O tom jsi hovořil už v První knize. Všechno, co chci, už mám - včetně dokonalého pochopení Boha - a přece nevím, že to mám, dokud si neuvědomím, že to mám.

„Přesně tak ! Vyjádřil jsi to dokonale.“

Ale jak to mohu vědět, dokud si to neuvědomím ? Jak mohu vědět něco, co si neuvědomuji ? Neřekl snad kdysi jeden velký myslitel, že „veškerá vědomost je zkušenost“ ?

„V tom se mýlíl.“

Vědomost nevyplývá ze zkušenosti - vědomost zkušenost předchází.

Pokud jde o tohle, polovina lidí se mýlí.“

Tím chceš říct, že odpověď na druhou část své otázky znám, ale nevím, že ji znám ?

„Přesně tak.“

Jestliže to však nevím, pak ji neznám.

„To je paradox, ano.“

Tomu nerozumím... ačkoli tomu rozumím.

„Opravdu.“

Jak tedy poznám, že „něco vím“, jestliže „nevím, že to vím“ ?

„Chceš-li „poznat, že víš, chovej se tak, jako bys věděl“.“

O tom jsi také mluvil už v První knize.

„Ano. Proto by bylo dobré, kdybychom se k tomu teď vrátili. „Náhodou“ jsi mi položil správnou otázku, což mi umožňuje, abych hned na začátku této knihy stručně shrnul všechno, o čem jsme hovořili už v **První knize**.

V **První knize** jsme hovořili o tom, že většina lidí správně nechápe vztah mezi bytím, činností a vlastněním.

Většina lidí si myslí, že když něco „mají“ (více peněz, času, lásky - čehokoli), že konečně mohou něco „dělat“ (psát knihu, věnovat se něčemu zajímavému, jet na dovolenou, koupit si dům, navázat nový vztah), což jim zase umožní něčím „být“ (být spokojeným, klidným nebo zamilovaným člověkem).

Ve skutečnosti však převracení přirozené pořadí. Ve vesmíru, tak jak skutečně existuje (na rozdíl od toho, jak si myslíte, že existuje), „vlastnění“ není předpokladem „bytí“. Ve skutečnosti je to právě naopak.

Nejdřív „jsi“ to, čemu se říká „šťastný“ (nebo „vědoucí“ nebo „moudrý“ nebo „soucitný“ nebo cokoli jiného), a teprve pak začneš všechno „dělat“ z této roviny bytí - a brzy zjistíš, že to, co děláš, ti přináší to, co jsi vždycky chtěl „mít“.

Chceš-li uvést tento tvůrčí proces do pohybu (neboť to je tvůrčí proces), musíš se rozhodnout, co chceš „mít“, zeptat se sám sebe, co si myslíš, že bys „byl“, kdybys to „měl“, a pak se musíš snažit tím „být“.

Tímto způsobem obrátíš obvyklé pořadí - ve skutečnosti je napraviš - a začneš spolupracovat s nesmírnou tvůrčí silou vesmíru, místo abys jí odporoval.

Tento princip lze definovat takto:

V životě nemusíš dělat **nic**.

Všechno záleží na tom, co **jsi**.

Tohle je jedna ze tří myšlenek, ke kterým se vrátím na konci našeho rozhovoru. Tím tuto trilogii ukončím.

Prozatím si pro ilustraci představ člověka, který je přesvědčen, že by byl opravdu šťastný, kdyby měl víc času, peněz nebo lásky.“

Takový člověk zřejmě dobře nechápe vztah mezi „svou nespokojeností“ a nedostatkem času, peněz nebo lásky.

„Máš pravdu. Na druhé straně člověk, který **je** šťastný, má dostatek času na všechno, co je opravdu důležité. Má dost peněz a dost lásky na celý život.“

Protože už „je šťastný“, uvědomuje si, že má všechno, co potřebuje k tomu, aby „šťastný byl“...

„Přesně tak. Rozhodneš-li se **předem**, co chceš být, pak se tím **skutečně staneš**.“

„**Být**, či **nebýt**. *Tot' otázka.*“

„**Přesně**. Spokojenost je stav mysli. A jako každý duševní stav, i spokojenost se projevuje ve fyzické formě.

Všechny stavy mysli se projevují ve fyzické formě.“

Ale jak mohu „být“ šťastný? Jak mohu „být“ cokoli, co chci být - například bohatší nebo milovanější – jestliže nemám to, co si myslím, že potřebuji k tomu, abych takový byl“?

„Chovej se tak, jako bys takový už byl, a začneš to k sobě přitahovat.

Staneš se tím, co předstíráš, že už jsi.“

Jinými slovy, dělej to tak dlouho, dokud se to neuskuteční.

„Ano, tak nějak. Jenže nic nesmíš jen „předstírat“. Tvoje činnost musí být upřímná.

Všechno, co děláš, dělej upřímně, jinak z toho nebudeš mít žádný užitek.

Tak tomu není proto, že bych tě „neodměnil“. Jak víš, Bůh „neodměňuje“ ani „netrestá“. Ale přírodní zákon vyžaduje, aby tělo, mysl a duch spolupracovaly, aby tvůrčí proces mohl fungovat.

Svou mysl neoklameš. Jestliže nejsi upřímný, tvoje mysl to ví a nemůže ti v tvůrčím procesu pomoci.

Samozřejmě že můžeš tvořit i bez pomoci své mysli - to je však mnohem obtížnější. Můžeš požádat své tělo, aby dělalo něco, čemu tvá mysl nevěří, a jestliže to tělo dělá dostatečně dlouho, tvoje mysl si vytvoří nový názor. Jakmile máš na něco nový názor, jsi na nejlepší cestě k tomu, abys z toho učinil trvalý aspekt své existence, místo abys jen předstíral.

To je však obtížnější způsob. Ale i v takovém případě musíš být upřímný. Vesmír nelze ovládat jako lidi.

Takže tady existuje velmi jemná rovnováha. Tělo dělá něco, čemu mysl nevěří, nicméně mysl musí k tělesné činnosti přidat upřímnost, aby činnost k něčemu vedla.“

Jak může mysl přidat upřímnost, když „nevěří v to“, co dělá tělo ?

„Tím, že se povznese nad sobecký aspekt osobního zisku.“

Jak ?

„Tvoje mysl nemusí být schopna upřímně věřit, že ti určitá tělesná činnost přinese to, co si přeješ, nicméně si uvědomuje, že Bůh skrze tebe odmění druhé lidi.

Proto dávej druhým to, co si sám přeješ.“

Můžeš to opakovat ?

„Samozřejmě.

Cokoli si sám přeješ, dávej druhým.

Chceš-li být šťastný, obšťastňuj druhé.

Chceš-li být bohatý, obohacuj druhé.

Chceš-li být milován, miluj druhé.

To všechno dělej upřímně, nikoli proto, abys dosáhl osobních výhod, ale proto, že to druhým opravdu přeješ - a pak se ti vrátí všechno, co rozdáš.“

Jak je to možné ?

„Samotný fakt, že někomu něco dáš, tě přesvědčí o tom, že to skutečně máš. Jelikož nemůžeš nikomu dát něco, co nemáš, tvoje mysl si o tobě vytvoří novou představu - uvědomí si, že to musíš mít, neboť **jinak bys to nemohl rozdávat**.

Tato nová myšlenka se pak projeví v tvém životě. Začneš takový „být“. A jakmile něčím začneš „být“, zapojit do své činnosti tu nejmocnější sílu ve vesmíru - Boží já.

Cokoli jsi, to vytváříš.

Kruh se uzavře a ty budeš tvořit stále víc a víc. To se projeví v tvém fyzickém životě.

To je největší tajemství života. Proto byly napsány obě předešlé knihy, aby to lidem odhalily. To všechno je v nich vysvětleno, jenže mnohem podrobněji.“

Vysvětli mi, prosím tě, proč je upřímnost tak důležitá, když dáváme druhým to, co sami chceme ?

„Jestliže někomu něco dáváš jen proto, abys tím **sám** něco získal, **tvoje** mysl si to uvědomuje. Právě jsi jí dal signál, že to **ještě nemáš**. A jelikož vesmír není nic jiného než ohromný kopírovací stroj, který reprodukuje tvoje myšlenky ve fyzické formě, proto se to **projeví v tvém životě**. To znamená, že to budeš i nadále postrádat - bez ohledu na to, co děláš.

A navíc si to uvědomí i ten, komu se to snažíš dát. Poznává, že se jen snažíš něco získat, že vlastně nemáš co nabídnout, takže tvůj dar bude jen prázdné gesto, jehož sobecký motiv každý prohlédne.

Tím jen oddálíš to, co se snažíš získat.

Dáváš-li však s upřímným úmyslem - protože vidíš, že to druhý potřebuje a že by to měl mít, pak zjistíš, že to skutečně máš. A to je úžasné poznání.“

To je pravda ! Tak to skutečně je ! Vzpomínám si, jak jsem na tom byl jednou velice špatně. Neměl jsem peníze a nevěděl, kde seženu na jídlo a na čínži. Toho večera jsem šel vyzvednout nějaký balík na autobusové nádraží a tam jsem uviděl dva mladé lidi. Seděli na lavici, schoulení pod pláští jako pod dekou.

Okamžitě jsem se vžil do jejich situace. Vzpomněl jsem si, jaké to bylo, když jsem byl mladý a snažil se někam dostat. Zeptal jsem se jich, jestli by nechtěli jít ke mně do bytu, zahřát se u krbu, napít se horké kávy a třeba se i vyspat na mém gauči. Podívali se na mě užaslýma očima jako malé děti na vánoční stromeček.

Když jsme přišli do bytu, uvařil jsem jim jídlo. Toho večera jsme všichni jedli lépe než kdokoli z nás už dlouhou dobu. Vždycky jsem měl v lednici spoustu jídla, aniž jsem si toho byl vědom. Stačilo všechno jen vyndat a uvařit. A bylo to výborné ! Vzpomínám si, jak jsem se ptal sám sebe, kde se vzalo všechno to jídlo ?

Příštího rána jsem jim udělal snídani, odvezl je zpátky na autobusové nádraží a dal jim na cestu dvacetidolarovku. „Třeba se vám to bude hodit,“ řekl jsem, když jsem se s nimi loučil. Celý ten den jsem se cítil lépe. Vlastně celý týden.

A tahle zkušenost, na kterou jsem nikdy nezapomněl, hluboce změnila můj pohled na život.

Od té doby se všechno obrátilo k lepšímu. Když jsem se na sebe dnes ráno podíval do zrcadla, všiml jsem si něčeho velmi důležitého. Stále tu ještě jsem.

„To je opravdu krásná příhoda. A máš pravdu. **Přesně tak to v životě je.** Proto když něco chceš, někomu to dej. Okamžitě to přestaneš „potřebovat“. Uvědomíš si, že to „máš“. Brzy zjistíš, že je mnohem snazší k tomu postupně „přidávat“ než začínat z ničeho.“

Mám dojem, že jsi právě řekl něco hlubokého. Můžeš to uvést do souvislosti s druhou částí mé otázky ? Je tu nějaká spojitost ?

„Říkám jen, že odpověď na tu otázku již **znáš**. V tuto chvíli si jen myslíš, že ji neznáš. Myslíš si, že bys byl moudrý, kdybys ji znal. Proto jsi přišel za mnou pro radu. Já ti však říkám, **bud'** moudrost, a moudrým se staneš.“

A co je nejrychlejší způsob, jak „být“ moudrost ? Snaž se učinit **druhé** moudrými.

Chceš odpověď na svou otázku ? Nabídní **odpověď druhým**.

Takže teď **ti** tu otázku položím. Budu předstírat, že odpověď „neznám“, a ty mi ji dáš.

Jak může milující matka strhnout své dítě z ulice plné aut, jestliže milovat znamená přát druhému to, co si přeje on sám ?“

To nevím.

„Já vím, že to nevíš. **Ale řekni mi, jak bys odpověděl, kdyby sis myslil, že to víš ?“**

Řekl bych, že matka chce totéž, co chce její dítě - které chce zůstat na živu. Řekl bych, že se dítě nechce zabít, ale neví, že by se to mohlo stát, kdyby si hrálo na ulici plné aut. Takže když matka strhne dítě na chodník, nepřipraví je o možnost uplatnit svou vůli - ale naopak jedná v souladu s jeho nejhlubší touhou.

„To je velice dobrá odpověď.“

Jestliže to je pravda, pak by ses měl ty, jako Bůh, snažit zabránit nám v tom, abychom si škodili, neboť to nemůže být naše nejhlubší touha. A přesto si neustále škodíme, zatímco ty jen lhostejně přihlížíš.

„Vždycky si uvědomuji vaši nejhlubší touhu a vždycky vám ji splním.“

I když děláte něco, co způsobí vaši smrt - jestliže je to vaše nejhlubší touha, pak se vám splní: zemřete.

Nikdy vám nebráním dosáhnout toho, po čem opravdu toužíte.“

Chceš říct, že když si škodíme, že to opravdu chceme ? Že je to naše nejhlubší touha ?

„Vy se nemůžete „poškodit“. To je naprosto nemožné. „Poškození“ je subjektivní reakce, nikoli objektivní jev. V jakékoli situaci si můžete přát být poškozeni, ale to je výhradně vaše rozhodnutí.

Proto odpověď na tvou otázku zní: Jestliže jste se nějakým způsobem poškodili, pak jen proto, že jste si to sami přáli. Ale teď mluvím na velmi esoterické úrovni, odkud tvoje otázka nepřichází.

V tom smyslu, jak ses ptal, bych odpověděl záporně. Řekl bych, že když děláte něco, co vám škodí, neděláte to proto, že byste si „chtěli vědomě“ uškodit.

Dítě, jež přejelo auto, si nepřálo (se vědomě nerozhodlo) skončit pod koly auta.

Muž, který se znovu a znovu žení se stejným typem ženy - s typem, který pro něho není vhodný - si (vědomě) nepřeje uzavírat jedno špatné manželství za druhým.

Člověk, který se uhodil kladivem do prstu, to neudělal úmyslně.

A přece všechny objektivní jevy k sobě podvědomě přitahujete; všechno si nevědomky vytváříte; každého člověka, místo nebo věc jste k sobě sami přitáhli, abyste si vytvořili dokonalou příležitost ke svému osobnímu růstu.

Ve vašem životě se nemůže stát nic, co by nebylo dokonalou příležitostí k tomu, abyste něco překonali, něco vytvořili, abyste se stali tím, čím opravdu jste.“

A co opravdu jsem ?

„Jsi to, čím chceš být. Jakýkoli aspekt Božství si zvolíš - tím jsi. To se může změnit v každém okamžiku. A často se to mění. Chceš-li se však usadit, chceš-li přestat žít tak různorodým životem, existuje způsob, jak to udělat. Přestaň měnit svou představu o tom, kdo jsi a čím se chceš stát.“

To se snadno řekne, ale hůř dělá.

„Vidím, že se rozhoduješ na mnoha různých úrovních. Dítě, které se rozhodne, že si bude hrát na ulici, se nechce zabít. Může chtít dělat mnoho jiných věcí, ale nikdy nechce umřít. A matka to ví.

Problém není v tom, že by se dítě rozhodlo umřít, ale v tom, že chce dělat různé věci, které by mohly mít různé následky včetně jeho smrti. To ovšem dítě neví, a proto se nemůže rozhodnout lépe.

Jak vidíš, tvoje analýza je správná.

Já, jako Bůh, vám nikdy nebudu bránit v tom, co chcete dělat. Ale vždycky to budu vědět.

Takže když se vám něco stane, můžete to považovat za to nejlepší, co se vám mohlo stát, neboť v Božím světě neexistuje nic nedokonalého.

Celý váš život - lidé, místa a události - byl dokonale stvořen dokonalým stvořitelem dokonalosti samé: vámi. A mnou... skrze vás.

V tomto tvůrčím procesu můžeme spolupracovat vědomě nebo nevědomě. Celý život můžete prožít vědomě nebo nevědomě. Celý život můžete spát nebo bdít.

Rozhodnutí je na vás.“

Co jsi měl na mysli, když jsi říkal, že se rozhoduji na mnoha různých úrovních ? Říkal jsi, že bych měl přestat měnit svou představu o tom, kdo jsem a čím chci být. Když jsem řekl, že to není tak snadné, odpověděl jsi, že všichni lidé činí svá rozhodnutí na mnoha různých úrovních. Můžeš mi to vysvětlit blíže ? Co to znamená ? A co z toho vyplývá ?

„Kdyby sis přál jen to, co si přeje tvá duše, všechno by bylo velice jednoduché. Kdybys naslouchal duchovní části svého já, všechna tvá rozhodnutí by byla snadná a jejich výsledky by byly radostné. To proto... že rozhodnutí ducha jsou vždy ta nejlepší rozhodnutí.

Není třeba je později napravovat. Není třeba je předem analyzovat. Stačí se jimi řídit.

Člověk však není jen duch. Jste trojjedinné bytosti, které se skládají z těla, mysli a ducha. To je na vás to nejkrásnější. Neboť se často rozhodujete na všech třech úrovních zároveň - i když **jejich zájmy nejsou vždycky totožné.**

Není neobvyklé, že vaše tělo chce něco jiného než vaše mysl, která zase může chtít něco jiného než váš duch. To se týká především dětí, jež často nedokážou rozlišit mezi tím, co je příjemné tělu, a tím, co má smysl pro mysl - a tím méně chápou, co vyhovuje duši. Proto si děti tak bezstarostně hrají na ulici.

Jako Bůh znám všechna vaše přání - i ta, která činíte podvědomě. Nikdy vám v ničem nebudu bránit, ale naopak vám pomohu. Mým úkolem je plnit vaše přání.

Jestliže si vaše přání vzájemně odporují jestliže vaše tělo, mysl a duch nefungují jako harmonický celek - pak se váš tvůrčí proces odehrává na všech úrovních zároveň a produkuje různé výsledky. Jste-li však vyrovnaní a jsou-li vaše přání ve vzájemném souladu, pak dokážete úžasné věci.

Proces rozhodování zahrnuje různé podúrovně. To se týká především vaší mysli.

Vaše mysl funguje na jedné ze tří úrovní - logické, intuitivní a citové - a někdy na všech třech úrovních zároveň, což může vést k vnitřním konfliktům.

Citová úroveň zahrnuje pět dalších úrovní: zármutek, zlost, závist, strach a lásku.

Těchto pět přirozených emocí zahrnuje lásku a strach, nicméně láska a strach jsou základem všech emocí. Ostatní emoce jsou jejich důsledky.

Láska a strach ovlivňují veškeré myšlení. To je základní polarita. Primární dualita. Všechno lze nakonec zredukovat na jednu z těchto emocí, z nichž vycházejí všechny vaše myšlenky, názory, rozhodnutí a činy.

Ve skutečnosti však existuje jen jediná emoce.

Láska.

Neexistuje nic než láska. Dokonce i strach je přímým důsledkem lásky, a jestliže jej užíváte efektivně, pak vyjadřuje lásku.“

Strach vyjadřuje lásku ?

„Ve své nejvyšší formě ano. Ve své nejvyšší formě vyjadřuje lásku všechno.

Co vyjadřuje svým chováním matka, která strhne své dítě na chodník, aby je nepřejelo auto ? Strach nebo lásku ?“

Myslím, že oboje. Strach o život dítěte a lásku - tak velkou lásku, že bez váhání riskuje svůj vlastní život, aby zachránila život dítěte.

„Přesně tak. A tady vidíš, že se strach ve své nejvyšší formě mění v lásku... že **je láskou**... vyjádřenou ve formě strachu.

Zármutek, zlost i závist jsou různé formy strachu, který je zase formou lásky.

Jedno vede k druhému. Chápeš to ?

Situace se ovšem komplikuje, jakmile se kterákoli ze základních emocí zdeformuje. Taková emoce je groteskní, takže ji lze stěží rozpoznat jako formu lásky, tím méně jako formu Boha, který **je** absolutní Láska.“

O těchto pěti přirozených emocích jsem už slyšel od doktorky Elisabeth Küblerové-Rossové. Ta mě o nich učila.

„Ano. A byl jsem to já, kdo ji inspiroval.“

Takže naše rozhodnutí závisejí do značné míry na tom, z jaké úrovně vycházejí.

„Ano, přesně tak.“

Prosím tě, řekni mi všechno o těchto pěti základních emocích, neboť jsem již zapomněl hodně z toho, co mě Elisabeth naučila.

„Zármutek je přirozená emoce. Je to ona část tvého já, která ti dovoluje s někým se rozloučit, když se loučit nechceš. Tato emoce ti dovoluje vyjádřit zármutek nad nějakou ztrátou. Může to být ztráta milovaného člověka nebo ztráta kontaktní čočky.

Zármutku se zbavíš tím, že jej vyjádříš. Lidé, jimž v dětství nikdo nebránil projevit zármutek, když je něco trápilo, mají k této emoci zdravý vztah, a proto obvykle zármutek rychle překonají.

Naopak lidé, kterým v dětství zakazovali plakat, dělá pláč potíže. Koneckonců jim to bylo celý život zakazováno. Proto svůj zármutek potlačují.

Trvale potlačovaný zármutek se časem stane chronickou depresí, což je velmi nepřirozená emoce.

Z deprese lidé zabíjejí. V důsledku deprese začínají války, hrouť se národy.

Hněv je přirozená emoce. Je to nástroj, který vám umožňuje něco odmítnout. Tato emoce však nemusí být škodlivá druhým.

Lidé, kterým v dětství nikdo nebránil vyjádřit hněv, mají k této emoci velmi zdravý postoj a velmi rychle ji překonají.

Lidé, kterým v dětství říkali, že není správné hněv projevovat, mají potíže se s touto emocí vyrovnat.

Trvale potlačovaný hněv se časem stane zuřivostí, což je velmi nepřirozená emoce.

Ze zuřivosti lidé zabíjejí. V důsledku zuřivosti začínají války, hrouť se národy.

Závist je přirozená emoce. Je to emoce, díky které se pětileté dítě snaží dosáhnout na kliku, na kterou jeho starší sourozenec hravě dosáhne. Závist je přirozená emoce, díky které se snažíte, dokud něčeho nedosáhnete. Závist je velmi zdravá, velmi přirozená emoce. Lidé, kterým v dětství nikdo nebránil vyjádřit závist, nedělá potíže se s touto emocí vyrovnat.

Trvale potlačovaná závist se časem stane žárlivostí, což je velmi nepřirozená emoce.

Ze žárlivosti lidé zabíjejí. V důsledku žárlivosti začínají války, hrouť se národy.

Strach je přirozená emoce. Každé dítě má od narození strach z dvou věcí: z pádu a z hlasitého zvuku. Strach ze všeho ostatního je jen reakce, kterou se děti naučí od svých rodičů. Funkcí strachu je vypěstovat v dítěti opatrnost. Opatrnost je nástroj, který nás udržuje na živu. Opatrnost je důsledkem lásky. Láska je Já.

Lidé, kterým v dětství říkali, že není správné projevovat strach, mají potíže se s touto emocí vyrovnat.

Trvale potlačovaný strach se časem stane panickým strachem, což je velmi nepřirozená emoce.

Z panického strachu lidé zabíjejí. V důsledku panického strachu začínají války, hrouť se národy.

Láska je přirozená emoce. Je-li dítěti dovoleno vyjadřovat a přijímat bezpodmínečnou lásku, dítě nic jiného nevyžaduje. Neboť radost z lásky je svou vlastní odměnou. Naopak podmíněčná a pravidly omezená láska se stane velmi nepřirozenou emocí.

Lidé, kterým nebylo v dětství dovoleno vyjadřovat lásku, mají potíže se s touto emocí vyrovnat.

Trvale potlačovaná láska se časem stane chamtivostí, což je velmi nepřirozená emoce.

Z chamtivosti lidé zabíjejí. V důsledku chamtivosti vznikají války, hroubí se národy.

Takže jsou-li přirozené emoce potlačovány, produkují nepřirozené reakce. A většina lidí své přirozené emoce potlačuje. Nicméně tyto emoce jsou vaši přátelé. Jsou to vaše dary. Jsou to boží nástroje, které vám umožňují žít bohatým životem.

Tyto nástroje dostane každý při narození. Mají vám pomoci zvládnout život.“

Proč tedy většina lidí své emoce potlačuje ?

„Protože jim to bylo v dětství vštěpováno. Protože se to naučili.“

Kdo je to učil ?

„Rodiče. Jejich vychovatelé.“

A proč ? Proč to dělali ?

„Protože se to naučili od svých rodičů, kteří se to naučili zase od svých rodičů.“

Rozumím, ale proč ? Co se to děje ?

„Děje se jen to, že vás vychovávají lidé, kteří k tomu nejsou způsobilí.“

Co tím myslíš ? Kdo jsou ti „nezpůsobilí lidé“ ?

„Otec a matka.“

Otcové a matky nejsou způsobilí vychovávat své děti ?

„Ano, dokud jsou mladí. Je vlastně zázrak, že to mnoho z nich dělá tak dobře.“

Nikdo není méně způsobilý vychovávat děti než mladí rodiče. A nikdo si to také neuvědomuje lépe než mladí rodiče.

Většina mladých rodičů má velmi málo zkušenosti. Sami teprve nedávno přestali být dětmi.

Ještě nenašli sami sebe a už se snaží vychovávat druhé, kteří jsou ještě zranitelnější než oni sami. Rodiče se stále ještě snaží překonat důsledky svého vlastního vychování.

Ještě sami nezjistili, kdo jsou, a už se snaží říci svým dětem, kdo jsou ony. Žijí pod tlakem vychovávat své děti správně - zatímco sami nevědí, jak správně žít. Takže nakonec dělají všechno špatně.

Mají-li štěstí, svým dětem trvale neublíží. Děti to nakonec překonají - ale pravděpodobně ne dříve, než něco z toho, co je rodiče naučili, předají zase svým vlastním dětem.

Většina lidí dosáhne moudrostí, trpělivosti a láskyplného porozumění, teprve **když jejich děti dospějí.**“

A proč tomu tak je ? To nechápu. Vidím, že máš v mnohém pravdu, ale nevím, proč to tak musí být.

„Protože mladí lidé jsou schopni děti plodit, ale nejsou schopni je vychovávat. Lidé by měli začít vychovávat děti, teprve když už je vychovali.“

Tomu dobře nerozumím.

„Lidé jsou schopni plodit děti ve věku, kdy jsou sami dětmi. A těmi většinou zůstávají po dobu čtyřiceti až padesáti let, třebaš to mnohé z vás překvapí.“

Lidé jsou „sami dětmi“ po dobu čtyřiceti až padesáti let ?

„V určitém smyslu ano. Vím, že to je neuvěřitelné, ale rozhlédni se kolem sebe. Lidské chování můj názor možná potvrdí.“

Problém je v tom, že ve vaší společnosti jsou lidé považováni za dospělé v jedenadvaceti letech. K tomu přidej skutečnost, že mnoho z vás bylo vychováno rodiči, **kterým nebylo moc přes jedenadvacet**, když vás začali vychovávat.

Kdyby rodiče měli být dobrými vychovateli, pak by nebylo možné, aby plodili děti dříve než v padesáti letech !

Plození dětí je činnost vhodná pro mladé lidi, kteří mají silné a vyvinuté tělo. **Výchova** dětí je činnost vhodná pro lidi starší, kteří mají silnou a vyvinutou mysl.

Vaše společnost vyžaduje, aby rodiče vychovávali své děti - následkem čehož jste nejen učinili rodičovství obtížným, ale zároveň jste zdeformovali sexuální vztahy mezi lidmi.“

Mohl bys mi to vysvětlit ?

„Mohl. Mnoho lidí si uvědomuje, že to, co ti teď říkám, je pravda. Vědí, že mnozí lidé - možná většina nejsou schopní vychovávat děti v té době, kdy jsou schopni je mít. Přestože si to uvědomujete, vaše řešení je naprosto nesprávné.“

Místo abyste dovolili mladým lidem sexuálně se vyžít a přenechali výchovu dětí starším lidem, radíte jim, aby se zdrželi sexuálních styků, **dokud nejsou schopni přijmout zodpovědnost za výchovu dětí**. Sexuální styky v mladém věku považujete za „špatné“, a tím děláte tabu z něčeho, co je jedním z nejkrásnějších zážitků v lidském životě.

Samozřejmě že si mladí lidé tohoto tabu nevšímají - a to z dobrého důvodu: **řídít se jím, by bylo naprosto nepřírozené**.

Mladí lidé chtějí souložit od té chvíle, kdy poprvé pocítí sexuální touhu, která jim říká, že dospívají. **To je lidská přirozenost**.

Nicméně jejich představa o sobě samých je založena spíš na tom, co jim řekli rodiče, než na tom, jak se sami cítí. Děti od rodičů očekávají, že je o životě poučí.

Takže když títi první nevinné nutkání zkoumat rozlily mezi pohlavími, jsou zvědaví, jak na to budou reagovat rodiče. Je tato část jejich přirozenosti „dobrá“ ? Nebo je „špatná“ ? Měla by být podporována ? Nebo by měla být potlačována ?

Co říkají rodiče svým dětem o sexualitě, závisí na mnoha okolnostech: na tom, co **jim** řekli jejich rodiče; na názoru jejich **náboženství** a celé **společnosti** - na všem kromě přirozeného řádu věcí.

Je přirozené, že člověk začíná sexuálně dospívat od devíti do čtrnácti let. Od patnácti let se sexualita projeví u většiny lidí. A tady začíná závod s časem - děti se snaží uvolnit svou radostnou sexuální energii, zatímco rodiče jim v tom brání.

Rodiče potřebují veškerou pomoc a veškeré spojení, které mohou najít, neboť svým dětem **zakazují, aby dělali něco**, co je součástí jejich přirozenosti.

Z toho důvodu si dospělí vymysleli různá kulturní, náboženská, společenská a ekonomická omezení, aby ospravedlnili své nepřírozené požadavky. V důsledku toho pak děti věří, že jejich sexualita je **nepřírozená**. Neboť jak by něco „přirozeného“ mohlo být tak vehementně odsuzováno a omezováno ?“

Nemyslíš, že to trochu přeháníš ?

„Myslíš ? Jaký vliv na čtyřleté dítě má například to, že jeho rodiče nejsou schopni pojmenovat pravým jménem některé části jeho těla ? Co si myslíte, že tím dítěti **říkáte** ?“

Hmm...

„Opravdu...“*hmm*“.

„Taková slova se prostě neříkají,“ jak stále opakovala moje babička. Slova „lulat“ nebo „zadeček“ znějí lépe.

„Protože se skutečnými jmény některých částí svého těla spojíte tolik negativních vzpomínek, jste téměř neschopni vyslovit je v normálním rozhovoru.

Malé děti, které nechápou, proč se rodiče tak stydí, mají dojem, že některé části těla jsou „špatné“ a že všechno, co s nimi má něco společného, je přinejmenším trapné.

Jak děti dospívají, začnou si uvědomovat, že to není pravda, ale když jim rodiče později vysvětlí vztah mezi těhotenstvím a sexualitou, mají další důvod považovat sexuální projevy za něco „špatného“ - a celý kruh se uzavře.

To způsobuje ve vaší společnosti nesmírný zmatek - **což je vždycky důsledek snahy obelstít přirozenost.**

Vymyslili jste si sexuální stud - a to vás vede k omezování sexuality, k duševním poruchám a k násilí.

Vaše společnost bude vždycky omezovat všechno, za co se stydíte, vždycky budete mít potíže s chováním, které se snažíte potlačit, a vždycky budete protestovat proti tomu, že jste nuceni stydět se za něco, o **čem v hloubi duše víte, že je to naprosto přirozené.**

Takže Freud měl pravdu, když říkal, že lidský hněv a nespokojenost má hodně společného se sexualitou - že váš hněv pochází z toho, že jste nuceni potlačovat své přirozené tělesné instinkty a touhy.

„To se odvažuje tvrdit mnoho dalších psychiatrů. Člověk je nespokojený, protože ví, že by se neměl stydět za něco, co mu dělá tak dobře - a přesto se za to stydí.

Člověk se nejdřív zlobí sám na sebe za to, že mu dělá dobře něco, co společnost odsuzuje jako něco zjevně „špatného“.

Když si pak konečně uvědomí, že byl oklamán, že sexualita je ve skutečnosti úžasnou a krásnou součástí lidského života - rozzlobí se na druhé: na rodiče, protože ho omezují, na náboženství, protože ho nutí stydět se za sebe, na členy opačného pohlaví, protože ho provokují, a na celou společnost, protože mu přikazuje, jak se má chovat.

A nakonec se zlobí sám na sebe, protože se tím vším nechá omezovat.

Tento potlačený hněv vede k vytváření deformovaných morálních hodnot ve společnosti, v níž dnes žijete - ve společnosti, která glorifikuje to nejbrutálnější násilí, zatímco skrývá - nebo zesměšňuje, což je ještě horší - ty nejkrásnější projevy lidské lásky.

A tohle všechno - **tohle všechno** - vyplývá z názoru, že za výchovu dětí by měli být zodpovědní pouze ti, kdo je plodí.“

Kdo jiný je zodpovědný za výchovu dětí, jestliže to nejsou ti, kteří je mají ?

„Celá společnost. A především starší lidé.“

Starší lidé ?

„V nejvyspělejších společnostech o děti pečují starší lidé, kteří je učí a předávají jim moudrost, tradice a zkušenosti. O tom se ještě zmíním, až budeme hovořit o některých vyspělých společnostech.

V jakékoli společnosti, kde plození dětí v mladém věku není považováno za něco „špatného“ - neboť je vychovávají starší lidé a výchova tedy není pro mladé lidi neúnosným břemenem - je sexuální represe něčím neslýchaným, stejně jako případy sexuálního násilí nebo deviace.“

Existují vůbec takové společnosti na naší planetě ?

„Existují, ačkoli postupně mizí. Vaše společnost se je snaží vymýtit nebo asimilovat, protože je považuje za barbarské. Ve společnostech, jimž říkáte civilizované, jsou děti považovány za soukromý majetek. Proto rodiče musejí být vychovatelé, neboť musejí pečovat o to, co „vlastní“.

Příčinou mnoha problémů ve vaší společnosti je názor, že manželé a děti jsou soukromé vlastnictví, že jsou „vaše“.

Otázkou „vlastnictví“ se budeme zabývat později, až budeme hovořit o životě ve vyspělých společnostech. Prozatím se nad tím jen na okamžik zamysli. Jsou mladí rodiče opravdu citově připraveni vychovávat děti v době, kdy jsou schopni je mít ?

Fakt je, že většina lidí není schopna vychovávat děti ani ve třiceti nebo čtyřiceti letech - a nemělo by se to od nich očekávat, protože nejsou na světě dostatečně dlouho, aby mohli dětem předávat hlubokou moudrost.“

To jsem už někde slyšel. Mark Twain prý řekl: „Když mi bylo devatenáct, můj otec nic nevěděl. Nicméně v pětatřiceti mě překvapilo, co všechno se otec naučil.“

„Mark Twain to vyjádřil dokonale. Mládí je doba učení.

Jak můžeš učit děti něco, co sám nevíš ?

Samozřejmě že nemůžeš. Takže jim nakonec říkáš to jediné, co víš - to, co jsi slyšel od druhých. Od otce, matky, učitelů nebo kněží. Říkáš jim všechno, jenom ne svou vlastní pravdu. Tu totiž stále hledáš.

A to budeš dělat do svých padesáti let. Půl století budeš vytvářet a přetvářet svou pravdu, svou představu o sobě samém.

Teprve pak svou pravdu najdeš. A pravděpodobně tou nejhlubší pravdou, kterou kdy najdeš, bude zjištění, že žádná věčná pravda neexistuje. Neboť pravda, stejně jako sám život, se neustále mění. Nakonec pochopíš, že vývojový proces vlastně začíná právě ve chvíli, kdy si myslíš, že se zastavil.“

To jsem pochopil. Je mi přes padesát, takže jsem k tomu názoru už dospěl.

„To je dobře. Jsi tedy už rozumnější. Jsi také starší. Teď bys měl začít vychovávat děti. Nebo raději počkej dalších deset let. Neboť děti by měli vychovávat starší lidé.

Starší lidé mají zkušenosti a vědí, co je a co není důležité. Vědí, co je poctivost, věrnost, přátelství a láska.“

Rozumím tomu, co říkáš. Nerad to přiznávám, ale mnozí z nás sotva dospějí a už mají vlastní děti. Máme pocit, že je musíme učit. A tak si říkáme, naučíme je to, co mě učili moji rodiče.

„A tak se hříchy rodičů dědí z otce na syna - až do sedmé generace.“

Jak to můžeme změnit ? Jak můžeme ten cyklus ukončit ?

„Svěřte výchovu svých dětí starším a váženým lidem. Stykejte se s dětmi, žijte s nimi, ale nebuďte jejich jedinými vychovateli. Tělesné, společenské i duchovní potřeby dětí by měla zajišťovat celá společnost pod dohledem starších, kteří by měli mladým lidem předávat morální hodnoty.

Později, až budeme hovořit o vyspělých civilizacích ve vesmíru, si promluvíme o některých nových modelech společenského systému. Takové modely jsou však v rozporu s vaším způsobem života.“

Co tím myslíš ?

„Tím myslím, že nejen váš způsob výchovy dětí, ale celý váš životní styl je neefektivní.“

Opět se ptám, co tím myslíš ?

Vzdálili jste se jeden od druhého. Rozbili jste malé komunity, odstěhovali se do velkých měst, kde sice žije víc lidí, ale míň „kmenů“ či klanů, jejichž příslušníci se cítí odpovědní za celek. Nemáte žádné starší, kteří by vás vedli a předávali vám své zkušenosti.

Někteří lidé ve vaší společnosti dokonce staré lidi nenávidí. Tvrdí, že staří lidé zneužívají systém tím, že vyžadují finanční podporu, na kterou mladí doplácí ve formě stále vyšších daní.“

To je pravda. Někteří sociologové předpovídají, že dojde k válce mezi generacemi, neboť staří lidé vyžadují stále víc, zatímco přispívají stále míň. Na světě přibývá důchodců, protože lidé dnes žijí déle.

„Jestliže vaši důchodci ničím nepřispívají, pak jen proto, že jim to nedovolíte. Posíláte je do důchodu v tom nejproduktivnějším věku, kdy by jejich práce mohla být významným přínosem celé společnosti.

Vaše společnost, která nábožně uctívá mládí, opomíjí staré lidi, nejen pokud jde o výchovu mladé generace, ale i v politice a ekonomice a dokonce i v náboženství, kde si staří lidé ještě udržují určitý vliv.

Vaše společnost se stala společností jedinců, nikoli skupin.

Omlazením a individualizací společnosti jste se připravili o značnou část bohatství a zdrojů. Většina z vás dnes žije v citové a psychologické bídě.“

Opět se tě ptám, existuje nějaký způsob, jak tohle všechno změnit ?

„Nejdřív si musíte přiznat, že máte skutečný problém. Mnoho lidí to přiznat nechce. Mnoho lidí předstírá, že situace není taková, jaká ve skutečnosti je. Lžete sami sobě, nechcete slyšet pravdu a tím méně ji říkáte.

O tom si také promluvíme později, až budeme hovořit o vyspělých společnostech, neboť vaše neochota přiznat pravdu je velmi závažný problém. A chcete-li skutečně něco změnit, doufám, že mě začnete poslouchat.

Je nejvyšší čas začít mluvit pravdu. Jste připraveni ?“

Já připraven jsem. Proto jsem přišel za tebou. Proto jsme začali tento rozhovor.

„Pravda je často nepříjemná. Je příjemná jen těm, kdo ji nechtějí ignorovat. Pro ty je dokonce inspirací.“

Pro mě je celý tento rozhovor inspirací. Proto pokračuj.

„Navzdory všemu jsou určité důvody k optimizmu. Všiml jsem si, že se některé věci začínají měnit. Poslední dobou si začínáte uvědomovat důležitost společnosti a rodiny. A pomalu si začínáte vážit starších lidí. To je významný krok správným směrem.

Takže mnohé se „začíná měnit“. Zdá se, že se vaše společnost konečně pohnula. Ale nesmíte se zastavit.

Je jasné, že nemůžete všechno změnit za den. Nemůžete naráz změnit například váš způsob výchovy, což je téma, kterým jsme tento rozhovor začali. Svou budoucnost však můžete změnit postupně, krok za krokem.

Čtení této knihy je jedním z těchto kroků. V průběhu tohoto rozhovoru se znovu vrátíme k mnoha důležitým otázkám. Takové opakování nebude náhodné. Budeme o nich hovořit proto, abychom je zdůraznili.

Chtěl jsi vědět, jak lze vytvořit lepší budoucnost. Začněme tedy tím, že si promluvíme o vaší minulosti.“

2

Co má minulost společného s budoucností ?

„Znalost minulosti vám umožní lépe pochopit, jaké možnosti vám nabízí budoucnost. Ptal ses mě, co máš dělat, abys zlepšil svůj život. Proto bude užitečné, když si uvědomíš, jak ses dostal tam, kde jsi.

Budeme hovořit o moci a síle - o tom, jaký je mezi těmito pojmy rozdíl. Vysvětlím ti, jak a proč jste si vymyslili Satana. Řeknu ti také, proč jste se rozhodli, že váš Bůh bude „On“ a nikoli „Ona“.

Také ti vysvětlím, kdo opravdu jsem, na rozdíl od toho, co se o mně říká ve vašich mytologiích. Rád bych ti vysvětlil svou existenci takovým způsobem, abys mohl nahradit mytologii kosmologií - pravdivou kosmologií

vesmíru a jeho vztahu k Bohu. Chci, abys poznal, jak funguje život a proč funguje tak, jak funguje. O tom všem budeme hovořit v této kapitole.

Až se to všechno dovíš, můžeš se rozhodnout, co z toho všeho, co lidstvo vytvořilo, lze odhodit. Neboť tato kniha je především o tom, jak vybudovat nový svět a vytvořit novou realitu.

Už příliš dlouho žijete ve vězení, které jste si sami postavili. Je načase, abyste se konečně osvobodili.

Uvěznili jste své přirozené emoce, změnili jste je ve velice nepřirozené emoce, což vašemu světu přineslo jen neštěstí, smrt a zkázu.

Celá staletí jste se řídili příkázáním: Nenechte se ovládat svými city. Jste-li smutní, smutek překonejte; jste-li rozzlobení, uklidněte se; závidíte-li, styďte se za to; máte-li strach, překonejte jej; jste-li zamilovaní, ovládejte se, buďte rozvážní - za žádných okolností svou lásku otevřeně nevyjadřujte.

Je načase, abyste se konečně osvobodili. Uvěznili jste své Boží já. A je nejvyšší čas, abyste své já osvobodili.“

To začíná být vzrušující. Čím začneme ? Kde začneme ?

„Vraťme se do období reorganizace vaší společnosti. Do doby, kdy se muži stali dominantními, kdy se rozhodli, že není vhodné vyjadřovat city - že někdy není vhodné ani je mít.“

Co myslíš tou „reorganizací společnosti“ ? O čem to mluvíš ?

„Původně jste žili na této planetě v matriarchální společnosti. Teprve později vznikl patriarchát. V té době jste přestali vyjadřovat své city. Považovali jste to za projev „slabosti“. V téže době muži vymyslili ďábla a Boha.“

Muži vymyslili ďábla ?

„Ano. Satan je v podstatě mužský výmysl. Nakonec jej sice přijala celá společnost, ale vynález „zlého ďábla“ je součástí mužské vzpoury proti matriarchátu, tedy proti období, kdy ženy vládly z pozice citů. Ženy v té době vykonávaly rozhodující funkce ve všech oblastech lidské činnosti.“

A jakou moc měli muži ?

„Žádnou. Museli ospravedlnit svou existenci, neboť neměli nic kromě fyzické síly a schopnosti oplodnit ženské vajíčko. Byli v podobné situaci jako mravenci nebo včely. Vykonávali těžkou fyzickou práci, plodili děti a zajišťovali jejich bezpečnost.“

Trvalo jim staletí, než si pro sebe vytvořili větší prostor ve společnosti. Uplynula staletí, než jim bylo dovoleno podílet se na rozhodování o záležitostech kmene, než dostali volební právo. Ženy je nepovažovaly za dostatečně inteligentní, aby o takových věcech mohli rozhodovat.“

Těžko si umím představit společnost, která by odeprěla volební právo celé skupině lidí jen na základě pohlaví.

„Tvůj smysl pro humor se mi opravdu líbí. Bez legrace. Mám pokračovat?“

Prosím.

„Uplynulo mnoho dalších staletí, než se konečně dostali do vedoucích funkcí. Většina vlivných míst jim byla dlouho odepřena.“

Když se však muži nakonec dostali k moci, je nutno jim připsat k dobru, že si žen nepřestali vážit a nesnažili se připravit je o moc a vliv, jež si zaslouží každý člověk, a~ už se narodí jako muž nebo žena.

„Vidím, že opět žertuješ.“

Promiň. Mluvím snad o nějaké jiné planetě ?

„Vraťme se k věci. Ale než se vrátíme k „dávlovi“, promluvme si o problému moci, neboť to má hodně společného s vynálezem ďábla.“

Chceš mi teď říct, že v naší společnosti mají veškerou moc muži, že ano ? Dovol mi tedy, abych ti předem řekl, proč si myslím, že k tomu došlo.

Říkal jsi, že v matriarchální společnosti byli muži v podobné situaci jako mravenci sloužící mravenčí královně. Řekl jsi, že dělali těžkou práci, plodili děti a zajišťovali jejich bezpečí. Na to jsem chtěl říct: „A co se od té doby změnilo ? Totéž dělají muži dodnes !“ Vsadím se, že by mnoho mužů řeklo, že se moc nezměnilo kromě toho, že dnes za svou „nevděčnou práci“ něco chtějí. Muži mají dnes opravdu větší moc.

„Mají téměř veškerou moc.“

Tak dobře. Ale připadá mi směšné, že si jak muži, tak ženy myslí, že dělají nevděčnou práci, zatímco druhé pohlaví se baví. Mužům se nelíbí, že je ženy chtějí připravit o moc. Tvrdí, že jestliže mají pro společnost dělat to, co dělají, určitou moc potřebují.

Ženám se nelíbí, že muži mají veškerou moc. Tvrdí, že nemohou zůstat bezmocné, jestliže mají i nadále dělat pro společnost to, co dělají.

„Tvoje analýza je správná. Muži i ženy budou opakovat své chyby tak dlouho, dokud jedna strana nepochopí, že v životě nejde o moc, ale o sílu. A dokud všichni lidé nepochopí, že je třeba spolupracovat. Neboť pouze ve spolupráci a **jednotě** lze nalézt vnitřní sílu, zatímco izolovanost každého oslabuje - a nutí ho bojovat o moc.

Řeknu ti tohle: Odhodte svou mylnou představu, že jste od sebe odděleni, a opět se vrátíte ke zdroji vnitřní síly. Tam najdete skutečnou moc. Moc dělat všechno. Moc být vším. Moc mít všechno. Neboť tvůrčí síla pochází z vnitřní síly, již produkuje jednota.

To platí o vašem vztahu k Bohu - stejně jako o vztazích mezi lidmi.

Přestaňte se považovat za vzájemně oddělené bytosti a znovu získáte veškerou moc, která pochází z vnitřní síly jednoty.

Pamatuj si však tohle:

Moc pochází z vnitřní síly. Vnitřní síla nepochází z hrubé moci. V tom se většina lidí mýlí.

Moc bez vnitřní síly je iluze. Vnitřní síla bez jednoty je lež. Lež, která je hluboce zakořeněna ve vašem vědomí, přestože vám v ničem nepomáhá. Neboť si myslíte, že vnitřní síla pochází z **individuality a oddělenosti**, ale tak tomu není. Vaše oddělenost od Boha a od ostatních lidí způsobuje veškeré utrpení. A přesto se individualita stále vydává za sílu a vaše politika, ekonomika a dokonce i náboženství tuto lež podporují.

Tato lež je příčinou válek a třídního boje, který k válkám vede. Je příčinou veškerého nepřátelství mezi rasami a pohlavími, všech mocenských bojů, které k nepřátelství vedou; všeho utrpení a všech vnitřních zápasů, které k utrpení vedou.

A přece se této lži zarputile držíte bez ohledu na to, kam vás vede - i když vás vede k naprosté zkáze.

Řeknu ti tohle: Poznej pravdu a pravda tě osvobodí.

Ve vesmíru není nic od ničeho odděleno. Člověk není oddělen ani od Boha, ani od druhých lidí, ani od čehokoli, co existuje.

Tuto pravdu budu opakovat znovu a znovu.

Chovejte se tak, jako byste nebyli od nikoho a ničeho odděleni, a zlepšíte život na zemi hned zítra.

Tohle je **největší tajemství všech dob**. Je to odpověď na všechny otázky, které člověk hledá už po tisíciletí. Je to řešení, které se snažíte najít, je to zjevení, za něž se modlíte.

Chovejte se tak, jako byste nebyli od nikoho a ničeho odděleni, a zachráníte svět.

Pochopte, že smyslem života je spolupráce, nikoli ovládnutí.“

Děkuji. To jsem pochopil. Takže původně měly moc ženy nad muži a dnes je to obráceně. A muži vymysleli d'ábla jen proto, aby vzali ženám moc.

„Ano. Využili strachu, neboť to byl jediný nástroj, který měli k dispozici.“

Takže se vlastně nic nezměnilo. Totéž dělají muži dodnes. Někdy spíš zastrašují než přesvědčují. To dělají zejména velcí a silní muži. (Nebo velké a silné národy.) Někdy se zdá, že je to mužům vrozené. Moc je právo. Síla je moc.

„Ano. Tak tomu je od svržení matriarchátu.“

A jak k tomu došlo ?

„O tom je tato krátká historie.“

Tak tedy pokračuj.

„Za matriarchátu nemuseli muži přesvědčovat ženy, že potřebují větší moc nad svým životem. Museli nejdřív přesvědčit druhé muže.“

Koneckonců život nebyl tak strašný. Muži by mohli být nuceni dělat horší věci než pracovat a souložit. Takže pro muže, kteří byli bezmocní, nebylo tak snadné přesvědčit další bezmocné muže, aby se snažili získat moc. Dokud neobjevili strach.

S tím ovšem ženy nepočítaly.

Strach začali rozšiřovat ti nejnespokojenější muži, obvykle ti nejslabší a nejméně „žádoucí“ muži - muži, kterých si ženy nevíšly.“

Vsadím se, že jejich stížnosti byly považovány za zmatené blouznění vyvolané nespokojenou sexuální touhou.

„Ano. Tito nespokojení muži museli použít jediného nástroje, který měli k dispozici. Proto začali rozšiřovat pochybnosti. „Co když se ženy mýlí ?“ ptali se. „Co když jejich způsob vládnutí není ten nejlepší ? Co když ženy vedou celou společnost celé lidstvo - k jistému zániku ?“

To si mnoho mužů nedovedlo představit. Neměly snad ženy přímé spojení s Bohyní ? Nebyly snad dokonalou kopií Bohyně ? A nebyla Bohyně dobrá ?

Matriarchální mytologie byla tak mocná, že muži neměli jinou možnost, než vymyslet ďábla, aby neutralizovali neskonalou dobrotu Velké Matky, již za matriarchátu všichni uctívali.“

Jak se těmto nespokojeným mužům podařilo někoho přesvědčit, že existuje něco takového jako ďábel ?

„Všichni lidé znali teorii „shnilého jablka“. Dokonce i ženy věděly z vlastní zkušenosti, že některé děti jsou „špatné“, ať se s nimi zachází jakkoli. To se týkalo především malých chlapců, které nikdo nemohl zkrotit.“

A tak se začal vytvářet mýtus.

Jednoho dne se Velké Matce narodil chlapec, který byl **naprosto nezkontrolovatelný**. Ať se Velká Matka snažila sebevíc, chlapec se choval hrozně. Nakonec s Matkou bojoval o trůn.

To však bylo příliš i pro milující a odpouštějící Matku. Chlapec byl nakonec ze společnosti vyhoštěn - ale objevoval se v různých přestrojeních, někdy dokonce v podobě Velké Matky.

Tento mýtus vedl k pochybnostem. Lidé se začali ptát: „Jak si můžeme být jistí, že Bohyně, kterou uctíváme, je opravdu Bohyně ? Co když je to její nepodařený syn, který nás chce

obelstít ?“

Tímto způsobem se nespokojeným mužům podařilo probudit v ostatních mužích pochybnosti. Ti se pak rozzlobili na ženy za to, že nebraly jejich obavy vážně, a začali se bouřit.

Tak byla stvořena bytost, které dnes říkáte Satan. Vytvořit mýtus o „zkaženém dítěti“ nebylo obtížné. A přesvědčit lidi, že to byl chlapec, nebylo o nic obtížnější. Nebylo snad mužské pohlaví méněcenné ?

Tak byl nastolen mytologický problém. Jestliže je „ďábel“ mužského pohlaví, kdo je schopen ho přemoci ? Jistě ne Bohyně. Pokud šlo o záležitosti rozumové a citové, nikdo nepochyboval o ženské nadřazenosti. Ale pokud šlo o hrubou sílu, nebylo třeba muže ? Tak se ptali nespokojení muži.

Do té doby byli muži pouze společníky, kteří ženám sloužili a uspokojovali jejich vášnivé touhy po smyslných oslavách jejich Božství.

Ted však bylo zapotřebí muže, který by udělal víc. Bylo zapotřebí muže, který by Bohyni chránil před nepřítelem. Tato změna se neudála ze dne na den. Ale postupně se z mužského společníka stával ochránce, neboť existovalo **něco, před čím** bylo třeba Bohyni chránit.

Z mužského ochránce se nestal okamžitě **rovnocenný partner** Bohyně. Postupně však. byli stvořeni **Bozi**, kteří vládli společně s Bohyněmi.

Tito Bozi pomalu získávali stále významnější role, neboť potřeba ochrany začala nahrazovat potřebu moudrostí a lásky. V této mytologii se zrodil nový druh lásky. Láska, která chrání hrubou silou. Byla to však láska, která touží po tom, co chrání. Byla to žárlivá láska, která nejen uspokojovala ženskou smyslnost, ale také za ni bojovala a umírala.

Vznikaly mýty o nesmírně mocných Bozích, kteří mezi sebou bojovali o neuvěřitelně krásné Bohyně. A tak se zrodil **žárlivý Bůh**.“

To je vzrušující.

„Tak poslouchej. Už se blížíme ke konci, ale je tu ještě něco.

Netrvalo dlouho a Boží žárlivost se přestala týkat výhradně Bohyní, ale zaměřila se na všechno ve všech sférách. Musíme milovat jediného Boha, říkali tito žárliví Bozi - nebo na to **doplatíme** !

Protože muži byli nejsilnějším druhem a Bozi byli nejsilnější z mužů, zdálo se, že proti této nové mytologii nelze nic namítat.

Nicméně se začali objevovat ti, kteří se vzepřeli - a prohráli. A tak se zrodil **pomstychtivý Bůh**.

Brzy se myšlenka Boha změnila k nepoznání. Bůh, jenž býval zdrojem veškeré lásky, se stal zdrojem veškerého strachu.

Ženská láska - nekonečně tolerantní láska matky k dítěti nebo láska ženy ke svému nepřilíš bystrému, ale koneckonců užitečnému muži – byla nahrazena žárlivou láskou pomstychtivého Boha, který nesnáší sebemenší lhostejnost nebo přestupek.

Úsměv pobavené Bohyně dodržující přírodní zákony byl nahrazen přísným vzezřením Boha, prohlašujícího svou moc nad přírodními zákony a navždy omezujícího lásku.

A to je Bůh, kterého dnes uctíváte, a proto jste se dostali tam, kde jste.“

Velice zajímavé. Ale proč mi to všechno říkáš ?

„Protože je důležité, abys pochopil, že jste si to všechno **vymyslili**. Názor, že „moc je právo“ nebo že „moc je síla“, se zrodil ve vašich patriarchálních teologických mýtech.

Žárlivý a pomstychtivý Bůh existuje pouze ve vašich představách. Ale protože jste si to představovali tak dlouho, vaše představy se staly realitou. Někteří z vás tomu věří dodnes. A přece vaše představa nemá nic společného s nejvyšší realitou ani s tím, co se dnes skutečně děje.“

A co se děje ?

„Vaše duše touží po **nejkrásnějším zážitku sebe samé**, jaký si umí představit. Z toho důvodu přišla na tento svět - aby se realizovala (to jest, aby se učinila reálnou) v tomto životě.

Duše však objevila tělesnou rozkoš - nejen rozkoš sexuální, ale všechny ostatní druhy - a jak se těmto rozkoším oddávala, postupně zapomněla na rozkoš duchovní.

Duchovní potěšení je mnohem krásnější než cokoli, co vám tělo může nabídnout. Nicméně duše na to zapomněla.“

Takže teď jsme odbočili od historie a dostali jsme se k něčemu, o čem ses v této knize už zmínil. Mohl bys to tedy zopakovat ?

„Nemyslím, že bychom odbočili od historie. Snažíme se jen všechno uvést do souvislosti. V podstatě je to jednoduché. Cílem tvé duše - důvodem, proč vstoupila do tvého těla - je vyjádřit to, čím opravdu jsi. Tvá duše po tom touží; chce poznat sama sebe, chce prožívat své vlastní zážitky.

Tato touha po skutečném poznání je život, který se realizuje. Je to Bůh, který vyjadřuje sám sebe. Bůh vaší mytologie neexistuje. Tvoje duše je nástrojem, skrze nějž se já realizuji.“

A neomezuje to tvou zkušenost ?

„Omezuje, pokud ji to neomezuje. To záleží na člověku. Člověk vyjadřuje Boha na takové úrovni, jakou si zvolí. Někteří lidé si zvolili velmi vysokou úroveň. Nikdo si však nezvolil vyšší úroveň než Kristus - i když byli lidé, kteří žili na stejně vysoké úrovni.“

Kristus tedy není nejkrásnějším příkladem ?

„Kristus je nejkrásnějším příkladem. Není však jediným příkladem člověka, který dosáhl nejvyšší úrovně. Kristus je Bůh, který se stal člověkem. Není však jediným člověkem zrozeným z Boha.

Každý člověk je stvořený Bohem. Ty jsi já. Skrze tebe se v tuto chvíli realizuji. Ale neměj strach, že mě omezuješ. Neboť já jsem neomezený, a nikdy jsem omezený nebyl. Myslíš, že ty jsi jediný, koho jsem si vybral ? Myslíš, že jsi jediná bytost, kterou jsem naplnil svou Boží esencí ?

Já jsem v každé květině, v každé duze, v každé hvězdě na obloze, jsem ve všem na všech planetách obíhajících kolem všech hvězd.

Jsem šepot větru, jsem teplo vašeho slunce, jsem neuvěřitelná dokonalost každé sněhové vločky.

Jsem vznešenost orlího letu, jsem nevinnost laně v poli, jsem odvaha lva, jsem moudrost vašich předků.

A nejsem omezen na druhy projevů známé na vaší planetě. Nevíte, kdo jsem, jen si to myslíte. Ale nemyslete si, že jsem omezen jen na vás, že moje Boží Esence - Nejsvětější Duch - byl dán jen vám a nikomu jinému. To by byla velice arogantní a zároveň mylná myšlenka.

Moje bytí je ve všem. Naprosto ve všem. Všechno je realizací Boží podstaty. Jsem všechno. Neexistuje nic, co nejsem, a něco, co nejsem, neexistuje.

Stvořil jsem vás proto, abych si mohl uvědomovat a prožívat sám sebe, jako stvořitele své vlastní existence.“

Někteří lidé to nechápou. Vysvětlí to všem.

„Jedním aspektem Boha, jež mohla stvořit jen velice mimořádná bytost, je můj aspekt Stvořitele.

Nejsem Bůh vaší mytologie, a nejsem ani Bohyně. Jsem Stvořitel - ten, který tvoří. A přece chci poznat sám sebe ze své vlastní zkušenosti.

Jako si uvědomuji svou dokonalost skrze dokonalou strukturu sněhové vločky, svou krásu skrze krásu růže, tak si uvědomuji svou tvůrčí schopnost - skrze vaše tvůrčí schopnosti.

Vám jsem dal schopnost vědomě vytvářet svůj vlastní život, což je schopnost, kterou mám já.

Skrze vás poznávám všechny aspekty své existence. Dokonalost sněhové vločky, nesmírná krása růže, odvaha lva, vznešenost orla, to všechno je ve vás. Do vás jsem vložil tohle všechno - a ještě něco navíc: **schopnost uvědomovat si to.**

Tak jste se stali vědomými bytostmi. Tak jste dostali ten nejkrásnější dar, neboť si uvědomujete svou existenci - která je přesně tím, co jsem já.

Já jsem sám sebou, a uvědomuji si, že **jsem** sám sebou.

To je smysl prohlášení: Jsem to, co jsem.

Vy jste onen aspekt Boha, který si uvědomuje svou existenci.

A to, co vědomě prožíváte (a co já prožívám skrze vás), jsem já, jenž vytváří sám sebe.

Existuji v neustálém procesu vytváření své vlastní existence.“

Znamená to tedy, že Bůh není neměnný ? Znamená to, že nevíš, čím budeš v příštím okamžiku ?

„Jak bych to mohl vědět ? Ještě ses nerozhodl !“

Chceš říct, že to záleží na mě ?

„Ano. Ty jsi moje já, které chce být mnou.

Ty jsi já a chceš být to, čím jsem - a to, čím budu.

Všichni kolektivně vytváříte mou existenci. Děláte to individuálně, když se rozhodujete, čím jste jako jedinci, a kolektivně, když se rozhodujete, čím jste jako lidstvo.

Jsem kolektivní vědomá existence lidstva.“

Ty opravdu nevíš, čím budeš v příštím okamžiku ?

„To jsem řekl jen z legrace. Samozřejmě že to vím. Zním předem všechna vaše rozhodnutí, takže vím, co jsem, čím jsem kdy byl a čím kdy budu.“

Jak můžeš vědět, co se rozhodnu udělat v příštím okamžiku ? A jak víš, co bude dělat celé lidstvo ?

„To je jednoduché. Už jste se rozhodli. Všechno, co kdy uděláte, jste již udělali. A děláte to v tomto okamžiku.

Chápeš ? Čas totiž neexistuje.“

I o tom jsme už mluvili.

„Tak si to zopakujeme.“

Řekni mi tedy ještě jednou, jak je to s časem.

„Minulost, přítomnost a budoucnost jsou pojmy, které jste si vytvořili, abyste uvedli svůj přítomný zážitek do nějaké souvislosti. Jinak by se všechny vaše zážitky překrývaly.

Ve skutečnosti se překrývají - to jest dějí se v tomtěž okamžiku - ale vy si to neuvědomujete. Uzavřeli jste se do ulity, která vám brání vidět totální realitu.

To jsem ti podrobně vysvětlil už v **Druhé knize**. Měl by sis to znovu přečíst, abys to chápal v souvislosti s tím, o čem mluvíme dnes.

Snažím se jen vysvětlit, že všechno se děje zároveň. Všechno. Takže vím, „čím budu“, „co jsem“ a „čím jsem byl“. Víím to vždycky.

Proto mě nikdy nemůžete překvapit.

Celá vaše historie byla vytvořena jen proto, abyste z vlastní zkušenosti poznali, kdo jste. Navíc jsem to zařídil tak, abyste zapomněli, kdo jste, abyste se na to opět mohli rozpomenout a znovu to vytvářet.“

Neboť jestliže už prožívám to, co jsem, pak to nemohu vytvořit. Nemohu vytvořit něco, co už jsem. Mohu vytvořit jen to, co nejsem, nebo to, co si aspoň myslím, že nejsem.

„Přesně tak. Pochopil jsi to dokonale. A jelikož největší touhou duše (Boha) je uvědomovat si svou existenci stvořitele, a jelikož už všechno bylo stvořeno, **nezbývalo** nám nic jiného, než najít nějaký způsob, jak zapomenout na všechno, co jsme kdy stvořili.“

Překvapuje mě, že se nám to podařilo. Snažit se „zapomenout“, že jsme všichni jeden celek a že ten celek je Bůh, je jako snažit se zapomenout, že je v místnosti růžový slon. Co nás tak hypnotizuje ?

„Teď ses dotkl tajemství veškerého fyzického života. Právě život na fyzické úrovni vás hypnotizuje - a není to náhodou, neboť fyzický život je koneckonců neobyčejně vzrušující !

To, co vám pomáhá zapomenout, lze nazvat „principem rozkoše“.

Nejvyšší aspekt rozkoše vám totiž umožňuje vytvářet vaše skutečné já v tomto okamžiku - a znovu a znovu je přetvářet na stále vyšší úrovni. To je pro mě největší rozkoš.

Nižší aspekty rozkoše vám umožňují zapomenout na to, čím opravdu jste. Proto nikdy neodsuzujte nižší aspekty své přirozenosti, neboť bez nich byste nemohli prožívat aspekty vyšší.“

Je to, jako by nám fyzická rozkoš nejdřív pomáhala zapomenout, kdo jsme, a pak nám umožnila rozpomenout se.

„Tak tomu skutečně je. Pochopil jsi to naprosto správně. Chcete-li využít fyzické rozkoše k tomu, abyste se rozpomenuli, čím opravdu jste, pak musíte zvýšit hladinu životní energie ve svém těle.

Základní životní energii někdy nazýváte „energii sexuální“. Tuto energii musíte přenášet vzhůru svým tělem do oblasti Třetího oka. Proudění energie se pak rozšiřuje do celého těla a vy máte pocit, jako byste prožívali vnitřní orgasmus.“

Jak se to dělá ?

„Sexuální energii přenášíte vnitřním kanálem skrze energetická centra, kterým se říká „čakry“. Jakmile se naučíte přenášet sexuální energii do vyšších částí těla, budete chtít tento intenzivní zážitek opakovat, stejně jako toužíte po sexuálním spojení.

Proudění energie je nezapomenutelný zážitek. Brzy po něm začnete toužit. Nikdy však úplně neztratíte potřebu přenést energii zpátky dolů - nikdy neztratíte touhu po nižších vášních - a ani byste se o to neměli snažit. Neboť vyšší vášně nemohou existovat bez vášní nižších, jak už jsem několikrát opakoval. Jakmile dosáhnete vyšší úrovně, musíte se opět vrátit na úroveň nižší, abyste opět mohli prožívat rozkoš vzestupného proudění energie.

Tohle je posvátný rytmus života. A neděláte to jen tím, že zvyšujete hladinu energie uvnitř svého těla. Děláte to také tím, že uvádíte do pohybu mnohem větší energii uvnitř Božího těla.

Narodíte se na nižší úrovni vědomí a postupně dosahujete úrovní vyšších. Tím zvyšujete hladinu energie v těle Boha. Vy **js**te tou energií. A jakmile dosáhnete nejvyšší úrovně, rozhodnete se, co chcete prožívat a v jaké oblasti relativity to najdete.

Rozhodnete-li se, že se opět stanete sami sebou - což je nádherný zážitek - můžete začít všechno od začátku.“

Je to něco jako „karmické kolo“ ?

„Ne. Žádné „karmické kolo“ neexistuje. Aspoň ne v tom smyslu, jak si to představujete. Většina z vás si myslí, že se v tomto životě snažíte odčinit důsledky toho, co jste udělali v minulosti, že splácíte staré dluhy, zatímco se hrdinně snažíte nedělat nové. Někteří tomu říkají „karmické kolo“. To se příliš neliší od některých západních teologií, neboť v obou případech je člověk považován za nehodného hříšníka, který se snaží očistit se, aby mohl postoupit na vyšší duchovní úroveň.

Zážitku, o kterém mluvím já, říkám **Kosmické kolo**, neboť tu nejde o žádné splácení dluhů nebo „očistění“. Kosmické kolo představuje nejvyšší realitu nebo něco, co lze nazvat kosmologií vesmíru.

Je to koloběh života, koloběh, kterému někdy říkám životní proces. Tento výraz vyjadřuje skutečnost, že nic nemá začátek ani konec, že ve vesmíru, jímž duše radostně a věčně cestuje, je všechno spojené se vším.

Tento posvátný rytmus života udržuje v pohybu Boží energii.“

Ještě nikdo mi to nevyvětlil tak srozumitelně. Nikdy jsem to nechápal tak jasně jako dnes.

„Proto jsi za mnou přišel. To jsi od tohoto rozhovoru očekával. A jsem rád, že to začínáš chápat.“

V kosmickém kole vlastně neexistuje žádná „vyšší“ a „nižší“ úroveň. Jak by něco takového mohlo existovat ? Konec konců kolo není žebřík.

„Výborně. Pochopil jsi to dokonale. Proto neodsuzuj takzvané nižší, zvířecí instinkty, ale uctívej je jako prostředek, který ti pomůže najít cestu domů.“

To by zbavilo mnoho lidí jejich studu spojeného se sexualitou.

„Proto vám radím, abyste se s radostí oddávali sexu - a celému životu !

Dělejte to, co považujete za posvátné, i to, co považujete za svatokrádežné, neboť neporozumíte vůbec ničemu, dokud si neuvědomíte, že vaše oltáře jsou ta nejvhodnější místa pro lásku a vaše ložnice ta nejvhodnější místa pro uctívání.

Myslíš, že sexualita je oddělena od Boha ? Řeknu ti tohle: **Já jsem ve tvé ložnici každý den.**

Ničeho se neboj. Dělej to, co považuješ za sprosté, i to, co považuješ za hluboké - a nakonec poznáš, že mezi tím není žádný rozdíl. Postupně přestaneš mít pocit, že se vzdáváš sexu, protože si uvědomíš, že jej prožíváš na vyšší úrovni. Neboť veškerý **život** je sex.

Až nakonec pochopíš, že v Božím světě není nic od ničeho oddělené - že Bůh je všechno - pak konečně odhodíš ten lidský výmysl, kterému říkáte Satan.

Jestliže existuje Satan, pak pouze jako myšlenka vaší oddělenosti od Boha. Ale vy ode mě nemůžete být oddělení, neboť já jsem všechno, co existuje.

Muži si vymysleli ďábla, aby donutili druhé dělat to, co oni chtějí, pod hrozbou toho, že budou odděleni od Boha, když to dělat nebudou. Být uvržen do věčného ohně pekla bývalo **největší hrozbou**. Ale dnes se nemusíte bát. Neboť vás ode mě už nikdy nic neoddělí.

Vy a já jsme totéž. Nemůžeme být ničím jiným, jestliže já jsem to, co jsem: **Všechno, co existuje.**

Proč bych odsuzoval sám sebe ? A jak bych to udělal ? Jak bych se mohl oddělit sám od sebe, když jsem vším, co je, a když nic jiného neexistuje ?

Mým cílem je růst, nikoli odsuzovat; růst, nikoli umírat. Mým cílem je **být, nikoli nebýt.**

Není možné, abych se od vás oddělil - není možné, abych se oddělil od čehokoli. Neuvědomovat si tuto pravdu je „peklo“. Uvědomovat si ji dokonale je „spása“. Takže teď jsi spasen. Už nikdy nemusíš mít strach z toho, co se ti stane „po smrti“.

3

Můžeme si teď promluvit o otázce smrti ? Řekl jsi, že tato kniha bude o vyšších pravdách. O univerzálních pravdách. Zatím jsme však příliš nemluvili o tom, co se stane po smrti. Pojďme si o tom pohovořit teď.

„Tak dobře. Co bys rád věděl ?“

Co se stane po smrti ?

„Co chceš, aby se stalo ?“

Chceš říct, že se stane, co budeme chtít ?

„Myslíš, že přestaneš tvořit jen proto, že jsi umřel ?“

To nevím. Proto se ptám.

„Dobře. (Nevíš to, ale já vím, že jsi na to zapomněl - což je úžasné. Všechno jde podle plánu.)

Až umřeš, nepřestaneš tvořit. Stačí ti to ?“

Stačí.

„Dobře.

Nepřestaneš tvořit, protože když umřeš, tak nikdy neumřeš. Umřít nemůžeš. Neboť jsi sám život. A život nemůže **nebýt** životem. Proto nemůžeš umřít.

Takže ve chvíli, kdy umřeš... jsi stále naživu.

Mnoho lidí, kteří „umřeli“, tomu nevěří - protože nemají žádný zážitek smrti. Mají naopak pocit, že jsou živí. Takže jsou trochu zmatení.

Zatímco tvé tělo nehybně leží, tvé já se pohybuje kolem. Má pocit, že létá doslova po celé místnosti - že je na všech místech najednou. Může být, kdekoli se mu zlíbí.

Jestliže se duše (tak budeme teď říkat tvému já) udiveně ptá, „Proč se mé tělo nehýbe ?“, okamžitě se k němu přiblíží, začne se nad ním vznášet a zvědavě si je prohlíží.

Jestliže někdo vstoupí do místnosti, duše se ptá, „Kdo to je ?“ a okamžitě se k němu přiblíží.

A tak duše brzy zjistí, že se dostane kamkoli rychlostí své myšlenky.

Najednou má pocit neuvěřitelné svobody a lehkosti, takže jí obvykle chvíli trvá, než „si zvykne“ na to, že se pohybuje s každou svou myšlenkou.

Jestliže ten někdo má děti a vzpomene si na ně, duše je okamžitě v jejich přítomnosti, ať už jsou kdekoli. A tak duše zjistí, že nejen může být kdekoli rychlostí myšlenky - ale že může být na dvou místech najednou. Nebo na třech i více.

Být na několika místech najednou jí nedělá sebemenší potíže. Když se chce „vrátit“ sama k sobě, prostě si na sebe vzpomene.

V posmrtném životě si duše pamatuje to, co by bývalo dobré, kdyby si pamatovala v tomto životě - že všechno se děje v důsledku myšlenky a že realizace je důsledkem záměru.“

Jestliže se na něco soustředím, stane se to realitou.

„Přesně tak. Jediný rozdíl je v rychlosti, jakou toho dosáhneš. V životě na fyzické úrovni uplyne jistá doba mezi záměrem a výsledkem. V duchovní sféře jsou však výsledky okamžité.

Duše, které teprve nedávno opustily materiální svět, se učí ovládat své myšlenky, neboť na cokoli pomyslí, to prožívají.

Slovo „učí“ tu používám ve velmi volném smyslu. Výraz „vzpomíná“ by byl mnohem výstižnější.

Kdyby se materializované duše naučily ovládat své myšlenky tak rychle a efektivně jako spiritualizované duše, celý jejich život by se změnil.

Pokud jde o vytváření individuální reality, ovládnutí myšlení - někdo by řekl modlitba - je vším.“

Modlitba ?

„Ovládnutí myšlení je nejvyšší forma modlitby. Proto myslí jen na dobré věci. Nezabývej se negativními a temnými myšlenkami. I v beznadějně situaci - a především v beznadějně situaci - se snaž vidět jen dokonalost, vyjadřuj jen vděčnost a představuj si něco dokonalého, čeho chceš dosáhnout.

Jedině v tom najdeš klid a mír. Jedině v tom najdeš radost.“

To je neuvěřitelné. To je úžasná rada. Děkuji.

„Já děkuji tobě za to, že ti to došlo. Někdy jsi „čistší“ než jindy. V některých chvílích jsi „otevřenější“ - jako právě vymytý cedník. Takový cedník má víc otevřených děr.“

Dobré přirovnání.

„Dělám, co mohu.

Takže to můžeme shrnout: Duše osvobozené z těla se rychle naučí ovládat své myšlenky, protože to, na co pomyslí, okamžitě vytvářejí a prožívají.

Znovu opakuji, že totéž dělají i duše v těle, jenže s tím rozdílem, že výsledky nejsou okamžité. A právě tento časový rozdíl mezi myšlenkou a jejím výsledkem - dny, týdny, měsíce, někdy dokonce roky - vyvolávají iluzi, že se všechno děje vám, nikoli **kvůli vám. Díky této iluzi zapomináte, že jste příčinou.**

Jak už jsem řekl, toto zapomínání je nutnou součástí celého procesu. Neboť nemůžete vytvořit své já, dokud nezapomenete, kdo jste. Takže iluze, která vám umožňuje zapomínat, je záměrně vytvořeným důsledkem.

Až opustíte své tělo, s úžasem si uvědomíte okamžitou a zjevnou spojitost mezi myšlenkami a jejich důsledky. Zpočátku to bude šokující, ale brzy si zvyknete na to, že svým myšlením vytváříte svou existenci.“

Proč je v tomto životě tak velký časový rozdíl mezi myšlenkou a jejím důsledkem ? A po smrti žádný ?

„Protože žijete v iluzi času. V posmrtném životě není mezi myšlenkou a důsledkem žádný časový rozdíl, protože jste mimo působnost času.“

Jinými slovy čas neexistuje, jak jsi už mnohokrát opakoval.

„Ne v tom smyslu, jak to chápeš ty. Čas je ve skutečnosti funkcí perspektivy.“

Proč existuje čas, jen když jsme v těle ?

„Dáváte času vzniknout tím, že se na všechno díváte z určité perspektivy. Tato perspektiva je nástrojem, který vám dovoluje analyzovat jednotlivé zážitky, z nichž se skládá váš život.

Život je jediná velká událost, událost, která se odehrává ve vesmíru v **tomto okamžiku**. Všechno se děje všude.

Neexistuje žádný jiný „čas“ než **ted'**. Neexistuje žádné jiné „místo“ než **tady**.

Tady a ted' je všechno, co existuje.

Vy jste se však rozhodli, že budete prožívat nádheru přítomného okamžiku do posledního detailu, rozhodli jste se, že budete prožívat Boží já jako stvořitele této reality. To je však možné jedině v prostoru a čase.

Tato myšlenka se vám tak zalíbila, že jste doslova vybuchli nadšením.

Následkem tohoto výbuchu nadšení se mezi jednotlivými částmi Božího já vytvořil prostor - a čas, nutný k překonání tohoto prostoru mezi jednotlivými částmi.

Tímto způsobem jste doslova **roztrhali své já**, abyste se mohli dívat na jeho části. Dalo by se říci, že jste se samou radostí rozpadli na kusy.

Od té doby se snažíte slepit je dohromady.“

To dělám celý život ! Snažím se „dát se dohromady“, abych zjistil, zdali to všechno má nějaký smysl.

„Jedině díky tomu, čemu říkáte čas, se vám podařilo rozdělit celek na části, jedině tak jste dokázali rozdělit nerozdělitelné a prožívat to, zatímco to vytváříte.

Jako analyzujete hmotný předmět, který se pod mikroskopem změní v konglomeraci milionu efektů - odehrávajících se v tomtéž okamžiku a vytvářejících dojem pevného celku - právě tak užíváte čas jako mikroskop duše.

Přemýšlej o této alegorii:

Byl jednou jeden kámen plný atomů, protonů, neutronů a ostatních elementárních částic. Částice uvnitř kamene se pohybovaly takovou rychlostí, že se zdálo, že kámen je nehybný. Kámen jen byl. Ležel na místě, nasával horké sluneční paprsky i chladný déšť, a nikdy se ani nepohnul.

„Co se to ve mně pohybuje?“ zeptal se jednou kámen.

„To jsi ty,“ odpověděl jakýsi hlas z povzdálí.

„Já?“ podivil se kámen, „to není možné. Já se ani nehnu. To přece každý vidí.“

„**Ano, z dálky,**“ přisvědčil hlas. „**Odtud** se opravdu zdá, že jsi pevný, nehybný kvádr. Ale když se k tobě přiblížím - když se podívám zblízka - pak vidím, že se v tobě všechno pohybuje. Všechno, z čeho se skládáš, se **pohybuje** neuvěřitelnou rychlostí prostorem a časem, v určitém rytmu, jenž z tebe tvoří to, čemu se říká kámen. Jsi vlastně zázračný kámen! Jsi naprosto **nehybný** - a zároveň se **pohybuješ**.“

„A co z toho je iluze?“ zeptal se kámen. „Nehybnost a jednota, nebo pohyb částic?“

„Co z toho je iluze?“ odpověděl hlas. „Nehybnost a jednota Boha? Nebo oddělenost a pohyb jeho částí?“

Řeknu ti tohle: Na tomto kameni postavím svůj chrám. Neboť to je kámen věků. Je to věčná pravda. Toto podobenství vysvětluje všechno. Je to skutečná kosmologie.

Život je řada nepatrných, neuvěřitelně rychlých pohybů. Tento pohyb v nejmenším nenarušuje nehybnost bytí. Neboť je to právě tento pohyb, který nehybnost vytváří - přímo před tvými očima.

Zdálky nevidíš žádnou oddělenost. Žádná ani nemůže být, neboť všechno, co je, je všechno, co existuje, a **neexistuje nic jiného**. Já jsem nehybná hybná síla.

Ze své omezené perspektivy vidíte sami sebe jako mnoho oddělených, stále se pohybujících částí, nikoli jako jedinou nehybnou bytost.

Oba pohledy jsou pravdivé. Obě reality jsou „reálné“.

Takže až „umřu“, vlastně vůbec neumřu, ale jen přejdu do vědomí makrokosmu - kde neexistuje „čas“ ani „prostor“, teď ani tehdy, předtím ani potom.

„Přesně tak. Teď jsi to pochopil.“

Pokusím se to shrnout. Jsem zvědav, jestli to dokážu.

„Zkus to...“

Z hlediska makrokosmu neexistuje žádná oddělenost. „Zdálky“ vypadají jednotlivé částice všeho jako celek.

Když se díváš na kámen u svých nohou, vidíš neporušený kámen, kompletní a dokonalý. A přece v okamžiku, kdy se na něj díváš, odehrává se uvnitř kamene spousta věcí - jeho částice se pohybují neuvěřitelnou rychlostí. Co tyto částice dělají? Dělají kámen tím, čím je.

Ty však tento proces nevidíš. I když si jej rozumově uvědomuješ, všechno se děje „ted“: Kámen se nestává kamenem; kámen kamenem je - tady a teď.

Kdybys však byl vědomím jedné z elementárních částic uvnitř kamene, uvědomoval by sis, že se pohybuješ šílenou rychlostí, že jsi nejdříve „tady“ a pak „tam“. A kdyby ti nějaký hlas zvenku řekl, že se všechno děje zároveň, řekl bys, že lže.

Pozoruješ-li kámen z dálky, pak se jako lživé jeví spíš tvrzení, že elementární částice uvnitř kamene jsou od sebe oddělené a že se navíc pohybují šílenou rychlostí. Zdálky je vidět to, co zblízka vidět není - všechno je jeden celek, jímž veškerý ten pohyb ani nehne.

„Správně. Konečně tomu rozumíš. V podstatě říkáš, že život je otázkou perspektivy. Budeš-li si to vždycky uvědomovat, začneš chápat Boží makrorealitu. A odhalíš tajemství celého vesmíru: **Všechno je jeden celek.**“

Vesmír je jen molekulou v těle Božím !

„Nejsi tak daleko od pravdy.“

Takže do této makroreality se vrátíme, když takzvaně „umřeme“ ?

„Ano. Nicméně i tato makrorealita je **mikrorealitou ještě větší makroreality** - a tak dále a tak dále až donekonečna.

Jsme Bůh - „to, co je“ - v neustálém procesu vytváření našeho já, neustále sami sebou... dokud se nestaneme něčím jiným.

Ani kámen nebude věčně kamenem. A než byl kamenem, byl něčím jiným. Kamenem se stal v procesu fosilizace, jenž trval sta tisíce let. Kdysi býval něčím jiným, a něčím jiným se opět stane.

Totéž se týká tebe. Nebyl jsi vždycky tím „já“, jímž jsi dnes. Byl jsi něčím jiným.“

To je neuvěřitelné. Naprosto neuvěřitelné. Ještě nikdy jsem nic podobného neslyšel. Vysvětlil jsi mi celou kosmologii života takovým způsobem, jakému rozumím. To je úžasné.

„Děkuji. To mě těší. Dělám, co mohu.“

A děláš to zatraceně dobře.

„Tak by ses neměl vyjadřovat.“

Promiň.

„Jen žertuji. Dělán si legraci. Mě nemůžeš „urazit“. Zato lidé se často urážejí za mě.“

Toho jsem si všiml. Ale vraťme se zpátky, právě mě něco napadlo.

„A co?“

Všechno jsem začal chápat, když jsem ti položil otázku: „Jak to, že čas existuje, když jsme v těle, ale přestane existovat, jakmile se naše duše osvobodí?“ Říkáš, že „čas“ je vlastně perspektiva; že ani „neexistuje“, ani „nepřestává existovat“, ale že jakmile duše změní perspektivu, změní se také naše vnímání reality.

„Přesně to říkám. Správně.“

Dále jsi řekl, že v makrokosmu si duše uvědomuje přímou spojitost mezi myšlením a existencí, kterou myšlení vytváří, mezi našimi myšlenkami a naším životem.

„Ano, na makrokosmické úrovni vnímáme kámen i pohyb uvnitř kamene. Mezi pohybem atomů produkujícím kámen a mezi kamenem není žádný „čas“.

Kámen „je“ zároveň s pohybem atomů. Ve skutečnosti je produktem tohoto pohybu. Tato příčinnost je okamžitá. Pohyb se děje a kámen „je“ v tentýž „čas“.

To si duše uvědomí v okamžiku takzvané „smrti“. Je to pouhá změna perspektivy. Vidíte víc, a proto chápete víc.

Po smrti není vaše chápání ničím omezeno. Vidíte kámen a zároveň vidíte **do** kamene. Po smrti uvidíte to, co dnes považujete za ty nejsložitější aspekty života, a řeknete si: „To je samozřejmé“. Všechno vám bude naprosto jasné.

Narazíte však na nová tajemství. Začnete objevovat větší a větší reality - větší a větší pravdy.

Jestliže si zapamatuješ, že tvoje perspektiva vytváří tvoje myšlenky a tvoje myšlenky vytvářejí všechno, jestliže si to budeš pamatovat, **než opustíš své tělo, celý tvůj život se změní.**“

A jestliže chceš změnit své myšlenky, musíš změnit svou perspektivu.

„Přesně tak. Změň svůj pohled na život a budeš mít jiné myšlenky. Tímto způsobem se naučíš ovládat své myšlenky, a to je v životě to nejdůležitější.“

Někteří lidé tomu říkají konstantní modlitba.“

To jsi už řekl, ale já nikdy nepřemýšlel o modlitbě tímto způsobem.

„Proč nevidět, co se děje, když to vidíš. Kdyby sis myslil, že ovládání myšlenek je tou nejvyšší formou modlitby, pak bys myslil jen na dobré věci. Nezabýval by ses negativními okolnostmi ani v nejbeznadějnějších situacích. I v takových situacích - možná především v takových situacích - bys viděl jen dokonalost.“

Opět opakuješ, co jsi už řekl.

„Dávám ti nástroje. Těmito nástroji můžeš změnit svůj život. A proto neustále opakuji nejdůležitější pravdy.

Všechno, co se děje - to jest všechno, co se stalo, co se děje a bude se dít stále - je vnějším projevem tvých nejnuitnějších myšlenek a přání. Proto neodsuzuj aspekty života, s nimiž nesouhlasíš. Raději se snaž je změnit. A snaž se změnit i podmínky, které je umožňují.

Uvědomuj si temnotu, ale neodsuzuj ji. Bud světlem a snaž se temnotu rozptýlit. Sviť na cestu těm, kteří v temnotě žijí, aby je světlo tvé existence osvítilo, a nakonec všichni prohlédnete a poznáte, čím opravdu jste.

Buď nositelem světla. Neboť tvé světlo může udělat víc než osvětlovat tvou vlastní cestu. Tvé světlo může osvítit celý svět.

Proto sviť, osvícený člověče. Sviť. Aby se tvůj nejtemnější okamžik změnil v tvůj nejkrásnější dar. Tím obdaruješ i druhé, neboť jim dáš nevýslovný poklad: Sebe samé.

Nechť se to stane tvým úkolem, nechť se to stane tvou největší radostí: Vrat ostatní lidi sobě samým. I v té nejbeznadějnější chvíli. Zejména v té nejbeznadějnější chvíli.

Svět na tebe čeká. Buď jeho léčitелеm. Teď. Tam, kde právě jsi. Můžeš dokázat hodně.

Neboť moje ovečky zbloudily a musejí se najít. Proto buď dobrým pastýřem a přiveď je zpátky k Bohu.“

4

Děkuji ti. Děkuji ti za tu výzvu. Děkuji ti za to, že jsi mi ukázal cíl. Děkuji ti za to, že mě vždycky vedeš tím směrem, kterým chci jít. Proto jsem za tebou přišel. Proto miluji tento rozhovor. Neboť v rozhovoru s tebou nacházím Božství v sobě a začínám je vidět i v ostatních lidech.

„Můj milý, nebe se raduje, když to říkáš. Proto jsem k tobě přišel a přijdu ke každému, kdo mě zavolá. Jako jsem přišel k těm, kteří čtou tato slova. Neboť tento rozhovor nebyl myšlen jen pro tebe. Chci, aby jej slyšely miliony lidí na celém světě. Tato slova se dostávají ke každému právě ve chvíli, kdy to nejvíc potřebuje.“

A tohle je na tom to nejkrásnější: že každý z vás produkuje tenko výsledek sám. „Vypadá to“, jako by ti tuto knihu někdo dal, jako by tě sem někdo přivedl, ale ve skutečnosti **jsi přišel sám**.

Pohovořme si o zbývajících otázkách, které máš na srdci.“

Rád bych slyšel ještě něco o posmrtném životě. Mluvil jsi o tom, co se stane duši po smrti, a já bych se o tom rád dověděl co nejvíc.

„Budeme o tom hovořit tak dlouho, dokud tvou touhu neuspokojíme.

Říkal jsem, že to, co se děje, je to, co chcete, aby se dělo. To jsem myslel vážně. Svou realitu vytváříte, nejen když jste ve svém těle, ale i když v něm nejste.

Zpočátku si to nemusíte uvědomovat, takže ji vlastně nevytváříte vědomě. V takovém případě je vytvářena jednou z těchto energií: vašimi podvědomými myšlenkami nebo kolektivním vědomím.

Jsou-li vaše podvědomé myšlenky silnější než kolektivní vědomí, pak je prožíváte jako realitu. Jestliže jste přijali kolektivní vědomí, pak prožíváte jako realitu toto vědomí.

V životě máte vždycky tři možnosti:

1. Můžete dovolit svým podvědomým myšlenkám, aby vytvářely vaši přítomnou realitu.
2. Můžete dovolit svému tvůrčímu vědomí, aby vytvářelo vaši přítomnou realitu.
3. Můžete dovolit kolektivnímu vědomí, aby vytvářelo vaši přítomnou realitu.

Je v tom ovšem určitá ironie:

V tomto životě vám připadá obtížné tvořit na základě vašeho individuálního vědomí. Často se domníváte, že se mýlíte, vzhledem k tomu, co kolem sebe vidíte, a proto přijímáte kolektivní vědomí, ať už je to pro vaše dobro nebo ne:

V prvních okamžicích takzvaného posmrtného života vám naopak připadá **obtížné** přijmout kolektivní vědomí, vzhledem k tomu, co kolem sebe vidíte (což se vám zdá neuvěřitelné), a proto lpíte na svém individuálním vědomí, ať už je to pro vaše dobro nebo ne.

Řeknu ti tohle: Jste-li obklopeni nižším vědomím, pak je pro vás lepší nevzdávat se svého individuálního vědomí. Jste-li obklopeni vyšším vědomím, pak je pro vás lepší vzdát se svého individuálního vědomí.

Proto je moudré vyhledávat společnost bytostí na vyšší úrovni vědomí. Význam dobré společnosti nelze přecenit.

Pokud jde o takzvaný posmrtný život, nemusíte se ničeho obávat, neboť budete okamžitě obklopeni velice vyspělými bytostmi - a samotným vyšším vědomím.

Nemusíte si to však okamžitě uvědomovat. Může se vám zdát, že se vám „dějí“ různé věci a že jste vydáni na milost a nemilost neznámým silám. Ve skutečnosti však prožíváte vědomí, v němž umíráte.

Někteří z vás mají různá očekávání, aniž si to uvědomují. Celý život jste si představovali, co se stane po smrti, a když pak „umřete“, tyto představy se realizují a vy si najednou uvědomíte, o čem jste celý život přemýšleli. Budou to vaše nejsilnější myšlenky, myšlenky, kterých jste se nikdy nevzdali.“

Takže bychom se mohli dostat také do pekla. Jestliže celý život věříme, že peklo existuje, že nás Bůh po smrti soudí, že odděluje „plevy od zrna“ a „kozy od ovcí“, pak půjdeme do pekla. Budeme se smažit ve věčném ohni. Jak bychom tomu mohli uniknout ? Během tohoto rozhovoru neustále opakuješ, že peklo neexistuje. Nicméně říkáš, že si sami vytváříme svou vlastní realitu, že svým myšlením můžeme vytvořit jakoukoli realitu. Takže peklo a věčné zatracení existuje pro ty, kteří v to věří.

„V nejvyšší realitě neexistuje nic kromě toho, co **je**. Máš pravdu, když říkáš, že si můžete vytvořit jakoukoli realitu - včetně pekla. Během celého našeho rozhovoru jsem neřekl, že byste nemohli prožívat peklo. Řekl jsem jen, že peklo neexistuje. **Většina toho, co prožíváte, neexistuje - vy to však přesto prožíváte.**“

To je neuvěřitelné. Můj přítel Barnet Bain o tom právě natočil film. Přesně o tom. Dnes, kdy píšu tuhle větu, je 7. srpna 1998. Vsunuji ji mezi řádky dialogu, k němuž došlo před dvěma lety. Nikdy předtím jsem nic takového neudělal. Ale právě teď, než odešlu tento rukopis nakladateli, jsem si uvědomil: Zadrž ! Robin Williams právě natočil film přesně o tom, o čem tu hovoříme. Film se jmenuje „Jaké sny se mohou vyplnit“. Je to překvapující popis toho, co jsi právě teď řekl.

„Znám ten film.“

Znáš ? Bůh chodí do kina ?

„Bůh dělá filmy.“

Neuvěřitelné !

„Ano. Ty jsi nikdy neviděl film „**Ó, Bože**“ ?“

Viděl, samozřejmě, ale...

„Ty si myslíš, že Bůh píše jen knihy ?“

Je Williamsův film pravdivý ? Je to tak ve skutečnosti ?

„Ne. Žádný film ani kniha ani jiné vysvětlení Boží podstaty nejsou úplně pravdivé.“

Ani Bible ? Ani Bible není úplně pravdivá ?

„Ani Bible. A já myslím, že to víš.“

A co tato kniha ? Tato kniha je úplně pravdivá !

„Není. Nerad ti to říkám, ale tuto knihu píšeš skrze filtr svého vědomí. Připouštím, že je to velmi jemný filtr, nicméně je to filtr.“

To si uvědomuji. Jen jsem chtěl, abys to řekl, neboť někteří lidé chápou takovéto knihy a filmy doslova. A já chci, aby to přestali dělat.

„Scenáristé a producenti toho filmu vyjádřili úžasné pravdy skrze nedokonalý filtr. Snažili se ukázat, že po smrti budete prožívat přesně to, co očekáváte. A to se jim podařilo dokonale.“

A teď bychom se měli vrátit k našemu rozhovoru.“

Ano. Ale rád bych se dověděl to, co jsem chtěl vědět, když jsem se na ten film díval. Jestliže neexistuje peklo a já je přesto prožívám, jaký je v tom k čertu rozdíl ?

„Nezáleží na tom do té doby, dokud žiješ v realitě, kterou sis sám vytvořil. Takovou realitu si však nebudeš vytvářet věčně. Někteří z vás ji nebudou prožívat déle než „nanosekundu“. A proto nebudete prožívat peklo ani ve své představivosti.“

Co mi zabrání v tom, abych si vytvořil věčné peklo, jestliže budu celý život věřit, že takové místo existuje a že jsem udělal něco, za co si zasloužím jít do pekla ?

„V tom ti zabrání tvoje vlastní poznání.“

Jako v tomto životě vytváříš každý okamžik na základě poznání, které jsi získal v minulém okamžiku, přesně tak to budeš dělat i v posmrtném životě.

A velice brzy pochopíš, že to, co prožíváš, závisí vždycky na tvém rozhodnutí. Pochopíš to velice rychle, neboť v posmrtném životě jsou výsledky okamžité, takže je nemožné přehlédnout spojitost mezi myšlenkou a jejím výsledkem.

Pochopíš, že si svou realitu vytváříš sám.“

To vysvětluje, proč někteří lidé mají šťastné zážitky, zatímco jiní mají zážitky strašné, proč někteří lidé mají zážitky hluboké, zatímco jiní nemají prakticky žádné zážitky. Vysvětluje to také, proč se liší naše představy o tom, co se stane po smrti.

Někteří lidé, kteří se dostali na pokraj smrti, se vrátili naplněni klidem a láskou a ztratili strach ze smrti, zatímco jiní se vrátili vyděšení, přesvědčení o tom, že se setkali s temnými a zlými silami.

„Naše duše realizuje naše nejsilnější představy. Některé duše v této realitě jistou dobu setrvávají - jako v ní žili na tomto světě, ačkoli byla stejně nereálná a přechodná. Jiné duše se rychle přizpůsobí, začnou mít jiné myšlenky a okamžitě vytvářejí novou realitu.“

Chceš říct, že posmrtný život není omezen na jediný možný způsob existence ? Neexistují žádné věčné pravdy, nezávislé na našem vědomí ? Nepřestaneme si vymýšlet mýty a legendy ani na onom světě ? Kdy se konečně osvobodíme z tohoto otroctví ? Kdy konečně poznáme pravdu ?

„Až si to budete přát. To vám chtěl Robin Williams ukázat ve svém filmu. To se vám snažím ukázat v této knize. Pravdu poznají ti, kteří ji poznat chtějí, ti, kteří chtějí pochopit velká tajemství, ti, kteří chtějí žít v nejvyšší realitě.

Ano, existuje Jedna velká pravda, existuje Nejvyšší realita. Nicméně vždycky budete mít to, co si přejete, nezávisle na této realitě - neboť jste Boží bytosti, a proto si neustále vytváříte svou vlastní realitu.

Rozhodnete-li se však, že si přestanete vytvářet svou vlastní, individuální realitu, a začnete si uvědomovat širší, sjednocenou realitu, budete mít příležitost udělat to.

Ti, kteří „umřou“ v okamžiku takového rozhodnutí, si uvědomí existenci Nejvyšší reality okamžitě. Ostatní si ji uvědomí teprve tehdy, až si to budou sami přát.

V posmrtném životě je to naprosto stejné jako na tomto světě.

Všechno závisí na vaší touze, na vašem rozhodnutí, na vaší tvůrčí činnosti a nakonec na vašem úsilí vytvořit nevytvořitelné - tedy to, **co již stvořeno bylo**.

To je Stvořený Stvořitel. Nehybná hybná síla. To je alfa a omega, předtím a potom, věčně neměnný aspekt toho, čemu říkáte Bůh.

Nikdy vás neopustím, ale nikdy vám nebudu vnucovat svou vůli. Nikdy jsem to nedělal a nikdy to dělat nebudu. Můžete se ke mně vrátit, kdykoli chcete. V tomto životě nebo v životě posmrtném. Můžete se vrátit k Bohu, můžete se vzdát svého individuálního já, kdykoli se vám zlíbí. A kdykoli se vám zlíbí, můžete znovu vytvořit své individuální já.

Můžete prožívat ty nejvyšší nebo ty nejnižší aspekty Boží existence. Můžete žít v makrokosmu nebo v mikrokosmu.“

Mohu si uvědomovat elementární částici nebo kámen.

„Ano. Začínáš to chápat.

Když žijete v lidském těle, uvědomujete si jen malou část mikrokosmu (ačkoli to není ta nejmenší část). Když žijete mimo tělo (někteří by řekli „ve světě duchů“), radikálně rozšíříte svou perspektivu. Budete mít pocit, že najednou víte všechno, že můžete být vším. Získáte makroskopický pohled na život, takže pochopíte všechno to, co dnes nechápete.

Pochopíte také, že existuje ještě větší makrokosmos. Najednou vám bude jasné, že Bůh je ještě větší než realita, do které jste právě vstoupili. To vás naplní úžasem a nadějí, vzrušením a radostí, neboť pochopíte a poznáte to, co vím já: že **tato hra nikdy nekončí**.“

Dosáhnu někdy skutečné moudrosti ?

„Budeš-li si to přát, po „smrti“ ti budou zodpovězeny všechny otázky. A napadnou tě nové otázky, o jejichž existenci se ti nikdy ani nesnilo. Můžeš se rozhodnout, že budeš žít v jednotě s Bohem. Dostaneš příležitost rozhodnout se, čím chceš být, co chceš dělat a co chceš mít.

Chceš se vrátit do svého bývalého těla ? Chceš opět žít v lidské podobě ?

Chceš zůstat ve „světě duchů“ a žít na té úrovni, na které žiješ ? Chceš jít dál, chceš poznat a prožít víc ? Chceš se vzdát své totožnosti a splynout s Bohem ?

Co chceš ? Co chceš ? Co chceš ?

Tak se tě budu ptát vždycky. Tak se tě bude ptát vesmír. Neboť vesmír neumí nic jiného než splnit ti tvé nejkrásnější touhy. Dělá to ostatně každý den, v každém okamžiku. Jenže ty si to neuvědomuješ, kdežto já ano.

Já jsem.“

Řekni mi... setkám se v posmrtném životě se svými příbuznými ? Pomohou mi pochopit, co se děje ? Setkám se s těmi, kteří odešli ze světa přede mnou ? Budu s nimi moci strávit věčnost ?

„Co si přeješ ? Chceš, aby se to stalo ? Pak se to stane.“

Tomu dobře nerozumím. Říkáš, že všichni máme, svobodnou vůli a že ji máme i v posmrtném životě.

„Ano, to říkám.“

Jestliže je to pravda, pak by musela být svobodná vůle mých příbuzných totožná s mou vůlí - museli by si přát totéž, co si přeji já, když si to přeji - jinak bychom se nikdy nesešli. A co kdybych s nimi chtěl strávit zbytek věčnosti, ale někteří z nich by chtěli pokračovat ve své cestě ? Co kdyby jeden z nich chtěl dosáhnout vyšší úrovně, co kdyby se chtěl sjednotit s Bohem. Co potom ?

„Ve vesmíru neexistují žádné skutečné rozpory. Jsou jevy, které si zdánlivě odporují, ale ve skutečnosti tomu tak není: Kdyby došlo k takové situaci, o které mluvíš, oba byste mohli mít to, co si přejete.“

Oba ?

„Oba.“

Mohu vědět, jak by to bylo možné ?

„Můžeš.“

Jak tedy...

„Co si myslíš o Bohu ? Myslíš, že existují jen na jediném místě ?“

Ne. Myslím, že existuješ všude najednou. Věřím, že Bůh je všudypřítomný.

„Máš pravdu. Neexistuje místo, kde bych nebyl. Rozumíš tomu ?“

Myslím, že ano.

„Tak proč si myslíš, že v tvém případě je to jinak ?“

Protože ty jsi Bůh, kdežto já jsem pouhý smrtelník.

„Už to chápu. Ty se prostě nemůžeš zbavit své mylné představy, že jsi „pouhý smrtelník“.“

Tak dobře, dobře... předpokládejme, že jsem Bůh - nebo že mám alespoň podobnou povahu. Ty tvrdíš, že mohu být všude najednou ?

„To záleží jen na tom, co tvé vědomí považuje za realitu. V takzvaném „světě duchů“ můžeš prožívat všechno, co si představuješ. Chceš-li být jednou duší, v jednom místě, v jednom „čase“, pak to můžeš udělat. Chceš-li, aby tvůj duch byl na více místech najednou, **můžeš to také udělat**. Tvůj duch může být **kdekoli a kdykoli**. Tak je tomu proto, že existuje jen jeden - „čas“ a jedno „místo“, a ty jsi vždycky všude.“

Co když chci, aby moji příbuzní byli se mnou, ale jeden z nich si přeje být někde jinde ? Co pak ?

„Není možné, aby si tvoji příbuzní přáli něco jiného než ty. Ty a já, tvoji příbuzní a ty - my všichni - jsme jeden celek.“

Tvoje přání je moje přání, protože ty jsi já. Proto si přeješ to, co si přeji já.

Tvoji příbuzní a já jsme také jeden celek. Proto si přeji totéž, co si přeji já. Z toho vyplývá, že tvoji příbuzní si přeji totéž, co si přeješ ty.

I na Zemi si všichni přejete totéž. Všichni chcete mír. Všichni se chcete mít dobře. Všichni se chcete radovat. Všichni se chcete realizovat. Všichni chcete spokojenost, lásku a zdraví. Jinými slovy všichni chcete totéž.

Myslíš, že je to náhoda ? Ne, to není náhoda. **Tak prostě život funguje.**

Jediné, co je na Zemi jiné než ve „světě duchů“, je to, že na Zemi chcete sice všichni totéž, ale každý to chce získat jiným způsobem. Takže každý jde jiným směrem !

Tyto rozdílné názory vedou k rozdílným výsledkům. Vaše názory lze považovat za vaše řídicí myšlenky. Ale o tom jsem už mluvil.“

Ano, v První knize.

„Jednou z těchto myšlenek, kterou mnoho z vás sdílí, je vaše představa, že ve vesmíru je něčeho nedostatek. Mnozí z vás v hloubi duše věří, že **ničeho není dost**.

Není dost lásky, není dost peněz, není dost jídla, není dost oblečení, není dost bytů, není dost času, není dost nápadů.

Tato řídicí myšlenka vás nutí vymýšlet všelijaké strategie a taktiky, abyste získali to, o čem si myslíte, že je toho nedostatek. To byste okamžitě přestali dělat, kdybyste věděli, že je všeho dost pro všechny... ať už si přejete **cokoli**.

V takzvaném „nebi“ si přestanete myslet, že je něčeho nedostatek, neboť si uvědomíte, že nejste odděleni od ničeho, po čem toužíte.

Uvědomíte si, že je vás víc než dost. Uvědomíte si, že můžete být na několika místech najednou, takže nemáte žádný důvod nechtít to, co chce váš bratr nebo sestra. Chtějí-li, abyste s nimi byli v okamžiku jejich smrti, jejich myšlenka vás k nim přivolá - a vy nemáte žádný důvod s nimi nebýt, neboť tím nic neztratíte.

V takové situaci, kdy nemám sebemenší důvod něco odmítnout, se nacházím stále.

Určitě jsi to již slyšel, a je to pravda: **Bůh nikdy neřekne Ne**.

Vždycky vám dám přesně to, po čem toužíte vždycky. A dělám to od počátku času.“

Opravdu vždycky dáš každému to, po čem touží ?

„Ano, můj milý.

Váš život je odrazem vaší touhy a také toho, co si myslíte, že můžete mít. Nemohu vám dát to, co si myslíte, že nemůžete mít - i kdybyste si to přáli sebevíc - neboť nechci znásilňovat vaše vlastní myšlenky. Takový je zákon.

Věřit, že něco nemůžete mít, je totéž, jako si to nepřát mít, neboť to má stejný výsledek.“

Ale na Zemi nemůžeme mít všechno, po čem toužíme. Nemůžeme být například na dvou místech najednou. A je spousta dalších věcí, které sice můžeme chtít, ale které nemůžeme mít, neboť na Zemi jsme všichni velice omezení.

„Já vím, že si to myslíte, a proto tomu tak je. Neboť navždy zůstane věčnou pravdou, že dostanete jen to, co věříte, že dostanete.

Takže když říkáš, že nemůžeš být na dvou místech najednou, pak opravdu nemůžeš. Jestliže však věříš, že můžeš být kdekoli rychlostí své myšlenky a že se můžeš materializovat ve fyzické formě na několika místech najednou, pak to udělat můžeš.“

Rád bych věřil, že tyto informace pocházejí přímo od Boha - ale když říkáš takovéhle věci, jsem z toho trochu zmatený, protože tomu nemohu uvěřit. Prostě tomu nemohu uvěřit. Myslím, že to není pravda. Nevím o ničem v historii lidstva, co by to potvrzovalo.

„Právě naopak. Světci a mudrci všech náboženství to dělali. Je k tomu zapotřebí velké víry ? Je zapotřebí **mimořádné** víry ? Takové víry, jaké dosáhne jeden člověk za tisíciletí ? Ano. Znamená to však, že to je nemožné ? Ne.“

Jak mohu dosáhnout takové víry ?

„Takové víry nemůžeš dosáhnout. Takovou víru musíš mít. Nehraju si teď se slovy, opravdu to tak myslím. Takovou víru nelze získat žádným úsilím. Snažíš-li se takovou víru získat, nemůžeš ji mít. Víra je něco, co prostě **máš**.

Taková víra předpokládá, že žiješ ve stavu **totálního vědomí**. Snažíš-li se takového stavu **dosáhnout**, pak je jisté, že v něm **nejsi**.

Je to stejné, jako bys byl sto šedesát centimetrů vysoký a snažil se být sto osmdesát centimetrů vysoký. Nemůžeš být sto osmdesát centimetrů vysoký. Můžeš být jen to, co jsi - to znamená sto šedesát centimetrů vysoký. Sto osmdesát centimetrů budeš měřit, až do té výšky **dorosteš**. Až budeš tak vysoký, budeš moci dělat všechno, co dělají sto osmdesát centimetrů vysokí lidé. A až budeš ve stavu totálního vědomí, budeš schopen dělat všechno, co dělají lidé, kteří jsou v takovém stavu vědomí.

Proto se „nesnaž věřit“, že takové věci můžeš dělat. Raději se snaž dosáhnout stavu totálního vědomí. Pak nebudeš potřebovat víru. Absolutní poznání bude dělat zázraky.“

Jednou při meditaci jsem měl pocit totální jednoty, totálního vědomí. Bylo to úžasné. Extatické. Od té doby se snažím takového stavu dosáhnout. Sedím a medituji a snažím se dostat do stavu totálního vědomí. Ale nikdy se mi to nepodaří. Ty říkáš, že dokud se něčeho snažím dosáhnout, že to nemohu mít, neboť už samotná moje snaha dokazuje, že to nemám. To mi říkáš stále.

„Ano. teď to chápeš. Začíná ti to být jasné. Proto ti všechno tolikrát opakuji. Potřetí, počtvrté nebo popáté to pochopíš.“

Jsem rád, že jsem ti tu otázku položil, neboť tohle může být nebezpečné. Tohle přesvědčení, že „můžeme být na dvou místech najednou“ nebo že „můžeme dělat cokoli, co dělat chceme“. Následkem takového přesvědčení skáčou lidé z Empire State Building a vykřikují: „Jsem Bůh ! Dívejte se na mě ! Umím létat !“

„Než se o něco takového pokusíš, měl bys být ve stavu totálního vědomí. Máš-li potřebu dokazovat druhým, že jsi Bůh, pak je jasné, že si tím sám nejsi jistý, a tato nejistota se projeví v tvé realitě. Spadneš přímo na hlavu.

Bůh nikomu nic nedokazuje, protože nemá potřebu nic dokazovat. Bůh je, a to je fakt. Ti, kteří vědí, že jsou součástí Boží podstaty, nemají žádnou potřebu to někomu dokazovat. Tím méně se snaží to dokazovat sami sobě.

A tak když se mu posmívali a říkali: „Jestliže jsi Syn Boží, sestup z kříže!“ muž, který se jmenoval Kristus, nic neudělal.

Nicméně o tři dny později, když kolem nebyl zvědavý dav, Kristus udělal něco úžasnějšího - a od té doby o tom svět nepřestal mluvit.

V tomto zázraku najdete spásu, neboť vám odhaluje pravdu nejen o Kristovi, ale i o tom, kdo jste vy.

Bůh vám vždycky ukazuje tu nejkrásnější představu, kterou o sobě máte.

I dnes je na vaší planetě mnoho lidí, kteří realizují tyto vyšší myšlenky. Tito lidé dokážou učinit viditelné neviditelným a neviditelné viditelným, dokážou se vracet do svého těla a žít znovu - a **to všechno**, to všechno jim umožňuje jejich víra. Jejich poznání. Jejich hluboké pochopení toho, jak všechno existuje a jak to má existovat.

Ačkoli tyto lidi oslavujete jako světce a spasitele, přesto nejsou o nic většími světci nebo spasiteli, než jste vy. Neboť vy všichni jste světci a spasitelé. A právě **toto poselství vám tyto lidé přinášejí.**“

Jak tomu mohu věřit? Rád bych tomu věřil, ale nemohu. Prostě nemohu.

„Tomu nemůžeš věřit. To musíš **vědět.**“

Jak to mohu vědět?

„Cokoli si přeješ, dávej druhým. Jestliže toho nejsi schopen, pomáhej druhým, aby toho byli schopni oni. **Řekni** jim, že toho už schopni jsou. **Chval** je za to. **Uctívej je** za to.“

Proto je dobré mít duchovního učitele neboli „guru“. V západním světě je toto slovo často zesměšňováno. „Guru“ je považován téměř za šarlatána. Být věrný svému učiteli je považováno za vzdání se vlastní moci.

Vážít si svého guru však neznamená vzdát se své moci. Znamená to moc získat. Neboť když uctíváš svého guru, když svého učitele chválíš, říkáš tím vlastně: „Rozumím ti.“ A čemu rozumíš u druhých, tomu začneš rozumět u sebe. Je to vnějším důkazem tvé vnitřní reality. Je to pravdou tvé existence.

Tuto pravdu vyjadřuji skrze knihy, které píšeš.“

Já se nepovažuji za toho, kdo píše tyto knihy. Za autora považuji tebe, Boha, kdežto sebe považuji za pouhého písaře.

„Bůh je autor... **stejně jako ty**. Není žádný rozdíl mezi mým a tvým psaním těchto knih. Dokud si budeš myslet, že v tom nějaký rozdíl je, nepochopíš smysl tohoto psaní. A přece to většina lidí nechápe. Proto vám posílám nové učitele - s tímtež poselstvím, jež vám přinášeli učitelé za starých dob.“

Chápu tvou neochotu přijmout toto učení za svou pravdu. Kdybys každému tvrdil, že jsi Bůh nebo jen součást Boha - který píše tato slova, nikdo by ti nerozuměl.“

Lidé si o mně mohou myslet, co chtějí. Jedno však vím jistě: Nezasloužím si být příjemcem informací, které mi dáváš v těchto knihách. Nejsem hoden být hlasatelem této pravdy. Pracuji na této knize, a přesto si uvědomuji ze všech nejlépe, že nejsem hoden být hlasatelem této úžasné pravdy.

Tohle je snad nejdůležitějším poselstvím této trilogie: Bůh se před nikým neskrývá, ale hovoří ke každému člověku, i k tomu nejnehodnějšímu mezi námi. Neboť jestliže hovoří ke mně, pak hovoří ke každému muži, ženě a dítěti - ke každému, kdo hledá pravdu.

Takže pro všechny lidi je naděje. Nikdo z nás není tak špatný, aby ho Bůh opustil nebo se od něho odvrátil.

„Věříš tomu **všemu**, co jsi právě napsal ?“

Věřím.

„Budiž.

Řeknu ti tohle: Nejsi bezcenný člověk, A to se týká všech ostatních. Tvrdit, že člověk je bezcenný, je to nejhorší obvinění. Založili jste svou lidskou hodnotu na své minulosti, kdežto já vás hodnotím na základě budoucnosti.

Vždycky na základě budoucnosti. Neboť váš život je v budoucnosti, nikoli v minulosti, V budoucnosti. Tam je vaše pravda.

Co jsi udělal, není důležité ve srovnání s tím, co uděláš. Chyby, které jsi udělal, jsou malicherné ve srovnání s tím, co vytvoříš.

Odpouštím ti tvé chyby. Všechny tvé chyby. Odpouštím ti tvé scestné vášně. Všechny tvé vášně. Odpouštím ti tvé mylné názory, tvé škodlivé činy, tvá sobecká rozhodnutí. Odpouštím ti všechno.

Druzí ti možná neodpustí, ale já ti odpouštím. Druzí tě možná nezproští viny, ale já tě viny zproštím. Druzí tě třeba nenechají zapomenout, nedovolí ti stát se něčím jiným, ale já ti to dovolím. Neboť vím, že nejsi tím, čím jsi byl, ale jsi a vždycky budeš tím, čím jsi teď.

Hříšník se může stát světcem v jediné minutě. V jediné vteřině. V jediném okamžiku.

Ve skutečnosti nikdo není „hříšník“, neboť není proti komu hřešit - a už vůbec ne proti mně. Proto říkám, že ti „odpouštím“. Užívám to slovo, protože se zdá, že mu rozumíš.

Ve skutečnosti ti nic **neodpouštím** a nikdy ti nic neodpustím. Nic takového dělat nemusím. Není totiž co odpouštět. Ale mohu tě osvobodit. A to taky dělám. Ted. Opět. Jako jsem to udělal již tolikrát v minulosti skrze učení mnoha učitelů.“

Proč jsme je nikdy neslyšeli ? Proč jsme nikdy neuvěřili tomuto tvému největšímu slibu ?

„Protože nejste schopni věřit v dobrotu Boží. Nesnažte se tedy věřit v mou dobrotu, ale věřte v jednoduchou logiku.

Uvědomte si, že vám nemusím nic odpouštět, protože mě nemůžete urazit, protože mě nemůžete uškodit. Přesto si myslíte, že mě urazit můžete. Jaká iluze ! Jaká obsese !

Nemůžete mi uškodit žádným způsobem. Neboť jsem nezranitelný. A ten, komu nelze ublížit, neubližuje druhým.

Ted' snad chápeš, proč vás neodsuzuji ani netrestám. Nemám potřebu trestat, protože mě nikdo a nic nemůže urazit ani poškodit.

Totéž se týká tebe. A všech ostatních - i když si všichni myslíte, že vám je ubližováno.

Protože tomu věříte, chcete se mstít. Protože trpíte, chcete, aby trpěli druzí. Ale jaké je to ospravedlnění ? Protože si myslíte, že vám někdo ublížil, považujete za správné oplatit mu to. Jen proto, že jste si našli ospravedlnění, děláte to, co považujete za špatné.

To je šílenství. Neuvědomujete si, že **všichni** lidé, kteří ubližují druhým, jsou přesvědčeni, že to dělají oprávněně. Cokoli děláte, **považujete za správné** z hlediska toho, čeho chcete dosáhnout.

Podle vašeho názoru je špatné všechno, co dělají druzí. Podle jejich názoru to špatné není. Nemusíte souhlasit s jejich názorem na svět, s jejich morálními hodnotami, s jejich teologickými názory ani s jejich činy... ale oni s nimi souhlasí - na základě svého přesvědčení o tom, co je správné.

Říkáte, že jejich morální hodnoty jsou „špatné“. Ale kdo může říci, že vaše hodnoty jsou „správné“ ? Jen vy sami. Vaše hodnoty jsou „správné“, protože to říkáte vy. I to by mělo nějaký smysl, kdybyste tak často neměnili své názory na to, co je „špatné“ a co je „správné“. Děláte to jako jedinci a děláte to jako společnost.

Co vaše společnost považovala ze „správné“ před několika desetiletími, to dnes považujete za „špatné“. Co jste před nedávnem považovali za „špatné“, považujete dnes za „správné“. Kdo ví, co je co ? Jak to poznáte ?“

A přesto se odvažujeme soudit jeden druhého. Odsuzujeme druhé za to, že nezměnili svůj názor na to, co je dovoleno a co dovoleno není. To je úžasné. Sami vlastně nevíme, co je „správné“ a co je „špatné“, protože stále měníme své názory.

„Problém není v tom, že měníte své názory na to, co je „správné“ a co je „špatné“. Chcete-li se vyvíjet, své názory měnit **musíte**. Změna je nutnou součástí evoluce.

Problém je v tom, že si myslíte, že hodnoty, které máte dnes, jsou dokonalé, a že by se podle nich měl řídit každý.

Nevzdávejte se svých přesvědčení, jestliže vám jsou užitečná. Držte se jich. Neboť vaše představy o tom, co je „správné“ a co je „špatné“, určují, kdo jste. Ale nevyžadujte, aby se podle nich řídili druzí. A **nelpěte** tak zarputile na svých dnešních názorech a zvycích, nesnažte se zastavit evoluční proces.

To by se vám ostatně nepodařilo, ani kdybyste to chtěli, neboť život se nezastaví jen kvůli vám. Nic nezůstává stejné, všechno se mění. Všechno je v pohybu. Zastavit se znamená umřít.

Život je pohyb. Dokonce i kámen je plný pohybu. Všechno je v pohybu. **Všechno**. Neexistuje nic, co by v pohybu nebylo. Proto nic nezůstává stále stejné. Naprosto nic.

Snažit se zůstat stejným odporuje zákonům života. Je to navíc hloupé, neboť život nakonec vždycky zvítězí.

Proto se měňte ! Ano, měňte se ! Měňte své názory na to, co je „správné“ a co je „špatné“. Měňte své myšlenky, své modely, své teorie.

Měňte své nejhlubší pravdy. Neboť jedině tak můžete růst. Všechno může být lepší. Ať vám připadají vaše teologie, kosmologie, ideologie jakkoli úžasné, vždycky mohou být ještě úžasnější. Neboť „mezi nebem a zemí jsou věci, o kterých se vašim učencům ani nesnilo“.

Proto buďte otevření. **Budte OTEVŘENÍ**. Neodmívejte nové pravdy jen proto, že vám staré pravdy vyhovovaly. Život začíná za hranici zóny jistoty a pohodlí.

Neodsuzujte druhé. Neboť to, co druzí dnes dělají „špatně“, jste ještě včera považovali za „správné“; neboť chyby druhých jsou vaše minulé činy; neboť rozhodnutí druhých jsou stejně „škodlivá“ a „sobecká“ a „neodpustitelná“, jako bylo mnoho vašich rozhodnutí.

Když si „prostě neumíte představit“, jak někdo mohl „udělat něco takového“, znamená to, že jste zapomněli, odkud jste přišli a kam vy i druzí jdete.

A těm, kteří se považují za zlé, nenapravitelné a bezcenné, řeknu tohle: Ani jeden z vás není navždy ztracen a nikdy ztracen nebude, neboť jste všichni v procesu růstu. Všichni - **všichni** - se vyvíjíte.

A totéž dělám já.

Skrze vás.“

5

Právě jsem si vzpomněl na jednu modlitbu, kterou jsem se naučil jako dítě: „Bože, nejsem hoden toho, abys vstoupil do mého domu. Řekni však jediné slovo, a moje duše se uzdraví.“ Ty jsi mi to slovo řekl, a já jsem uzdraven. Už nemám pocit, že jsem bezcenný. Opravdu se ti podařilo dodat mi sebedůvěru. Kdybych lidem mohl dát jen jediný dar, pak by to byla sebedůvěra.

„Tu jim dáváš v této knize.“

Chtěl bych jim dávat sebedůvěru pořád; i po tom, až tento rozhovor skončí.

„Tento rozhovor **nikdy** neskončí“

HOVORY S BOHEM III

57

www.vesmirni-lide.cz

Až tedy skončí tato trilogie.

„Budeš k tomu mít příležitost.“

Z toho mám velkou radost. Neboť sebedůvěra je dar, jež moje duše chce dávat druhým. Každý z nás má něco, co může dát druhým. A já bych rád dával tohle.

„Jdi a dávej to. Dávej sebedůvěru každému, s kým se setkáš. Dávej lidem tento dar a vyléčíš svět.“

Pokorně tě žádám o pomoc.

„Tu ode mě dostaneš vždycky. Jsme přece přátelé.“

Zatím bych se rád zeptal na něco, o čem jsi už mluvil.

„Poslouchám.“

Když jsi hovořil o životě „mezi životy“, tak říkajíc, řekl jsi, že „můžeme obnovit své individuální já, kdykoli chceme“.
Co to znamená ?

„Znamená to, že se kdykoli můžete vrátit z jednoty bytí jako nové „já“ nebo jako „já“, kterým jste byli předtím.“

Chceš říct, že si mohu ponechat individuální vědomí svého „já“ ?

„Ano. A můžeš se stát, čímkoli si přeješ.“

Takže se mohu vrátit do tohoto života - na Zemi - jako tentýž člověk, jímž jsem byl, než jsem „umřel“ ?

„Ano.“

Ve svém těle ?

„Slyšel jsi o Ježíši ?“

Slyšel, ale já nejsem Ježíš. A nikdy bych netvrdil, že jsem jako on.

„Neřekl Ježíš, že tohle všechno a ještě víc budete schopni dělat ?“

Ano, ale nemyslím, že mluvil o takových zázracích.

„Mrzí mě, že si to nemyslíš. Neboť Ježíš nebyl jediný, kdo vstal z mrtvých.“

Nebyl jediný ? Copak byli další, kteří vstali z mrtvých ?

„Byli.“

Můj Bože, to je rouhání.

„Je rouhání, že také někdo jiný než Kristus vstal z mrtvých ?“

Někteří lidé by řekli, že to rouhání je.

„Pak tedy nikdy nečetli Bibli.“

Bibli ? Bible říká, že i jiní lidé vstali z mrtvých ?

„Slyšel jsi někdy o Lazarovi ?“

To není fér. Lazar ožil díky Kristově moci.

„A ty si myslíš, že „Kristova moc“, jak tomu říkáš, byla rezervována pouze pro Lazara ? Pro jediného člověka ?“

Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel.

„Řeknu ti tohle: Mnoho lidí vstalo z mrtvých“. Mnoho lidí se „vrátilo na svět“. Ve vašich nemocnicích se to děje každý den.“

Ani tohle není fér. To je lékařská věda, nikoli teologie.

„Chápu. Takže Bůh nemá nic společného s dnešními zázraky. Dělal zázraky jen v minulosti.“

Hmm... tak dobře. Ale nikdo nevstal z mrtvých ze své vlastní vůle jako Kristus. Nikdo se nevrátil na svět takovým způsobem.

„A to víš jistě ?“

Skoro jistě...

„Slyšel jsi někdy o Mahavataru Babaji ?“

Myslím, že bychom sem neměli zatahovat východní mystiky. Mnoho lidí východnímu mysticismu nevěří.

„Rozumím. Samozřejmě musejí mít pravdu.“

Rád bych si to ujasnil. Říkáš, že si duše mohou vybrat, v jaké formě se vrátí z takzvaných „mrtvých“. Takže záleží jen na jejich přání, zda se vrátí ve formě duchovní nebo tělesné ?

„Konečně to začínáš chápat.“

Tak proč to neudělalo víc lidí ? Proč o tom neslyšíme každý den ? Musely by toho být plné noviny.

„Ve skutečnosti to spousta lidí dělá, většinou v duchovní formě. Připouštím, že jen málo lidí se vrací do těla.“

Ha ! Ted' jsem tě dostal ! Když je to tak snadné, proč se nevrací do těla víc duší ?

„Nejde o to, zda je to snadné, jde spíš o to, zda si to duše přejí.“

Co tím myslíš ?

„Jen velice vzácné duše se chtějí vrátit na svět ve stejné formě, v jaké žili předtím.“

Chce-li se duše vrátit do těla, téměř vždycky si vybere jiné tělo. To jí dává možnost prožívat nové vzpomínky a nová dobrodružství.

Duše obvykle opouští tělo, protože s ním skončily. Protože už dosáhly toho, čeho v těle dosáhnout chtěly. Prožily všechno, co prožít chtěly.“

A co lidé, kteří umřeli následkem nehody ? Prožili to, co chtěli, nebo jim byl život násilně zkrácen ?

„Ty si pořád ještě myslíš, že lidé umírají náhodou ?“

Chceš říct, že ne ?

„**Nic ve vesmíru se neděje náhodně.** Žádné „náhody“ neexistují. A neexistují ani náhodné shody okolností.“

Kdybych tomu mohl uvěřit, už nikdy bych netruchlil pro nikoho, kdo umřel.

„To je to poslední, co od tebe mrtví chtějí.“

Kdybys věděl, kde jsou a že se tam dostali ze své vůle, oslavoval bys jejich odchod. Kdyby sis dovedl představit posmrtný život, na jejich pohřbu by ses usmíval, neboť by ti srdce přetévalo radostí.“

Na pohřbech pláčeme nad ztrátou milovaného člověka. Jsme zarmoucení, protože ho už nikdy neuvidíme, už nikdy neobejmeme.

„A je to dobrý pláč. Ctí to vaši lásku i člověka, jehož jste milovali. Kdybyste však věděli, jaké úžasné věci očekávají radostnou duši opouštějící tělo, dlouho byste neplakali.“

Jaké to je v posmrtném životě ? Řekni mi všechno.

„Některé věci ti říci nemohu, protože bys je dnes nechápal. Ale něco ti říci mohu.“

V posmrtném životě - stejně jako v tomto životě - můžete dělat tři věci. Můžete se podřídit svému podvědomí, můžete si vytvářet své zážitky vědomě nebo můžete prožívat kosmické vědomí. Třetí možnost nazývám sjednocením či návratem k Bohu.

Vyberete-li si první možnost, nebudete to dělat dlouho (narozdíl od toho, jak se chováte na Zemi). To proto, že jakmile se vám to přestane líbit, začnete si vytvářet novou, příjemnější realitu prostě tím, že se vzdáte negativních myšlenek.

Proto nikdy nepoznáte „peklo“, kterého se tak bojíte. Pokud si peklo ovšem nevyberete. Nicméně i v takovém případě budete „šťastní“, protože budete mít to, co chcete. (Někteří lidé jsou rádi „nešťastní“.) Takže to budete dělat jen tak dlouho, dokud vás to neomrzí.

Pak začnete dělat něco jiného. **Stejným způsobem můžete odstranit ze svého života peklo i na Zemi.** Vyberete-li si druhou možnost, půjdete „přímo do nebe“, neboť tam chce jít každý, kdo má opravdu svobodnou volbu a kdo v existenci nebe věří. Jestliže v existenci nebe nevěříte, začnete prožívat to, co prožívat chcete - a jakmile si uvědomíte, jak je to snadné, budete si přát stále lepší a lepší věci, takže nakonec **uvěříte** v existenci nebe !

Vyberete-li si třetí možnost, rychle se sjednotíte s totálním vědomím, totální láskou, neboť to je kosmické vědomí. Splynete s Boží podstatou a budete prožívat jen to, čím jste - což je všechno, co kdy existovalo - dokud nebudete chtít poznat něco jiného. To je nirvána neboli absolutní jednota, kterou někteří z vás velice přechodně poznali při meditaci. Nirvána, to je nepopsatelná extáze.

Až prožijete věčný okamžik této jednoty, přestanete jednotu vnímat, neboť nemůžete prožívat jednotu jako jednotu, pokud neexistuje něco jiného. Jakmile si to uvědomíte, opět si začnete vytvářet svou vlastní, oddělenou realitu.

A tak budete žít v Kosmickém kole až donekonečna. Znovu a znovu se budete vracet k vědomí absolutní jednoty a pochopíte, že se tam můžete vrátit kdykoli.

Můžete to udělat teď hned, zatímco čtete tuto knihu.

Můžete to udělat zítra, až budete meditovat.

Můžete to udělat kdykoli.“

Řekl jsi, že nemusíme zůstat na stejné úrovni vědomí, na jaké jsme byli v okamžiku smrti.

„Nemusíte. Můžete přejít na jinou úroveň, kdykoli chcete. Ale nemusíte spěchat. „Umřete-li“ ve stavu omezeného vědomí a podvědomých myšlenek, budete prožívat to, co vám podvědomí přináší, dokud vás to neomrzí. Pak se „probudíte“ a začnete vědomě vytvářet novou realitu.

Podíváte-li se zpátky na první stadium, budete mu říkat očištěc. Druhému stadiu, v němž můžete mít cokoli, co si přejete, rychlostí vlastní myšlenky, budete říkat nebe. Třetímu stadiu, v němž splynete s kosmickým vědomím, budete říkat nirvána.“

Rád bych se dověděl ještě jednu věc. Mohl bys mi říct, co se stane, když opustíme své tělo ?

„Podstata vašeho já prostě opustí tělo. To se obvykle stává ve spánku nebo při meditaci.

Během takové „exkurze“ může být vaše duše kdekoli, kde se rozhodne být. Když se pak vrátíte, nepamatujete si, že jste učinili nějaké rozhodnutí. Máte dojem, že jste prožili něco, co se prostě stalo. Nicméně žádná činnost duše není mimovolná.“

Jak nám v takovém stavu může být něco „odhaleno“, jestliže svou realitu vytváříme sami ? Myslím, že by to bylo možné jedině tehdy, kdyby takové věci existovaly nezávisle na naší tvůrčí činnosti.

„Nic neexistuje nezávisle na vás, neboť všechno je vaším výtvořem. Dokonce i zdánlivý nedostatek porozumění je vaším výtvořem; je to doslova výplodem vaší představivosti. Představujete si například, že neznáte odpověď na určitou otázku, a proto ji neznáte. Když si však představíte, že ji znáte, okamžitě ji znáte.

Celý Proces závisí na vaší představivosti.“

Proces ?

„Život. Věčný Proces.

V okamžicích, kdy si představujete, že se vám něco „odhaluje“ - ať už jsou to sny nebo okamžité intuice - jste ve stavu „rozpomínání“. Rozpomínáte se na to, co jste již vytvořili.

Jakmile jednou prožijete takový nádherný zážitek, je velmi obtížné vrátit se do obvyklé „reality“. To proto, že se **vaše** realita změnila. Stala se něčím jiným, něčím širším. A nelze ji už omezit. Je to jako snažit se zavřít džina zpátky do lahve. To je nemožné.“

Proto nám lidé, kteří se dostali na pokraj smrti, připadají jiní než předtím ?

„Ano. A opravdu jsou jiní, protože teď vědí mnohem víc. Nicméně po určité době se opět vracejí ke svým starým zvykům, protože časem zapomínají, co vědí.“

A je možné „nezapomínat“ ?

„Je. Jednej na základě toho, co víš, a nestarej se o to, co vidíš ve světě iluzí.

Tak to dělají všichni duchovní mistři. Ignorují povrchní zdání a jednají podle toho, co vědí.

A je ještě jeden způsob, jak nezapomínat.“

Je ?

„Měj druhé k tomu, aby nezapomínali oni. Dávej jim to, co si sám přeješ.“

Mám pocit, že to dělám v těchto knihách.

„Ano, přesně to děláš. A čím déle to budeš dělat, tím méně to bude nutné. Čím déle to budeš připomínat druhým, tím méně to budeš muset připomínat sám sobě.“

Všichni jsme součástí jediného celku, takže cokoli dávám druhým, dávám sám sobě.

„Tak vidíš, teď mi dáváš odpovědi ty. A tak by to mělo být.“

Neuvěřitelné. Právě jsem dal odpověď Bohu. To je docela dobré. Úžasné.

„Prostě mi odpovídáš.“

A to je úžasné.

„Řeknu ti tohle: Přejde den, kdy budete všichni mluvit jako Bůh.“

Jestliže takový den přijde, rád bych přesně pochopil, co mi říkáš. Proto se ještě jednou vrátím k něčemu, co jsi už několikrát opakoval.

Je pravda, že ve stavu nirvány nezůstaneme trvale? Ptám se znovu, protože si myslím, že to odporuje mnoha mystickým a esoterickým učením Východu i Západu.

„Zůstat ve stavu jednoty by ti znemožnilo být v něm. Neboť to, co je, může být jedině v prostoru toho, co není. Ani absolutní blaženost jednoty nelze prožívat jako „absolutní blaženost“, pokud neexistuje něco, co není absolutní blaženost. Proto je nutné to neustále vytvářet.“

Když dosáhneme jednoty a prožíváme absolutní blaženost, jak si můžeme uvědomovat, že vůbec existujeme? Tomu prostě nerozumím. To nemohu pochopit.

„Teď mluvíš o něčem, čemu říkám Boží dilema. Tento problém, který má Bůh vždycky, jsem vyřešil tím, že vytvářím to, čím nejsem (nebo si myslím, že tím nejsem).“

Bůh dává v každém okamžiku část svého já své nevědomé existenci, aby si mohl uvědomovat zbytek svého já jako to, čím opravdu je.

Proto jsem vám dal svého jediného syna, abyste byli spaseni. Tady vidíš, jak tato mytologie vznikla.“

Myslím, že jsme všichni součástí Boha a že se neustále pohybujeme od vědomí k nevědomí, od nevědomí k vědomí, od bytí k nebytí, od nebytí k bytí, od jednoty k individualitě, od individuality k jednotě - v nekonečném kruhu. Myslím, že právě tohle je koloběh života - to, čemu říkáš Kosmické kolo.

„Přesně tak. To jsi řekl dobře.“

Ale musíme se všichni stále vracet na začátek ? Musíme pořád začínat znovu a znovu ?

„Nemusíte dělat vůbec nic. Ani v tomto životě, ani v příštím. Vždycky máte svobodnou volbu, **vždycky se můžete rozhodnout**, kam chcete jít a co chcete dělat. Můžete se dostat do jakéhokoli bodu na Kosmickém kole. Můžete se „vrátit“ do jakékoli dimenze, jakékoli reality, jakékoli sluneční soustavy nebo civilizace, jakou si vyberete. Někteří z těch, kdo dosáhli Boží jednoty, se „vrátili“ jako osvícení mistři. A někteří jimi byli, už když odešli, a pak se „vrátili“ ve své vlastní podobě.

Jistě jsi slyšel o duchovních mistrech, kteří se po staletí vrací do vašeho světa.

Právě tak se každý z vás může vrátit do kteréhokoli bodu na Kosmickém kole.“

To si nikdy neodpočineme ? Nemůžeme zůstat ve stavu nirvány ? Jsme navždy odsouzeni k tomuto věčnému „přicházení a odcházení“ ? Jsme na nekonečné cestě nikam ?

„Ano, jste. To je největší pravda. Nemusíte nikam jít, nemusíte nic dělat, nemusíte ničím být - kromě toho, čím jste v tomto okamžiku.

Ve skutečnosti žádná cesta neexistuje. V každém okamžiku jste tím, čím chcete být. V každém okamžiku jste tam, kam jdete.

Mistři to vědí, a proto vás učí, jak tento věčný zápas ukončit. Až dosáhnete mistrovství, budete totéž učit druhé.

A přece tento nekonečný proces není tak beznadějný, neboť vám neustále potvrzuje velkolepost Boha a celého života.“

Ale stejně mi to připadá deprimující.

„Pokusím se změnit tvůj názor. Máš rád sex ?“

Miluji sex.

„Tak jako většina lidí kromě těch, kteří o něm mají zvrácené představy. Co kdybych ti řekl, že od zítřka můžeš mít sexuální styk s každým, kdo tě kdy přitahoval ? Potěšilo by tě to ?“

Muselo by to být proti jejich vůli ?

„Nemuselo. Zařídil bych to tak, aby si to přál každý, s kým bys chtěl tímto způsobem oslavovat lásku. Všichni by tě milovali.“

To by bylo úžasné.

„Ale mám jednu podmínku: Mezi jednotlivými styky si musíš dát pohov. Nesmíš jít od jednoho styku k druhému bez přestávky.“

Dobře.

„Chceš-li prožívat extázi tělesného spojení, musíš být aspoň někdy sám.“

Myslím, že vím, co máš na mysli.

„Ani extáze by nebyla extází, kdybys neprožíval chvíle bez extáze. Totéž platí o extázi duchovní.“

Koloběh života není deprimující. Život je plný radosti.

Opravdoví mistři se radují v každém okamžiku. Až dosáhneš mistrovské úrovně, můžeš se rozhodnout, že tam zůstaneš. Pak budeš žít radostně i mezi jednotlivými extázemi. Radostný život je možný i bez extáze. Radost ti dává už vědomí, že extáze existuje.“

6

Rád bych teď změnil téma, ale než to udělám, musím tě na něco upozornit. Zdá se mi, že hodně věcí stále opakujeme. Zdá se mi, že slyším stále totéž.

„To je dobře ! A není to náhoda.“

Toto poselství je jako spirálovitá pružina. Dokud je stlačená, jeden kruh spočívá na druhém a vypadá to, jako by se všechno pohybovalo v kruhu. Teprve když se pružina roztáhne, vidíš, že je to spirála dosahující mnohem dál, než sis představoval.

Máš pravdu. Hodně z toho, o čem tu mluvíme, bylo řečeno víc než jednou a více způsoby. Občas stejným způsobem. To jsi postřehl správně.

Až ukončíme tento rozhovor, budeš schopen opakovat jednotlivé body prakticky z paměti. Jednou se ti to možná bude hodit.“

Možná. Ale abychom se konečně pohnuli dopředu, rád bych se tě zeptal, zda je naše planeta odsouzena k zániku. Víš, že jsem se už jednou ptal, ale tentokrát bych rád slyšel přímou odpověď. Dojde ke všem těm obávaným celosvětovým změnám ? A jestliže ne, co všichni ti psychici vidí ? Nějakou smyšlenou vizi ? Měli bychom se modlit ? Nebo se snažit změnit náš způsob života ? Můžeme vůbec něco udělat ? Nebo je všechno beznadějně ?

„Rád ti odpovím, ale tím se „nepohneme dopředu“.“

Jak to ?

„Neboť všechno jsem ti už vysvětlil, když jsem mluvil o problematice času.“

Když jsi říkal, že „se už stalo všechno, co se kdy stane“ ?

„Ano.“

Ale co JE to, „všechno, co se už stalo“ ? Jak se to stalo ? Co se vlastně stalo ?

„Všechno se stalo. Všechno. Každá možnost existuje jako fakt.“

Jak je to možné ? Tomu nerozumím.

„Přirovnám to k něčemu, co snad pochopíš. Uvidíme, zda to pomůže. Viděl jsi někdy děti, jak hrají nějakou hru na počítači ?“

Viděl.

„Zajímalo tě někdy, jak počítač ví, jak reagovat na pohyby ovladače, kterým děti pohybují ?“

Zajímalo.

„**Všechno je zaznamenáno na magnetickém disku.** Počítač může reagovat na jakýkoli pohyb ovladače, neboť **všechny možné pohyby a jim odpovídající reakce** jsou zaznamenány na disku.“

To je strašidelné. Skoro surrealistické.

„Připadá ti strašidelné, že je na disku zaznamenáno každé možné ukončení hry a každý pohyb ovladače, který k ukončení vede ? Na tom není nic „strašidelného“. To je prostě technologie. A jestliže tě fascinuje technologie počítačových her, počkej, až uvidíš technologii **vesmíru**.“

Dívej se na magnetický disk jako na Kosmické kolo. Všechny možnosti, všechna ukončení už existují. Vesmír jen čeká, kterou možnost si **tentokrát** zvolíš. A až hru dohraješ, vesmír se tě zeptá: „Chceš si ještě zahrát ?“

Magnetickému disku je lhostejné, zda vyhraješ nebo prohraješ. Nemůžeš „urazit jeho city“. Všechny možnosti a všechna ukončení hry už existují. Záleží na tobě, které ukončení si zvolíš.“

Takže Bůh není nic víc magnetický disk ?

„Ne tak docela. Ale v této knize se snažím užívat srovnání, jimž každý snadno porozumí. Myslím, že srovnání s magnetickým diskem je docela vhodné.“

Život je v mnoha ohledech jako magnetický disk. Všechny možnosti už existují a všechno se už stalo. Musíš si jen vybrat, co chceš opět prožívat.

To nás přivádí k tvé otázce, zda na Zemi dojde k celosvětovým změnám.

Pokud jde o tyto změny, mnoho psychiků má pravdu. Dívají se do „budoucnosti“ a změny vidí. Otázka je, **kte**rou „budoucnost“ vidí ? Stejně jako na magnetickém disku i ve vesmíru existuje **mnoho možných verzí**.

Některé verze jsou katastrofické, jiné ne.

Všechny verze se však už odehrály. Nezapomínej, že čas...

Já vím, vím... „Čas neexistuje“...

„...**správně**. Takže ?“

Všechno se děje zároveň.

„Opět **správně**. V tomto okamžiku existuje všechno, co se ve vesmíru kdy stalo, co se právě děje a co se kdy stane. Právě tak jako všechny možnosti počítačové hry existují na magnetickém disku počítače. Chceš-li, aby se vyplnily katastrofické předpovědi, soustřeď na ně svou pozornost a začneš je k sobě přitahovat. Chceš-li ovšem žít v jiné realitě, pak se soustřeď na ni.“

Takže ty mi neřekneš, zda dojde k celosvětovým změnám ?

„Čekám, že mi to řekneš ty. Všechno záleží na vás - na vašich myšlenkách, slovech a činech.“

A co ten obávaný problém s počítačovými sítěmi ? Někteří lidé říkají, že to, čemu říkáme „Y2K“, způsobí chaos v našem společenském a ekonomickém systému. Je to pravda ?

„Co si myslíš ty ? Co chceš, aby se stalo ? Myslíš, že s tím nemáš nic společného ? Jestli si to myslíš, pak se hrozně mýlíš.“

Neřekneš nám, jak to všechno dopadne ?

„Nejsem tu proto, abych vám předpovídal budoucnost, a taky to dělat nebudu. Ale něco ti řeknu. To ti ostatně může říct **každý**. Nebudete-li si dávat pozor, dostanete se tam, kam směřujete. Jestliže se vám to nelíbí, **změňte směr**.“

Jak to mám udělat ? Jak mohu ovlivnit něco tak velkého ? Jak můžeme odvrátit katastrofu, kterou předpovídají všichni lidé nadaní psychickými schopnostmi ?

„Jděte do sebe. Zpytujte svou duši. Ptejte se svého vnitřního já. Udělejte, co vám řekne.“

Bude-li to znamenat, že máte požadovat od vašich politiků a průmyslníků, aby něco dělali proti ničení životního prostředí, udělejte to. Bude-li to znamenat, že máte přimět vaše politiky, aby začali řešit problém Y2K, udělejte to. A bude-li to znamenat, že máte jít svou cestou a vyslat pozitivní energii, udělejte to.

Ničeho se nebojte, to je nejdůležitější. V žádném případě nemůžete „umřít“, takže z ničeho nemusíte mít strach. Pozorně sledujte životní proces a věřte, že všechno dobře dopadne.

Snažte se vidět dokonalost všeho. Uvědomte si, že budete přesně tam, kde musíte být, abyste mohli být tím, čím opravdu jste.

Tohle je cesta k míru. Ve všem hledejte dokonalost.

Nesnažte se „z ničeho dostat“. To, čemu se bráníte, přetrvává. To jsem ti řekl už v První knize.

Lidé, které deprimuje to, co „vidí“ v budoucnosti, nebo to, co jim bylo o budoucnosti „řečeno“, nevidí „dokonalost všeho“.

Máš ještě nějakou radu ?

„Oslavujte ! Oslavujte život ! Oslavujte své já ! Oslavujte předpovědi budoucnosti Oslavujte Boha ! Oslavujte ! Hrajte hru života !

Radujte se v každém okamžiku, ať už přináší cokoli, neboť radost je to, čím jste a čím vždycky budete.

Bůh nemůže stvořit nic nedokonalého. Myslíte-li si, že něco takového stvořit může, pak o něm nic nevíte.

Proto oslavujte ! Oslavujte dokonalost ! Usmívejte se a ve všem hledejte jen dokonalost. Pak vás neovlivní nic z toho, co druzí považují za nedokonalost.“

*Chceš říct, že mohu ignorovat rotaci Země kolem své osy nebo možnost, že mě zabije meteor či zemětřesení ?
Chceš říct, že se mohu vyhnout zmatku, jež způsobí problém Y2K ?*

„Chci říct, že nemusíš dovolit, aby tě cokoli z toho všeho negativně ovlivnilo.“

To není odpověď na mou otázku.

„Nicméně ti tak odpovídám. Dívej se do budoucnosti beze strachu a snaž se ve všem vidět jen dokonalost.

Tvůj klid a vyrovnanost tě odvedou od toho, co druzí považují za „negativní“.

A co když se mýlíš ? Co když vůbec nejsi „Bůh“ ? Co když jsi výplod mé bujné představivosti ?

„Co když ? A co na tom ? Umíš si představit lepší způsob života ?

Radím ti jen, abys byl klidný a nedal se zastrašit katastrofickými předpověďmi budoucnosti, a dožiješ se těch nejlepších výsledků.

I kdybych nebyl Bůh, i kdybych byl jen výplod tvé bujné představivosti, mohl bys dostat lepší radu ?“

Myslím, že ne.

„Takže je naprosto lhostejné, zda jsem „Bůh“ nebo ne.“

I kdyby tyto knihy psal pouhý Neale Donald Walsch, stěžít bys mohl dostat lepší radu. Proto se na to dívej takhle: Bud' k tobě hovoří Bůh, nebo je tenhle Neale docela bystrý chlapík.

Jaký je v tom rozdíl ?“

Rozdíl je v tom, že kdybych byl přesvědčen, že mluvím s Bohem, naslouchal bych mnohem pozorněji.

„Nesmysl ! Poslal jsem ti už tisíce poselství v mnoha různých formách a ty jsi je vždycky ignoroval.“

Myslím, že ano.

„Myslíš ?“

Tak dobře, vždycky jsem je ignoroval.

„Tak to tentokrát nedělej. Koho si myslíš, že napadlo psát tuto knihu ? Samozřejmě že tebe. Takže nemůžeš-li poslouchat Boha, poslouchej sebe.“

Nebo svého přítele psychika.

„Nebo svého přítele psychika.“

Ted' žertuješ. Ale tohle nás přivádí k dalšímu námětu, o kterém bych rád hovořil.

„To vím.“

Ty to víš ?

„Samozřejmě. Chceš hovořit o psychicích.“

Jak to víš ?

„Jsem totiž psychik.“

To určitě jsi. Jsi matkou všech psychiků. Jsi jejich nejvyšším šéfem.

„Člověče, ty jsi... na to přišel.“

Rád bych věděl, co jsou „psychické schopnosti“ ?

„Ty máš „psychické schopnosti“. Psychické schopnosti jsou vlastně váš šestý smysl. A ten máte všichni.

Je to schopnost překročit hranice vaší omezené zkušenosti. Je to schopnost vnímat víc, než vnímá ten omezený jedinec, za kterého se pokládáš. Je to schopnost vnímat vyšší kosmické energie.“

Jak lze tyto schopnosti posilovat ?

„Posilovat“ je dobrý výraz. Tyto schopnosti jsou jako svaly. Všichni je máte, ale jen někteří je posilujete.

Chcete-li posílit své psychické „svaly“, musíte je cvičit. Každý den. Pořád.

Dnes jsou tvé psychické svaly slabé. Máš-li nějakou „intuici“, ignoruješ ji. Máš-li nějaké „tušení“, ignoruješ je. Máš-li nějaký sen nebo „inspiraci“, nevšímáš si toho.

Naštěstí jsi neignoroval „inspiraci“, která tě vedla k psaní této knihy, jinak bys teď nepsal tato slova.

Myslíš, že tě tato slova napadla náhodou ?

Prvním krokem při rozvíjení „psychických schopností“ je uvědomit si, že je máš. Pak je musíš začít používat. Vnímej všechny své pocity, **nepřehlížej** žádnou intuici.

Pak jednej podle toho, co „víš“. Nedej se svést svým rozumem. Nedej se odradit svým strachem.

Čím víc se budeš řídit svou intuicí, tím víc ti bude pomáhat. Intuitivní schopnosti jsi měl vždycky, ale teď si to uvědomuješ.“

Ale já nemluvím o běžné intuitivní schopnosti, která nám umožňuje najít místo k zaparkování auta. Mluvím o skutečných „psychických schopnostech“. O schopnostech, které nám umožňují vidět do budoucnosti. O schopnostech, které nám umožňují dovědět se o lidech něco, co bychom se jinak nikdy nedověděli.

„Já mluvím o tomtěž.“

Jak to vlastně funguje ? Měl bych věřit lidem, kteří tyto schopnosti mají ? Jestliže mi psychik předpoví budoucnost, mohu ji změnit, nebo je tak nezměnitelná, jako by byla vytesaná do kamene ? Jak je možné, že o tobě někteří psychici vědí všechno, jakmile vstoupíš do místnosti ? Co kdyby...

„Zadrž. To je příliš otázek najednou. Raději zpomalíme a probereme jednu otázku po druhé.“

Tak dobře. Jak fungují psychické schopnosti ?

„Jsou tři základní pravidla, která ti usnadní pochopit, jak tyto schopnosti fungují.

1. Veškeré myšlení je energie.
2. Všechno je v pohybu.
3. Všechno se děje v tomto okamžiku.

Psychici jsou lidé, kteří vnímají všechno, co tyto jevy produkují: to jest vibrace.
Vibrace mají někdy formu mentálních obrazů. Jindy přicházejí ve formě myšlenek.

Psychik se naučil tyto energie vnímat. To není zpočátku snadné, protože jsou to velmi jemné energie. Tak jemné jako vánek, který si myslíš, že cítíš ve vlasech - ale nevíš to jistě. Jako tichý zvuk v dálce, který si myslíš, že jsi zaslechl, ale nevíš to jistě. Jako nejasná představa, kterou jsi zahlédl koutkem oka, ale která zmizela, jakmile ses podíval lépe. Bylo to tam vůbec ?

Tak se ptá každý nezkušený psychik. Zkušený psychik se nikdy neptá, neboť otázky odhánějí odpovědi. Otázky zaměstnávají mysl, a myslit je to poslední, co chce psychik dělat. Intuici nenajdeš v mysli. Psychik nesmí přemýšlet. neboť intuice přebývá v duši.

Intuice je uchem duše.

Jedině duší lze vnímat ty nejjemnější vibrace. Člověk má šest smyslů, nikoli pět. Máte čich, chuť, hmat, zrak, sluch a... **intuici.**

„Psychické schopnosti“ fungují následovně.

Každá myšlenka vysílá energii. Každá myšlenka je energie. Duše psychika tuto energii vnímá. Psychik se nesnaží energii interpretovat, jen ti řekne, jaký má pocit. Tímto způsobem pozná, co si myslíš.

Veškeré tvé pocity, které jsi kdy měl, jsou v tvé duši. Tvá duše je souhrnem všech tvých pocitů. Dobrý psychik dokáže vnímat i pocity, které jsi uložil do své duše před mnoha lety. Tak je tomu proto, že...”

...neexistuje čas.

„Proto psychik vidí do tvé „minulosti“.

Ani „budoucnost“ neexistuje. Všechno se děje v tomto okamžiku. Každá událost vysílá energii, která zanechává svůj otisk na fotografické desce vesmíru. Psychik vnímá obraz „budoucnosti“, jako by existoval v tomto okamžiku - **jak tomu ve skutečnosti je.** Proto ti psychik může předpovědět „budoucnost“.

Jak to funguje z psychologického hlediska ? Psychik, který se intenzívně soustředí, nevědomě vysílá do vesmíru submolekulární část svého já. Jeho „myšlenka“ opouští jeho tělo, vzdaluje se nesmírnou rychlostí do kosmického prostoru, odkud je schopna „vidět“ „přítomný okamžik“, který jsi ještě neprožil.“

Submolekulární cestování časem !

„Dalo by se to tak nazvat.“

Submolekulární cestování časem !

„Vidím, že z toho chceš udělat kabaret.“

Promiň. Už to víckrát neudělám. Slibuji... opravdu. Pokračuj. Opravdu to chci slyšet.

„Tak dobře. Submolekulární část psychikova já, která absorbovala energii představy získané soustředěním, se nesmírnou rychlostí vrátí do psychikova těla a přinese s sebou tuto energii. Psychik „vidí obraz“ nebo „cítí pocit“, snaží se neanalyzovat jej, ale okamžitě jej popisuje. Psychik se naučil nepochybovat o tom, co si „myslí“, „vidí“ nebo „cítí“. Prostě to přijímá, aniž k tomu cokoli přidává.

Když se o několik týdnů později „vnímaná“ událost opravdu stane, psychik je nazýván jasnovidcem - tedy tím, čím skutečně je.“

Jak je tedy možné, že některé „předpovědi“ jsou „nesprávné“ v tom smyslu, že se nikdy „neuskuteční“ ?

„Je to možné z toho důvodu, že psychik „nepředpověděl budoucnost“, ale pouze upozornil na jednu z „možných možností“, jež zahlédl ve věčném okamžiku přítomnosti. Budoucnost si vždycky volí ten, komu je předpovídána. Jedině on si může zvolit jinou budoucnost - takovou, která neodpovídá předpovědi.

Věčný okamžik přítomnosti obsahuje všechny „možné možnosti“. Jak už jsem několikrát řekl, všechno se už stalo - všemi možnými způsoby. Jediné, co vám zbývá, je vybrat si jednu z možností.

Všechno je otázka vnímání. Změníte-li své vnímání, změníte tím své myšlení, které vytváří vaši realitu. Cokoli můžete předvídat v jakékoli situaci, už existuje. Musíte to jen vnímat. Musíte to poznat.

To znamená, že ti „odpovím, ještě než se zeptáš.“ Vaše modlitby jsou ve skutečnosti „vyslyšeny“, ještě než je vyslovíte.“

Jak je tedy možné, že všichni nedostaneme to, o co žádáme ?

„O tom jsme hovořili v **První knize**. Vždycky nedostaneš to, co chceš, ale vždycky dostaneš to, co si vytvoříš. Tvůrčí akt následuje myšlenku, která následuje vnímání.“

To je nesrozumitelné. Přestože jsme o tom už mluvili, stále tomu nerozumím.

„Proto je dobré si to zopakovat. Jedině tak tomu nakonec porozumíš.“

Jestliže se všechno děje v tomto okamžiku, na čem závisí, kterou část toho všeho vnímám ve svém okamžiku „přítomnosti“ ?

„Všechno závisí na tvé volbě - a na tvé víře v tuto volbu. Tvá víra závisí na tom, co si myslíš, a tvé myšlenky závisí na tvém vnímání - to jest na tvém pohledu na svět.

Psychik vidí, co chceš udělat „zítra“, a vidí také, co se stane. Dobrý psychik ti však vždycky řekne, že se to stát nemusí. Můžeš „změnit svou volbu“, a tím změníš výsledek.“

Takže vlastně změním něco, co se už stalo.

„Přesně tak ! Konečně to začínáš chápat. Teď chápeš, jak žít v této paradoxní situaci.“

Ale jestliže se to „už stalo“, komu se to „stalo“ ? A jestliže to změním, kdo je to „já“, které tu změnu bude prožívat ?

„Nemáš jen jediné „já“. O tom jsme hovořili v **Druhé knize**. Doporučuji ti, aby sis to ještě jednou přečetl. Pak si to srovnaj s tím, o čem mluvíme teď, a všechno lépe pochopíš.“

Dobře. Ale zatím bych ještě chvíli zůstal u psychických schopností. Mnoho lidí tvrdí, že takové schopnosti mají. Jak poznám skutečného psychika od někoho, kdo to jen předstírá ?

„Každý je „psychik“, takže každý je „skutečný“. Proto musíš zjistit, co kdo sleduje. Snaží se ti pomoci, nebo se chce obohatit ?

Psychici - takzvaní „profesionální psychici“ - kteří se chtějí obohatit, vám často slibují, že vám „vrátí ztraceného milence“, že vám „zajistí slávu a bohatství“ nebo že vám dokonce pomohou zhubnout !

Slibují, že to všechno udělají - ale pouze za peníze. Dokonce vám řeknou všechno o druhých lidech - o vašem šéfovi, partnerovi nebo příteli. Požádají vás, abyste jim přinesli nějakou jejich věc. Fotografii, kapesník nebo rukopis.

A skutečně vám něco řeknou. Někdy dokonce hodně. Neboť každý zanechává energetickou stopu, jakýsi „psychický otisk“. A skutečný psychik to vnímá.

Upřímný psychik vám však nikdy neslibuje, že zařídí, aby se k vám někdo vrátil nebo změnil své rozhodnutí. Skutečný psychik si uvědomuje, že nikdy nesmíme ovlivňovat svobodnou vůli druhých, že nesmíme zasahovat do jejich myšlení.“

Ty jsi však říkal, že nic není „špatné“ ani „správné“. Co tedy myslíš tím, že „nikdy nesmíme“ dělat to či ono ?

„Kdykoli použiji slova „vždycky“ nebo „nikdy“, dělám to v kontextu toho, co chceš udělat a čeho chceš dosáhnout.

Vím, že se všichni snažíte duchovně růst, že se všichni chcete vrátit k Bohu. Snažíte se realizovat tu nejkrásnější představu, již jste si o sobě vytvořili. Všichni hledáte tuto individualitu.

V mém světě neexistuje nic „špatného“ ani „správného“ - jak už jsem tolikrát opakoval a nikdy se nebudete smažit ve věčných plamenech pekla, uděláte-li něco „špatného“, neboť ani „peklo“, ani nic „špatného“ neexistuje - pokud si ovšem nemyslíte, že to existuje.

Existují však přírodní zákony - a jedním z nich je zákon kauzality.

Jeden z nejdůležitějších zákonů kauzality říká: **Všechny následky vaší činnosti jsou nakonec zakoušeny vaším Já.**

Co to znamená ?

„Cokoli způsobíš druhým, nakonec zakusíš sám. Jak řekl Ježíš: **Chovej se k druhým tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.**

Ježíš učil zákon kauzality. Tento zákon lze nazvat primárním zákonem. Je to něco jako První příkaz, který dostali Kirk, Picard a Janeway v televizním seriálu **Star Trek.**“

Ty se díváš na Star Trek ?

„Děláš si legraci ? Polovinu těch epizod jsem napsal.“

To bys neměl říkat. Co když se to doví Gene ?

„Gene mě požádal, abych to řekl.“

Ty jsi ve styku s Gene Roddenberrym ?

„A s Carlem Saganem, Bobem Heinleinem a **celou tou partou.**“

Takhle bychom neměli žertovat. To snižuje věrohodnost našeho dialogu.

„Rozumím. Rozhovor s Bohem musí být vážný.“

Měl by být alespoň věrohodný.

„Tak dobře. Vraťme se tedy k tomu, jak poznáš „skutečného“ psychika od „falešného“. Skutečný psychik žije podle Prvního příkazu. Proto když ho požádáš, aby ti našel „ztracenou lásku“ nebo „přečetl“ něčí auru, odpoví ti:

„Nezlob se, ale to neudělám. Nikdy se nepletu do cesty druhým.“

„Nikdy se nesnažím ovlivnit jejich rozhodnutí.“

„Nikdy nikomu nedávám informace o soukromých záležitostech druhých.“

Nabídne-li ti někdo, že ti takovou „službu“ poskytne, okamžitě poznáš, že je to podvodník, který se snaží využít tvých slabostí k tomu, aby z tebe vytáhl peníze.“

Ale co takový psychik, který pomáhá druhým hledat pohřešované - například unesené dítě, nebo chlapce, který utekl z domova a z hrdosti nezatelefonuje domů, ačkoli by se nejraději vrátil ? Nebo psychik, který pomáhá policii při hledání nevěstných lidí.

„Skutečný psychik se nikdy nesnaží vnucovat druhým svou vůli. Snaží se jen pomoci.“

Je v pořádku, když požádáme psychika, aby navázal spojení s nějakým naším příbuzným, který umřel ?

„Proč bys to chtěl ?“

Abych se dověděl, zda mi něco nechce říct.

„Chce-li vám někdo z „onoho světa“ něco sdělit, najde si způsob, jak to udělat. Neměj obavy.

Tvoji příbuzní, kteří umřeli, pokračují svou vlastní cestou, prožívají dokonalou radost a přibližují se k absolutnímu poznání.

Chtějí-li se k tobě vrátit - aby viděli, jak se máš, nebo aby ti sdělili, že oni se mají dobře - věř, že to udělají.

Musíš být však pozorný a všímat si různých „znamení“. Když je dostaneš, nemysli si, že je to jen výplod tvé představivosti nebo náhodná shoda okolností. Trpělivě čekej na jejich zprávu, a když ji dostaneš, přijmi ji.“

Znám jednu paní, která prosila svého umírajícího manžela, aby se k ní po smrti vrátil a dal jí vědět, jak se má. Manžel jí to slíbil a za dva dny umřel. O necelý týden později se paní probudila s pocitem, že vedle ní někdo sedí. Když otevřela oči, byla si téměř jistá, že v nohách postele sedí její manžel a usmívá se na ni. Když se však podívala pozorněji, manžel byl pryč. Když mi tento příběh vyprávěla, řekla mi, že si myslí, že tehdy musela mít halucinace.

„To je zcela běžné. Dostanete znamení - nezvratné, jasné znamení - a ignorujete je. Nebo si myslíte, že vás klamou smysly.“

Proč to děláme ? Proč něco chceme - například moudrost obsaženou v této knize - a když to dostaneme, proč tomu odmítáme uvěřit ?

„Protože nevěříte ve slávu Boží. Jako nevěřící Tomáš ničemu nevěříte, dokud si na to nesáhnete nebo dokud to nevidíte. Ale to, co se chcete dovědět, nemůžete vidět, cítit ani nahmatat. neboť to pochází z jiné sféry. Na to ještě nejste připraveni. Ale nemějte strach. Jakmile je žák připraven, učitel se objeví.“

Říkáš tedy, že bychom od psychiků neměli chtít, aby navazovali spojení s našimi příbuznými na onom světě ?

„Neříkám vám, co byste měli nebo neměli dělat. Jen nevím, jaký by to mělo smysl.“

A co když jim něco chceme říct ?

„Myslíš, že bys to mohl říct a oni by to neslyšeli ? Ta nejmenší myšlenka týkající se někoho z „onoho světa“ k vám okamžitě přitahuje jeho vědomí.

Nelze pomyslet na „mrtvého“, aniž si to jeho esence okamžitě neuvědomí. K tomu není potřeba žádného média.
Nejllepším „médiem“ komunikace je láska.“

A co oboustranná komunikace ? Nepomohlo by médium ? Nebo je taková komunikace nemožná ? Je to nebezpečné ? Nebo je to všechno nesmysl ?

„Teď mluvíš o komunikaci s duchy. Taková komunikace není nemožná. Je nebezpečná ? Máte-li strach, pak je prakticky všechno „nebezpečné“. Čeho se bojíte, to vytváříte. Ve skutečnosti však není čeho se bát.

Vaši milovaní nejsou nikdy daleko. Nikdy nejsou dál než vaše myšlenka na ně. Vždycky jsou připraveni dát vám radu nebo útěchu. Máte-li o ně starost, pošlou vám znamení, které vás ujistí o tom, že s nimi je všechno v pořádku.“

Takže příběhy lidí, kteří tvrdí, že se setkali s mrtvými příbuznými, mohou být pravdivé ?

„Jistě. Můžete být v nějaké místnosti a najednou ucítit například kouř doutníku, jaký některý váš příbuzný kouřil, můžete zaslechnout vzdálenou melodii, kterou si zpíval. Nebo se „z ničeho nic objeví“ nějaký předmět, který patřil některému z vašich příbuzných. Můžete „bezduvodně“ najít třeba kapesník, šperk či peněženku. Zvednete starý časopis a takový předmět tam leží. Právě ve chvíli, kdy jste na toho člověka myslili. Tyto věci se neobjevují z ničeho nic. Tyto věci se nestávají náhodou. Řeknu ti tohle: **Ve vesmíru neexistují žádné náhody.**

A teď se vrátíme k tvé otázce: Potřebujete takzvaná média, abyste mohli komunikovat s lidmi na onom světě ? Nepotřebujete. Pomáhá to někdy ? Někdy ano. Hodně záleží na psychikovi - a jeho motivaci.

Jestliže někdo požaduje za takové služby nehorázně sumy, rychle odejděte - utíkejte. Neboť je jasné, že to takový člověk dělá jen pro peníze.

Psychik, který vám chce pomoci, nevyžaduje víc, než je nezbytné k tomu, aby mohl pokračovat ve své práci. Chce-li vám opravdu nezištně pomoci, pak mu nabídněte veškerou pomoc. Nevyužívejte takové velkorysosti ducha tím, že nabídnete málo nebo nic, když víte, že můžete dát víc.

Snažte se poznat, kdo z těchto lidí opravdu slouží světu, kdo chce skutečně sdílet moudrost, poznání a soucit. Takovým lidem dávejte velkoryse. neboť vám přinášejí světlo.“

7

Už jsme probrali spoustu otázek. Opravdu spoustu. Chceš pokračovat ?

„A ty ?“

Chci. Teď jsem se opravdu rozjel. A chci se tě zeptat na všechno, na co jsem se chtěl zeptat poslední tři roky.

„Rád ti odpovím. Ptej se.“

Rád bych hovořil o další ezoterické záhadě. Mohl bys mi říct něco o reinkarnaci ?

„Jistě.“

Některá náboženství tvrdí, že reinkarnace je falešná doktrína; že člověk má jen jeden život; jednu šanci.

„To vím. Ale ve skutečnosti je to trochu jinak.“

Jak se mohou tak mýlit ? Jak to, že nevědí něco tak základního ?

„Nesmíš zapomínat, že mnoho vašich náboženství je založeno na strachu z trestajícího Boha.

Právě strachu jste využili k tomu, abyste nahradili matriarchát patriarchátem. Strachu užívali vaši kněží, když chtěli přesvědčit lidi, aby respektovali slovo Boží. Strachu užívala prvotní církev k tomu, aby si získala a ovládla věřící.

Jedna církev dokonce tvrdila, že vás Bůh potrestá, když nebudete chodit v neděli do kostela. Nechodit do kostela byl hřích.

Nesměli jste ovšem chodit do jakéhokoli kostela. Museli jste chodit jen do kostela vaší církve. Jít do jiného kostela byl hřích. To byla zjevná snaha užívat strachu k ovládnutí lidí. Je překvapující, že to tak dlouho fungovalo. A dodnes to k čertu funguje.“

Neměl by ses rouhat. Jsi přece Bůh.

„Kdo se rouhá ? Jen jsem konstatoval fakt. Řekl jsem: „**Dodnes to k čertu funguje.**“

Lidé budou vždycky věřit v čerta. A také v Boha, který je pošle k čertu. Budou tomu věřit tak dlouho, dokud si budou myslet, že Bůh je jako člověk krutý, sobecký a mstivý.

V minulosti si jen málo lidí umělo představit Boha, který by se nad tohle všechno povznesl. Proto většina lidí přijala doktrínu trestajícího, pomstychtivého Boha.

Lidé nevěřili, že mohou být dobří sami od sebe. Proto museli vytvořit náboženství, které učilo doktrínu trestajícího Boha.

Myšlenka reinkarnace však všechno zkomplikovala.“

Jak ? Co je na ní tak hrozivého ?

„Církev prohlašovala, že musíte být hodní a poslušní, nebo vás Bůh potrestá, a najednou se objevili hlasatelé reinkarnace, kteří vám říkali: „Až zemřete, dostanete další šanci. A potom ještě další šance. Nemějte strach. Dělejte to nejlepší, co můžete. Nedejte se ochromit strachem. Slibte si, že se zlepšíte, a snažte se to dodržet.“

O tom samozřejmě prvotní církev nechtěla ani slyšet. Proto udělala dvě věci: prohlásila doktrínu reinkarnace za herezi a zavedla zpověď. Zpověď měla dát věřícímu to, co mu reinkarnace slibovala. To jest **měla mu dát další šanci.**

Takže kdo nechtěl být potrestán, musel se přiznat ke svým hříchům. Jedině pak mu bylo odpuštěno.

„Ano, ale byl v tom háček. Odpuštění **nemohlo přijít přímo od Boha**. Bylo dostupné prostřednictvím církve, jejíž kněží ukládali hříšníkům „pokání“, jež museli vykonat.

Církvi se to tak zalíbilo, že brzy prohlásila zpověď za povinnou. **Nejít ke zpovědi byl hřích**. Každý musel jít ke zpovědi nejméně jednou za rok. Ten, kdo nešel, poskytl Bohu **další** důvod k hněvu.

Církev vyhlášovala další a další nařízení - často zcela bezdůvodná - jejichž porušení znamenalo věčné zatracení, pokud se věřící nevyzpovídal.

Vznikl však nový problém. Lidé si myslili, že mohou dělat cokoli, pokud se k tomu u zpovědi přiznají. Přestali mít strach. Kostely se vyprázdnily. Lidé šli jednou za rok ke zpovědi, vykonali pokání, bylo jim odpuštěno a pokračovali stejně jako předtím.

Bylo třeba najít něco, co by v lidech opět vyvolalo strach. O tom nebylo pochyb.

A tak byl vymyšlen očištec.“

Očištec ?

„Očištec. Něco na způsob pekla, ale netrvalo to věčně. Podle této doktríny Bůh potrestal každého hříšníka **bez ohledu na to, zda chodil ke zpovědi**.

Každá nedokonalá duše měla trpět podle toho, kolika a jakých hříchů se dopustila. Byly dva druhy hříchů: smrtelné a lehké. Ten, kdo se dopustil smrtelného hříchu a nepřiznal se před smrtí, šel přímo do pekla.

Kostely se opět naplnily. Zvýšily se také finanční příspěvky - neboť doktrína očištele zahrnovala **možnost vykoupit se z utrpení**.“

Cože - ?

„Podle učení církve si lidé mohli kupovat odpustky - ne sice přímo od Boha, ale od církevních hodnostářů. Odpustky osvobozovaly hříšníky od utrpení očištele, jež si za své hříchy zasloužili.“

Něco jako „zkrácení trestu za dobré chování“.

„Ano. Tyto úlevy však byly poskytovány jen některým lidem. Většinou těm, kteří darovali církvi opravdu významný příspěvek.

Za nehorázné sumy se prodávaly takzvané **všeobecné** odpustky, které zaručovaly cestu přímo do nebe.

Tato mimořádná Boží milost byla však dostupná ještě menšímu množství lidí. Snad jen členům královských rodin. Prodejem všeobecných odpustků získala církev spoustu peněz, klenotů a pozemků. Výlučnost těchto pochybných praktik však vyvolala velkou nespokojenost mezi prostým lidem.

Chudí venkované, kteří na odpustky neměli, ztratili viru v systému a kostely se opět začaly vyprazdňovat.“

Jak na to reagovala církev ?

„Církev začala prodávat modlitební svíčky.

Lidé mohli přijít do kostela, zapálit si svíčku a pomodlit se za „ubohé duše v očistci“. Tím svým zesnulým zkracovali dobu trestu.

Sice nemohli udělat nic pro sebe, ale zato mohli pomoci svým zesnulým.

Spousty svíček blikaly za rudými sklíčky a spousty mincí padaly do cínových kasiček jen proto, aby Bůh zmírnil utrpení duši v očistci.“

To je neuvěřitelné ! Copak to lidé neprohlédli ? Copak neviděli, že je to zoufalý pokus zoufalé církve, která se snaží udržet své věřící v zoufalství jen proto, aby byli ochotni udělat cokoli, aby se zachránili před zoufalcem, kterému říkali Bůh ? Copak tomu lidé opravdu věřili ?

„Naprosto.“

Pak není divu, že církev prohlásila reinkarnaci za nepravdivou.

„To není. Ale já jsem vás nestvořil proto, abyste žili jen jediný život, abyste se dopouštěli nevyhnutelných chyb a nakonec doufali, že budete spaseni. Přemýšlel jsem o tom, ale nedovedu si představit, co bych tím sledoval.

Ani vy to nevíte. Proto si neustále opakujete, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Já však nedělám nic záhadného. Všechno, co dělám, má nějaký smysl. V této trilogii jsem ti už několikrát vysvětlil, proč jsem vás stvořil. Vysvětlil jsem ti smysl vašeho života.

Reinkarnace do mého plánu dokonale zapadá, neboť mi umožňuje být tím, čím jsem, skrze vás a miliony dalších vědomých tvorů, jež jsem přivedl do vesmíru.“

Takže život EXISTUJE na...

„Samozřejmě. Copak opravdu věříš, že jste v tomto obrovském vesmíru sami ? Ale k tomu se dostaneme později...“

Slibuješ to ?

„Slibuji.

Takže cílem vaší duše je prožít všechno. Všichni se vyvíjíme. Všichni se něčím stáváme.

Čím se stáváme ? To nevíme ! To poznáme, až se tam dostaneme. Ale cesta je naší radostí. A jakmile se tam „dostaneme“, jakmile si vytvoříme další vyšší představu o tom, kdo jsme, začneme vytvářet další a tak **pokračujeme až donekonečna.**

Rozumíš ?“

Ano. Už to mohu opakovat skoro nazpaměť.

„To je dobře.

Takže... smyslem tvého života je být tím, čím opravdu jsi. Ostatně to děláš každý den. Každým slovem, každou myšlenkou a každým činem.

Do té míry, jak se ti to líbí - jak jsi spokojen s tím, čím jsi - tak budeš v životě pokračovat a přibližovat se k dokonalosti.

Paramahansa Yogananda je příkladem člověka, který dosáhl téměř „dokonalosti“. Měl velmi jasnou představu o sobě samém i o svém vztahu ke mně a svým životem to vyjadřoval. Chtěl prožít svou představu o sobě samém ve své vlastní realitě.

Babe Ruth dělal totéž. Měl jasnou představu o sobě samém i o svém vztahu ke mně a svým životem to vyjadřoval.

Jen málo lidí žije na takové úrovni. Yogananda a Babe o sobě měli velmi rozdílné představy, nicméně oba je nádherně vyjádřili.

Oba měli také rozdílnou představu o mně a o svém skutečném vztahu ke mně. A to se projevilo v jejich myšlení, slovech a činech.

Jeden žil po celý život v hlubokém klidu a přinášel klid ostatním. Druhý žil celý život v úzkosti, zmatku a hněvu (zejména když něco nešlo tak, jak by si přál) a přinášel zmatek druhým.

Oba byli dobrosrdeční. Lišili se jen v tom, že jeden neměl prakticky nic a nikdy nic nechtěl, zatímco druhý „měl všechno“ a nikdy nedostal to, co skutečně chtěl.

Kdyby to bylo všechno, mohli bychom být trochu zklamaní, ale duše, jež se vtělila do Babe Rutha, ještě není u konce onoho procesu, jemuž říkáme evoluce. Měla příležitost zrekapitulovat svůj život i vliv, který měla na druhého, a nyní se rozhodne, jaké verze svého já bude vytvářet dále.

Ale teď o těchto dvou duších přestaneme mluvit, neboť obě se již rozhodly, jak chtějí žít - a obě to dělají.“

Chceš říct, že se obě duše převtělily do nového těla ?

„Bylo by mylné se domnívat, že reinkarnace - návrat do jiného těla - bylo to jediné, co mohly udělat.“

Co jsou další možnosti ?

„Mohou být, čím chtějí.

Už jsem ti vysvětlil, co se stane po „smrti“.

Některé duše mají pocit, že toho chtějí ještě hodně poznat, a proto jdou do „školy“, kdežto jiné duše - ty, kterým říkáte „staré duše“ - je vyučují. A co je učí ? **Že se nemají co naučit.** Že se nikdy nemuseli nic učit. Že jediné, co kdy museli dělat, bylo rozpomenout se. Rozpomenout se na to, čím opravdu jsou.

Nyní se „učí“, že to, čím jsou, poznají, když to budou dělat, **když tím budou.**

Jiné duše si na to vzpomněly, jakmile se dostaly na „onen svět“ (vyjadřuji se vaším jazykem, abyste mi rozuměli). Tyto duše se mohou okamžitě stát tím, čím chtějí. Mohou si vybrat kterýkoli z milionů a milionů Božích aspektů a začít jej okamžitě prožívat. Některé z nich se mohou rozhodnout, že se za tím účelem vrátí do hmotného těla.“

Do jakékoli hmotné formy ?

„Ano.“

Je tedy pravda, že se duše mohou vrátit třeba v podobě zvířat - že by například Bůh mohl být krávou ? A jsou krávy opravdu posvátné ?

„Hmm.“

Promiň.

„Po celý život jsi mohl dělat šaška. Ostatně musím uznat, že ti to jde docela dobře.“

Prásk ! To byla trefa. Škoda že tu nemám činely.

„Děkuji ti, děkuji.

Ale teď už vážně...

Odpověď na tvou otázku - zda se duše může vrátit v podobě zvířete - zní ano. Není však vůbec jisté, zda by si to přála. Pravděpodobně ne.“

Mají zvířata duši ?

„Odpověď na tuto otázku zná každý, kdo se někdy díval zvířeti do očí.“

Jak tedy mohu vědět, že moje kočka není moje babička ?

„Proces, o kterém tu mluvíme, je evoluce. Tvůrčí činnost a evoluce. A evoluce směřuje jedním směrem. Vzhůru. Vždycky vzhůru.“

Duše si přeje prožívat stále vyšší a vyšší aspekty své existence. Proto se pohybuje stále vzhůru, dokud nedosáhne nirvány - absolutní jednoty se Vším. To jest se mnou.“

Chce-li duše žít stále na vyšší a vyšší úrovni, proč by se měla vracet do lidského těla ? To by nebyl žádný pokrok.

„Vrátí-li se duše do lidského těla, pak jen proto, aby se dále vyvíjela. Lidé procházejí mnoha stupni vývoje. Je možné vystřídat mnoho životů - stovky životů - a neustále se vyvíjet. Nicméně růstu nelze dosáhnout návratem na nižší úroveň existence. Proto se to obvykle nestává. Rozhodně ne do té doby, dokud duše nedosáhne jednoty s Bohem.“

To znamená, že musejí přicházet stále „nové duše“, které se vtělují do nižších životních forem.

„Žádné nové duše nepřicházejí. Všechny duše, které byly kdy stvořeny, byly stvořeny najednou. Všichni žijeme v tomto okamžiku. Když duše (část Božího já) realizuje svůj potenciál, má možnost „začít znovu“, má možnost na „všechno zapomenout“, aby se mohla opět rozpomenout a začít nový život. Tímto způsobem prožívá Bůh svou existenci znovu a znovu.“

Duše se mohou vracet na jakoukoli úroveň tak často, jak chtějí.

Kdyby neexistovala reinkarnace - možnost vracet se do různých hmotných forem - duše by musela udělat všechno, co udělat chce, během jediného života, který je milionkrát kratší než kosmický okamžik.

Ano, reinkarnace existuje. Je reálná, je záměrná a je dokonalá.“

Jednomu však pořád nerozumím. Řekl jsi, že neexistuje čas, že se všechno děje v tomto okamžiku. Je to pravda ?

„Je.“

Pak si ovšem naznačil - v Druhé knize jsi to podrobně vysvětlil - že žijeme na různých úrovních časoprostorového kontinua.

„To je pravda.“

Tady to začíná být trochu zamotané. Jestliže jedno z mých „já“ v časoprostorovém kontinuu „umře“ a potom se vrátí v podobě jiného člověka..., kdo jsem potom já ? Musel bych existovat jako dva lidi najednou. A kdybych to dělal celou věčnost, jak ty říkáš, pak bych musel být stovkami lidí najednou ! Tisíci. Miliony. Nekonečným množstvím verzí nekonečného množství lidí v nekonečném množství bodů v časoprostorovém kontinuu.

„Ano.“

Tomu nerozumím. To prostě nemohu pochopit.

„Vzhledem k tomu, jak je to složitá myšlenka, to chápeš docela dobře.“

Jestliže je to pravda, pak se mé „já“ - ta část mého já, která je nesmrtelná - vyvíjí nekonečným množstvím různých způsobů v nekonečném množství forem v nekonečném množství bodů v časoprostorovém kontinuu věčného okamžiku přítomnosti.

„Opět máš pravdu. Přesně to dělám.“

Ale já jsem řekl, že to musím dělat já.

„Opět máš pravdu. To jsem právě řekl.“

Ne, já jsem řekl...

„Vím, co jsi řekl. Řekl jsi to, co jsem řekl, že jsi řekl. Nerozumíme si proto, že si stále myslíš, že nás je víc než jeden.“

A není ?

„Nikdy nás tu nebylo víc. Nikdy. Už to začínáš chápat ?“

Chceš říct, že si tady celou tu dobu mluvím pro sebe ?

„Tak nějak.“

Chceš říct, že nejsi Bůh ?

„To jsem neřekl.“

Chceš říct, že jsi Bůh.

„To jsem řekl.“

Ale jestliže jsi Bůh a jsi mnou a já tebou - pak... já jsem Bůh !

„Ano, jsi Bůh. Máš pravdu. Konečně ti to došlo.“

Pak ale nejsem jenom Bůh - ale jsem všemi lidmi.

„Ano.“

Ale... znamená to, že neexistuje nikdo a nic jiného než já ?

„Neřekl jsem, že já a můj Otec jsme Jeden ?“

Ano, ale...

„A neřekl jsem, že my všichni jsme jeden celek ?“

To jsi řekl. Ale nenapadlo mě, že to myslíš doslova. Myslíl jsem, že se vyjadřuješ obrazně. Považoval jsem to za jakési filozofické prohlášení, nikoli za konstatování faktu.

„Je to konstatování faktu. My všichni jsme jeden celek. To znamená prohlášení: „Cokoli uděláš tomu poslednímu z nich... uděláš mně.“

Rozumíš tomu ?“

Rozumím.

„Konečně.“

Nezlob se, že o tom chci mluvit, ale... když jsem se svou manželkou nebo dětmi, mám pocit, že jsem od nich oddělený; že oni jsou jiní než „já“.

„Vědomí je něco úžasného. Lze je rozdělit na tisíce částí. Na miliony částí. Milionkrát miliony.

Já jsem se rozdělil na nekonečné množství „částí“ - aby se každá moje „část“ mohla dívat sama na sebe a uvědomovat si nádheru toho, čím jsem.“

Ale proč musím projít tímto obdobím zapomnětlivosti, nedůvěry ? Ještě tomu úplně nevěřím ! Pořád ještě žiju v zapomnětlivosti.

„Nebuď ke svému já tak přísný. To všechno je součástí životního procesu. A je dobře, že se to děje tímto způsobem.“

Tak proč mi to všechno říkáš teď ?

„Protože ses začal nudit. Život tě přestal těšit. Začal jsi o všem hloubat a zapomněl jsi, že život je jen proces.

A proto jsi mě zavolal. Chtěl jsi, abych k tobě přišel a vysvětlil ti to. Chtěl jsi, abych ti odhalil největší tajemství. Tajemství, které jsi odmítal vidět. Tajemství toho, čím jsi.

A teď jsem to udělal. Přiměl jsem tě k tomu, aby ses rozpomenul. Je to k něčemu dobré ? Budeš se zítra chovat jinak ? Budeš se dnes večer dívat na svět jinak ?

Budeš léčit zraněné, utěšovat vystrašené, pomáhat chudým, oslavovat velkolepost úspěšných a vidět mou vizi všude ?

Změní toto tvoje poslední odhalení pravdy tvůj život a umožní ti změnit životy druhých ?

Nebo se vrátíš do zapomnětlivosti; upadneš zpátky do sobectví; vrátíš se a budeš opět žít v ubohosti toho, jak sis představoval sám sebe před tímto probuzením ?

Co to bude ?“

8

Život ale není opravdu věčný, že ne ?

„Život je věčný.“

Copak nikdy neskončí ?

„Nikdy.“

A reinkarnace je fakt.

„Ano. Můžete se vrátit do smrtelné formy - to jest do hmotného těla, které „umře“ - jakkoli a kdykoli se vám zlíbí.“

Rozhodujeme o tom, kdy se vrátíme ?

„„Jestli“ a „kdy“ - ano.“

Rozhodujeme o tom, kdy chceme odejít ? Rozhodujeme o tom, kdy umřeme ?

„Duši se nemůže stát nic, co si sama nepřeje. To je naprosto nemožné, neboť duše si svůj život vytváří.

Duše nic nechce. Duše má všechno. Veškerou moudrost, veškeré vědomosti, veškerou moc, veškerou slávu. Duše je ta část vašeho já, která nikdy nespí, která nikdy nezapomíná.

Přeje si duše, aby tělo umřelo ? Ne. Duše si přeje, abyste žili věčně. A přece duše opustí tělo, jakmile zjistí, že v něm nemá smysl zůstat.“

Jestliže si duše přeje, abychom nikdy neumřeli, proč tedy umíráme ?

„Vy neumíráte. Pouze měníte formu.“

Jestliže si to duše nepřeje, proč to děláme ?

„Ale duše si to přeje.

Formu měnit musíte.

Přestane-li mít smysl žít v určité formě, duše si s radostí najde jinou formu v Kosmickém kole.“

S radostí ?

„S velkou radostí.“

Žádná duše nelituje, že umírá ?

„Žádná duše neumírá - nikdy.“

Chtěl jsem se zeptat, jestli žádná duše nelituje, že se současná hmotná forma mění, že „umírá“ ?

„Tělo nikdy „neumírá“, jen mění formu společně s duší. Ale rozumím, co tím myslíš, a proto budu užívat tvého jazyka.

Jestliže máš jasnou představu o tom, co chceš udělat v „posmrtném životě“, pak duše nikdy necítí lítost nad tím, čemu říkáš smrt.

Taková smrt je nádherný okamžik, nádherný zážitek. Duše se nyní může vrátit do své přirozené formy, do svého normálního stavu. Má pocit neuvěřitelné lehkosti, naprosté svobody a neomezenosti.

Duše nemůže takové změny litovat.“

Jinými slovy říkáš, že smrt je šťastný zážitek.

„Ano, pro duši, která si to přeje.“

Jestliže chce duše opustit tělo, proč to tedy neudělá ? Na co čeká ?

„Neřekl jsem, že duše „chce opustit tělo“. Řekl jsem, že má radost, když je opustí. V tom je rozdíl.

Můžeš radostně dělat jednu věc a pak můžeš radostně dělat druhou věc. Skutečnost, že se ti líbí druhá věc, neznamená, že se ti nelíbila první.

Duše není nešťastná, když je v těle. Duše má naopak radost, že může být tebou v tvé současné formě. To ovšem neznamená, že nebude šťastná, až tuto formu opustí.“

Je jasné, že toho o smrti moc nevím.

„Protože o ní nepřemýšlíš. Chceš-li však vnímat každý okamžik života, musíš přemýšlet o smrti, jinak nemůžeš žít plným životem.

Každý okamžik končí, jakmile začne. Jestliže si to neuvědomuješ, uniká ti jeho nádhera a považuješ jej za všední.

Všechno „začíná končit“, jakmile to „začíná začínat“. Teprve když si to plně uvědomíš, otevře se ti bohatství každého okamžiku - a celého života.

Nikdy nepochopíš život, dokud nepochopíš smrt. Smrt nestačí jen chápat. **Smrt musíš milovat, stejně jako miluješ život.**

Chvilé prožité s nějakým člověkem by byly mnohem krásnější, kdyby sis myslil, že jste spolu naposled. Každý okamžik bys prožíval mnohem intenzivněji. Neochota přemýšlet o smrti vede k neochotě přemýšlet o životě.

Život pořádně nevnímáš. Uniká ti jeden **okamžik** za druhým a s nimi jejich bohatství.

Hluboce o něčem přemýšlet znamená proniknout pod povrchní zdání. Přestat žít v iluzi. Jedině tak je možné se z něčeho **radovat**.

Dokonce i z iluze se můžeš radovat. Neboť víš, že je to iluze, a toto vědomí tě naplňuje radostí. Právě skutečnost, že něco považuješ za reálné, je zdrojem veškeré bolesti.

Nic z toho, o čem víš, že to není reálné, ti nemůže způsobit bolest.

Dovol mi to opakovat:

Nic z toho, o čem víš, že to není reálné, ti nemůže způsobit bolest.

Je to jako drama, které se odehrává na jevišti tvé mysli. Ty vytváříš všechny situace i postavy. Ty píšeš scénář.

Nic není bolestivé, jakmile si uvědomíš, že nic není reálné.

To platí o životě stejně jako o smrti.

Až pochopíš, že smrt je iluze, přestaneš se smrti bát.

Můžeš ji dokonce začít mít **rád**. Dokonce se můžeš radovat z cizí smrti.

Připadá ti to neuvěřitelné ? Zdá se ti divné, že to říkám ?

Tak ti to může připadat, jedině když nerozumíš smrti - ani životu.

Smrt není nikdy konec, smrt je vždycky začátek. Smrt jsou dveře, které se otvírají, nikoli dveře, které se zavírají.

Jakmile si uvědomíš, že život je věčný, okamžitě pochopíš, že smrt je iluze, která ti umožňuje věřit, že jsi pouhým tělem. Ty však nejsi tělo, a proto se tě fyzická smrt netýká.

Smrt by tě měla naučit, že skutečný je pouze život. A život tě učí, že nevyhnutelná je pomíjivost, nikoli smrt.

Pomíjivost je jediná pravda.

Nic není trvalé. Všechno se mění. V každém okamžiku.

Kdyby bylo něco trvalého, nemohlo by to být. Neboť trvání má význam pouze ve vztahu k pomíjivosti. Tudíž i **trvání je pomíjivé**. Hluboce se nad tím zamysli. Přemýšlej o tom. Jakmile to pochopíš, pochopíš Boha.

Tohle je dharma, a tohle je Buddha. Tohle je Buddha dharma. Tohle je učení i učitel. Tohle je lekce i mistr. Tohle je předmět i pozorovatel, všechno v jednom.

Všechno je součástí jednoho celku. A ty jsi ten celek rozdělil na části, abys viděl, jak se před tebou odvíjí tvůj život.

Sleduj, jak se tvůj život odvíjí, ale udržuj své já pohromadě. Uvědomuj si, že všechno je jen iluze, a měj z toho radost. Ale **nestaň se iluzí**.

Neboť ty **nejsi** iluze, ty jsi jejím **stvořitelem**.

Žiješ v tomto světě, ale nepocházíš z něj.

Proto užívej iluzi smrti jako klíče, který ti otevře dveře k bohatšímu životu.

Díváš-li se na odkvétající květ jako na umírající květ, naplňuje tě to smutkem. Díváš-li se na něj jako na součást celého stromu, který se mění a který brzy ponese ovoce, vidíš jeho skutečnou krásu. Až pochopíš, že odkvétání a opadávání květů je známkou toho, že strom brzy ponese ovoce, pak pochopíš život.

Pozorně se dívej a uvidíš, že život je svou vlastní metaforou.

Pamatuj si, že nejsi ani květ, ani plod. Jsi strom a tvoje kořeny jsou hluboce zakořeněny v Bohu. Já jsem půda, z níž vyrůstáš, a tvé květy i tvé plody se vrátí zpátky do půdy, aby ji obohatily. Tak život plodí nový život. Proto život nemůže poznat smrt - nikdy.“

To je krásné. Neuvěřitelně krásné. Děkuji ti. Mohl bych s tebou teď hovořit o něčem, co mě už delší dobu trápí ? Chci mluvit o sebevraždě. Proč není dovoleno, aby si člověk vzal život ?

„Proč asi ?“

Chceš říct, že na sebevraždě není nic špatného ?

„Na tvou otázku nelze uspokojivě odpovědět, neboť je založena na dvou omylech.

Prvním omylem je předpoklad, že existuje něco „špatného“ a něco „správného“. Druhým omylem je předpoklad, že sebevražda je možná. Takže tvoje otázka ztratí smysl, jakmile se nad ní zamyslíš.

Pojmy „dobré“ a „špatné“ jsou protiklady lidského morálního systému a jako takové nemají nic společného s nejvyšší realitou. Ostatně to jsem už několikrát opakoval. Kromě toho vaše hodnoty nejsou trvalé, neboť se časem mění.

Své hodnoty měníte podle potřeby (což je naprosto v pořádku, neboť jako vyvíjející se bytosti to dělat musíte), ale tvrdíte, že nic takového neděláte. Říkáte, že integrita vaší společnosti je založena na **neměnných** hodnotách. Budujete svou společnost na paradoxu. Stále své hodnoty měníte, ale tvrdíte, že je neměníte...

Nepolévejte písek vodou ve snaze změnit jej v beton, ale oslavujte pohyb písku. Oslavujte jeho krásu, dokud má tvar hradu, jež jste mu dali, a oslavujte jeho nový tvar, až hrad smete příliv.

Oslavujte to, čím jste dnes, neodsuzujte to, čím jste byli včera, a nevylučujte to, čím se můžete stát zítra.

Uvědomte si, že pojmy „správné“ a „špatné“ jsou pouhé výplody vaší představivosti.

Pokud jde o sebevraždu, většina lidí na vaší planetě se domnívá, že není správné předčasně ukončit vlastní život.

Právě tak mnoho z vás tvrdí, že není správné pomoci druhému, aby ukončil svůj život.

Říkáte, že by to mělo být „nezákonné“. Došli jste k tomu závěru, protože ukončení života tímto způsobem je příliš rychlé. Činnost, která vede k ukončení života pomaleji, není protizákonná, přestože má stejný výsledek.

Takže když se někdo zastřelí, jeho příbuzným není vyplacena životní pojistka. Když však někdo umře následkem kouření, příbuzným pojistka vyplacena je.

Jestliže vám při sebevraždě pomůže lékař, říkáte tomu zabití, pomůže-li vám tabákový průmysl, říkáte tomu byznys.

Zdá se, že ve vaší společnosti je to jen otázka času. Zákonnost sebezničení - to jest „nesprávnost“ nebo „správnost“ takového činu - závisí na tom, jak rychle ke zničení dojde a kdo k tomu dopomáhá. Pomalou smrt považujete za přijatelnější než smrt rychlou.

Stojí za zmínku, že skutečně lidská společnost by došla k přesně opačnému závěru. Z jakékoli rozumné definice „lidskosti“ vyplývá, že čím rychlejší smrt, tím líp. A přece vaše společnost trestá ty, kteří jednají lidsky, a odměňuje ty, kteří se chovají jako šílenci.

Je šílené domnívat se, že vám Bůh přeje nekonečné utrpení a že rychlé ukončení utrpení je něco „špatného“.

„Trestejte lidskost, odměňujte šílenství.“

Takové motto může obhajovat jen společnost lidí na velmi nízké úrovni poznání.

A tak si ničíte zdraví tím, že vdechujete karcinogeny, jíte potraviny plné chemikálií a dýcháte vzduch, jež neustále znečišťujete. Ničíte si zdraví nesčíslnými způsoby, přestože si **uvědomujete, že tyto látky jsou škodlivé**. Ale protože vás zabíjejí pomalu, **pácháte sebevraždu beztrestně**.

Otrávíte-li se jedem, který působí rychleji, porušíte morální zákon.

Řeknu ti tohle: **Není o nic nemorálnější zabít se rychle než se zabít pomalu.**“

Takže Bůh netrestá lidi, kteří si vezmou život ?

„Já netrestám. Já miluji.“

A co lidé, kteří se domnívají, že se vyhnou svým problémům tím, že spáchají sebevraždu ? Je pravda, že je v posmrtném životě čekají tytéž problémy ?

„Vaše existence v „posmrtném životě“ je odrazem vašeho vědomí v okamžiku smrti. Nicméně vždycky jste svobodné bytosti a vždycky můžete svou existenci změnit.“

Takže lidé, kteří si vzali život, jsou na tom dobře ?

„Ano. Velice dobře.“

O tomto tématu pojednává kniha „Stephen Lives“ (Stephen žije) od Anne Puryearové. Je to příběh jejího syna, který si vzal život. Mnoha lidem tato kniha pomohla.

„Anne Puryearová je úžasný posel pravdy. A její syn také.“

Takže tuto knihu doporučuješ ?

„Ano. Je to důležitá kniha. Problémem sebevraždy se zabývá mnohem podrobněji než my v této knize. A může pomoci lidem, jež hluboce trápí ztráta milovaného člověka, který si vzal život.“

Je smutné, že se musíme tak trápit, ale myslím, že je to do značné míry způsobeno tím, že naše společnost sebevraždu odsuzuje.

„Často nevidíte rozpory svých vlastních morálních konstrukcí. Jedním z nejzjevnějších je rozpor mezi schvalováním pomalé smrti a odsuzováním smrti rychlé.“

Jak je možné, že nevidíme tak zjevné rozpory ?

„Kdybyste je viděli, museli byste **něco udělat**. Ale to vy nechcete. Proto je přehlížíte.“

Ale proč bychom nechtěli nic udělat, kdybychom tyto rozpory viděli ?

„Protože si myslíte, že byste se museli vzdát některých svých potěšení. A to samozřejmě nechcete.“

Většina činností, které vás pomalu zabíjejí, vám působí potěšení. Tyto činnosti uspokojují vaše tělo. Vaše neochota vzdát se tělesné rozkoše je známkou toho, že jste primitivní společnost.

V životě hledáte především tělesná uspokojení.

Samozřejmě že všechny bytosti hledají uspokojení. Na tom není nic primitivního. Je to naprosto přirozené. Různé společnosti mají však odlišné názory na to, **co je rozkoš**. Společnost, která hledá především **tělesná** uspokojení, žije na jiné úrovni než společnost, která dává přednost uspokojení duchovnímu.

To ovšem neznámá, že vaši puritáni měli pravdu a že byste se měli vzdát všech tělesných uspokojení. Znamená to však, že byste neměli vyhledávat **výhradně** tělesnou rozkoš. Neboť to není v životě to nejdůležitější.

Čím vyspělejší je společnost nebo jedinec, tím ušlechtilější rozkoše si vyhledává.“

Moment ! To zní jako morální soud ! A já si myslil, že Bůh je povznesen nad jakékoli morální hodnocení.

„Myslíš, že je morální hodnocení, když řekneš, že Mt. Everest je vyšší než Mt. McKinley ?

Myslíš, že je morální hodnocení, když řekneš, že teta Sarah je starší než synovec Tommy ?

Jsou to morální soudy nebo konstatování faktu ?

Nikdy jsem neřekl, že je „lepší“ být na vyšší úrovni vědomí. Ve skutečnosti to lepší není. Taky netvrdím, že je „lepší“ být ve čtvrté třídě než být v první třídě.

Pouze konstatuji, co znamená být ve čtvrté třídě.“

Ale my na této planetě nejsme ve čtvrté třídě. My jsme v první třídě. Že ano ?

„Mé dítě, vy nejste ani v mateřské školce. Vy jste ještě v jeslích.“

Jak mohu věřit, že to není myšleno jako urážka ? Proč to zní, jako bys urážel lidstvo ?

„Zní to jako urážka jen proto, že si myslíte, že jste něco jiného, než ve skutečnosti jste.

Většina lidí se urazí, když se jim řekne něco, co si nechtějí přiznat.

Ale nemůžete se vzdát něčeho, co si nepřiznáte.“

Nemůžeme změnit něco, co nepřiznáme.

„Přesně tak.

Prvním krokem k osvícení je přijetí reality. Čemu se bráníte, to trvá. Na co se podíváte, to zmizí. To jest ztratí to svou iluzorní podobu. Vidíte, jaké to skutečně je. A to, co je, lze vždycky změnit. Nelze změnit pouze to, co není. Proto neodmítejte realitu. Nepopírejte ji.

Co popíráte, to prohlašujete. Co prohlašujete, to vytváříte.

Co přijmete, to můžete ovládat. Co popíráte, to ovládat nemůžete, neboť tvrdíte, že to neexistuje. Proto jste ovládáni tím, co popíráte.

Většina z vás nechce přiznat, že jste nedosáhli ani úrovně mateřské školky. Většina nechce přiznat, že jste ještě v jeslích. Ale právě tato neochota přiznat tento fakt vám brání dostat se na vyšší úroveň.

Protože se snažíte být tím, čím nejste (dospělými), nemůžete být tím, čím jste (dospívajícími). Bojujete sami proti sobě. A proto se vyvíjíte tak pomalu.

Váš vývoj se urychlí, jakmile přijmete realitu.“

To, že jsem přijal realitu, poznám podle toho, že mě přestane urážet, když ji někdo pravdivě popisuje.

„Přesně tak. Uráží tě, když ti řeknu, že máš modré oči ?

Řeknu ti tohle: Čím vyspělejší je společnost nebo jedinec, tím ušlechtilejší rozkoše si vyhledává.

Úroveň toho, co považujete za „potěšení“, je odrazem stupně vašeho vývoje.“

Co tím myslíš ?

„Vaše existence je vesmír v mikrokosmu. Vaše tělo tvoří energie, která je soustředěna kolem sedmi energetických center neboli **čaker**. Přečti si něco o čakrách. Byly o nich napsány stovky knih. Tuto moudrost jsem už lidstvu dal.

To, co stimuluje nižší čakry, neuspokojuje čakry vyšší.

Čím výše zvednete hladinu životní energie ve svém těle, tím vyšší úrovně vědomí dosáhnete.“

Už se k tomu zase vracíme. Zdá se, že zase obhajuješ celibát. Říkáš, že lidé na „vyšší“ úrovni vědomí nežijí na úrovni nejnižší čakry.

„To je pravda.“

Ale říkal jsi, že bychom neměli potlačovat sexualitu. Říkal jsi, že bychom ji měli naopak oslavovat.

„Ano, to jsem říkal.“

Tak mi to tedy vysvětlí, protože jsme narazili na určité rozpory.

„Můj synu, svět je plný rozporů. Nepřítomnost rozporů není nutnou ingrediencí pravdy. Někdy **právě v rozporech** nacházíme vyšší pravdu.

To je Boží dichotomie.“

Tak mi to vysvětlí. Neboť celý život slyším o tom, jak důležité je přenášet sexuální energii neboli kundalini ze základní čakry do vyšších částí těla. Mnoho mystiků tím ospravedlňuje život v asexuální extázi.

Uvědomuji si, že jsme odbočili od problematiky smrti, a omlouvám se, že tě zatahuji do sféry, která nemá se smrtí nic společného.

„Proč se omlouváš ? Rozhovor vede tam, kam vede. V tomto rozhovoru mluvíme o tom, co to znamená žít v tomto vesmíru jako člověk. A sexualita z tohoto námětu nevybočuje.

Chtít se poučit o smrti je totéž jako chtít se poučit o životě. A jestliže nás to zavede k diskuzi o aktu, který plodí a oslavuje život, pak je to naprosto v pořádku.

Vyjasněme si jedno. Není nutné potlačovat veškeré sexuální vyjádření, stejně jako není nutné zvyšovat hladinu veškeré sexuální energie. Kdyby tomu tak bylo, pak by nikde nemohly existovat „vysoce vyspělé“ bytosti, protože vývoj by se už dávno zastavil.“

To je naprosto jasné.

„Ano. A proto ti, kteří tvrdí, že světci nikdy nemají sexuální styk, nevědí nic o životě.

Chceš-li spolehlivé měřítko, podle kterého můžeš posoudit, zda je pro lidstvo určitá činnost dobrá, polož si tuto otázku:

Co by se stalo, kdyby to dělali všichni ?

To je velmi dobré měřítko. Jestliže někdo dělá něco, co je prospěšné lidstvu, pak je to známkou „vysokého stupně vývoje“. Jestliže někdo dělá něco, co lidstvu škodí, pak je to známkou „nízkého stupně vývoje“. Souhlasíš ?“

Samozřejmě.

„Pak je ti tedy jasné, že žádný duchovní mistr nebude nikdy tvrdit, že sexuální abstinence je jedinou cestou k dosažení dokonalosti. Právě myšlenka, že sexuální styky jsou vyjádřením „nižšího pudu“, vyvolává v lidech sexuální stud a vede k různým duševním poruchám.“

Jestliže někdo odmítá sexuální abstinenci proto, že by abstinence znemožnila plození dětí, pak lze namítnout, že sexuální styk přestává být potřebným, jakmile splnil svou funkci.

„Nikdo nemá sexuální styky proto, že si uvědomuje svou odpovědnost za plození dětí. Lidé mají sexuální styky proto, že je to **přirozená činnost** - činnost naprogramovaná v lidských genech. Lidé se prostě řídí přirozenými pudy.“

Přesně tak ! Sexuální touha je genetický signál, který zaručuje přežití druhu. Jakmile je přežití druhu zajištěno, není správné tento „genetický signál“ ignorovat ?

„Tvoje interpretace je mylná. Funkcí biologických pudů není zaručit přežití druhu. Jejich funkcí je umožnit vám **prožívat jednotu**, která je skutečnou přirozeností vaší existence. Plození je důsledkem dosažení jednoty, nikoli důvodem k hledání jednoty.

Kdyby bylo plození jedinou funkcí sexuálního aktu, neměli byste nejmenší důvod věnovat se této činnosti, neboť život lze vytvořit i ve zkumavce.

To by však neuspokojilo ty nezákladnější touhy duše, jež jsou mnohem širší než pouhé plození. Hlavním úkolem duše je vytvořit to, čím opravdu jste.

Funkcí sexuálního pudu je **prožívat jednotu** života, nikoli **rozmnožovat** život.“

Proto nám nikdy nezakážeš sexuální styky, i když jsme už dávno přestali plodit děti.

„Samozřejmě že ne.“

A přece někteří lidé říkají, že sexuální styky by měly skončit, jakmile přestaneme chtít další děti. Tito lidé tvrdí, že pokračování v této činnosti je jen vzdáváním se nízkým pudům.

„Ano.“

A že je to zvířecí chování, nehodné vyšší přirozenosti člověka.

„To nás opět přivádí k otázce energetických center neboli čakr.“

Řekl jsem, že „čím víc zvýšíte hladinu životní energie ve svém těle, tím vyšší úroveň vědomí dosáhnete.“ “

Ano ! To znamená odmítnout sex.

„To není pravda. Ne, když to pochopíš.“

Dovol mi, abych se vrátil k něčemu, co jsi řekl před chvílí, a abych ti něco objasnil: Na sexuálních stycích není nic špatného ani nízkého. Tohoto předsudku se musíte zbavit.

Tělesné pudy nejsou projevem „zvířecího chování“. **Tyto pudy jsem vám dal já.**

Kdo jiný vás podle tvého názoru tak stvořil ? Tělesné pudy jsou ovšem jen **součástí** složité soustavy přirozených reakcí. Pamatuj si, že jste trojjediné bytosti se sedmi čakrami. Reagujete-li všemi třemi aspekty a všemi sedmi čakrami zároveň, pak prožíváte vrcholný zážitek, po kterém toužíte - a pro který jste byli stvořeni !

Nereagujete-li celou svou bytostí, pak jste méně, než ve skutečnosti jste.“

To je úžasné ! Už to chápu. Už tomu rozumím.

„Nikdy jsem vám nezakazoval sexuální styky. Právě naopak.“

Radil jsem vám, abyste žili **celou svou bytostí**. Ať už děláš **cokoli** - souložíš, snídáš, čteš knihu nebo se procházíš po pláži - **dělej to celou svou bytostí** .

Máš-li s někým sexuální styk na úrovni nejnižší čakry, přicházíš o nejkrásnější část sexuálního zážitku. Miluješ-li se s někým na úrovni všech sedmi čaker, pak prožíváš vrcholné zážitky. Není možné, aby to nebylo posvátné.“

Nedovedu si představit, že by takový zážitek nebyl posvátný.

„Proto moje rada, abys přenášel životní energii do vyšších čaker, neznamenal, že bys měl **přerušit spojení s nižšími čakrami**.

Rozšířit energii do srdeční nebo dokonce do vrcholné čakry neznamená odstranit energii ze základní čakry.

Když rozšíříš svou životní energii do vyšších čaker, můžeš a nemusíš mít sexuální styky s druhými. Jestliže se sexuálních styků zdržíš, nebude to proto, že by to porušovalo nějaký kosmický zákon. Ani tě to nijak „nepovznese“. Budeš-li mít sexuální styk, neponíží tě to na úroveň nejnižší čakry - **pokud nepřerušíš spojení s čakrami vyššími**.

Proto ti radím tohle: Zvyšuj hladinu své životní energie na nejvyšší možnou úroveň v každém okamžiku. To nemá nic společného s tím, zda máš nebo nemáš sexuální styky. Úroveň svého vědomí bys měl zvyšovat při jakékoli činnosti, které se právě věnuješ.“

Už rozumím ! I když nevím, jak zvyšovat úroveň svého vědomí. I když neumím přenášet svou životní energii do vyšších čaker. A navíc si nejsem jistý, zda někdo ví, co jsou čakry.

„Každý, kdo má zájem dovědět se něco o „psychologii duchovnosti“, má možnost se to dovědět. Zdroje informací jsem vám již ukázal.“

Tím myslíš, že tyto informace lze získat čtením knih dalších autorů ?

„Ano. Přečti si Deepaka Chopru. Ten je dnes jedním z nejartikulanějších hlasatelů těchto informací. Chopra pochopil tajemství duchovnosti.

Jsou ovšem další vynikající poslové. Z jejich knih se dovíš nejen to, jak zvyšovat hladinu své životní energie do vyšších čaker, ale také to, jak **opouštět** své tělo.

Budeš-li číst tyto knihy, vzpomeneš si, jak radostné je vzdát se těla. Pak pochopíš, že není žádný důvod bát se smrti. Pochopíš tuto dichotomii: že je radost žít v těle a že je radost zbavit se těla.“

Život je tedy tak trochu jako škola. Vzpomínám si, jak mě každý podzim vzrušovaly první školní dny - a jak jsem byl na konci školního roku nadšený, že začínají prázdniny a škola končí.

„Přesně tak ! Přesně ! Teď ses trefil. Jenže život není škola.“

To si pamatuji. To všechno jsi mi vysvětlil už v První knize. Do té doby jsem si myslel, že život je „škola“ a že jsme přišli na svět proto, abychom „se něco naučili“. V První knize jsi mi velice pomohl, neboť jsi mi ukázal, že to není pravda.

„To mě těší. Neboť to je cílem této trilogie objasnit vám vaši situaci. Takže teď je ti jasné, proč je duše po „smrti“ nadšená a proč se ji nestýská po „životě“.

Ale ptal ses ještě na něco jiného, takže bychom se k tomu měli vrátit.“

Co to bylo ? Už jsem to zapomněl.

„Ptal ses, proč duše neopustí tělo, když je v něm tak nešťastná.“

Už si vzpomínám.

„Duše tělo **opouští**. A nejen v okamžiku „smrti“. Ale neopouští je proto, že by byla nešťastná. Opouští je proto, že se chce regenerovat.“

A dělá to často ?

„Každý den.“

Duše opouští tělo každý den ? Kdy ?

„Když chce prožít něco krásného. Něco, co ji zotaví.“

Prostě jen tak odejde ?

„Ano. Duše opouští tělo pořád. Neustále. Po celý tvůj život. Proto **jsme** vymysleli spánek.“

Duše opouští mé tělo, když spím ?

„Samozřejmě. Právě to **je** spánek.

Duše má občas potřebu regenerovat se, aby mohla pokračovat v životě v těle.

Myslíš, že je pro duši snadné žít v tvém těle ? Vůbec ne ! Může to být **jednoduché**, ale není to **snadné** ! Je to radost, ale není to snadné. Je to to nejobtížnější, co tvá duše kdy dělala !

Duše, která poznala lehkost a svobodu, jakou si neumíš ani představit, touží po takovém stavu jako dítě, které má rádo školu, a přesto touží po tom, aby už byly prázdniny. Jako člověk, který má rád společnost, a přesto touží po chvílích samoty. Duše hledá pravý stav existence. Duše **je** lehkost a svoboda. Duše je klid a radost. Duše je neomezenost a bezbolestnost. Duše je dokonalá moudrost a dokonalá láska.

Duše je tohle všechno a mnohem víc. Nic z toho však neprožívá, když je v těle. Proto se rozhodla, že zůstane v těle jen tak dlouho, dokud z vlastní zkušenosti nepozná, jaké to je - ale jedině za předpokladu, že bude moci opustit tělo, kdykoli si bude přát.

A také to dělá, když spíte.“

„Spánek“ je zážitek duše opouštějící tělo ?

„Ano.“

Myslíš jsem, že spíme proto, aby si odpočinulo naše tělo.

„V tom se mýlíš. Je to přesně naopak. Odpočinout si potřebuje **duše**, a proto **donutí** tělo, aby „usnulo“.

Duše doslova opustí tělo, jakmile začne být unavena nedostatkem svobody uvnitř těla.

Když duše poprvé vstoupí do těla, je to pro ni velmi obtížné. Velmi únavné. Proto malé děti většinu času prospí.

Jakmile duše překoná počáteční šok, začne si na omezení těla zvykat. A tak zůstává v těle déle.

Ta část vašeho já, které říkáte mysl, pak přejde do stavu zapomnětlivosti - jak to ostatně bylo míněno. Ani občasné exkurze duše z těla nevrátí vždycky myslí paměť.

V takových chvílích je duše svobodná, zato mysl je zmatená. A tak se celá vaše bytost ptá: „Kde to jsem ? Co tady dělám ?“ Proto takové okamžiky považujete za „noční můry“.

Jindy se stane pravý opak. Duše odletí někam, kde se začne rozpomínat. Mysl se probudí. To ji naplní radostí a klidem - což si uvědomíte ve svém těle, až se do něj duše vrátí.

Čím více si celá vaše bytost tento klid uvědomuje, tím déle bude duše zůstávat ve vašem těle, neboť si uvědomí, **že do něj vstoupila s určitým cílem**. Tohoto cíle chce dosáhnout, a tak se snaží využít čas, který tráví v těle.

Proto velmi moudří lidé nepotřebují dlouho spát.“

Chceš říct, že poznáš, jak je kdo vyspělý, podle toho, jak dlouho potřebuje spát ?

„Skoro by se to tak dalo říci. Občas však duše opouští tělo jen pro samou radost z volnosti a svobody. Nesnaží se probudit mysl, ani regenerovat tělo. Prostě chce prožít extázi sjednocení s Boží podstatou. Proto není vždycky pravda, že člověk, který potřebuje hodně spánku, je méně vyspělý.

Není však náhoda, že lidé, kteří si uvědomují, co dělají se svým tělem, jsou ochotnější v těle zůstat, takže se zdá, že „**potřebují méně spánku**“.

Někteří lidé chtějí prožívat jak zapomnětlivost bytí v těle, tak jednotu duše. Tito lidé se mohou odnaučit ztotožňovat určitou část svého já se svým tělem, takže jsou schopni prožívat extázi vědomí toho, čím opravdu jsou, aniž by proto museli spát.“

Jak to dělají ? Jak se to mohu naučit já ?

„To je otázka vědomí, otázka dosažení stavu totálního vědomí, jak už jsem řekl dříve.“

Jak takového stavu vědomí dosáhnu ? Přece musejí existovat nějaké prostředky.

„Každodenní meditace je jedním z nejlepších prostředků k dosažení stavu totálního vědomí. Při meditaci můžeš přenést svou životní energii do vrcholné čakry... a **dokonce můžeš opustit své tělo v bdělém stavu.**

Při meditaci se dostaneš do stavu připravenosti prožívat totální vědomí, zatímco tvé tělo je v bdělém stavu. Tomuto stavu připravenosti se říká **dokonalá bdělost**. K tomu, abys takové bdělosti dosáhl, nemusíš pořád sedět a meditovat. Meditace je jen prostředek, „nástroj“.

Musíš si uvědomit, že meditace vsedě není jediný druh meditace. Meditovat můžeš v chůzi, při sexuálním styku - při jakékoli činnosti.

To je stav **dokonalé bdělosti**.

Když se v tomto stavu na chvíli zastavíš a přestaneš dělat, co právě děláš, a prostě „jsi“ tam, kde jsi, **uvědomíš si**, kdo opravdu **jsi**. Zastavit se i jen na okamžik je skutečným požehnáním. Rozhlédneš se kolem sebe a vnímáš věci, které jsi nikdy předtím nevnímal. Cítíš hlubokou vůni země po dešti. Kadeř vlasů nad levým uchem tvé milované. Máš nevýslovně krásný pocit, když vidíš dítě zabrané do hry.

Abys tohle všechno cítil, nemusíš ani opouštět své tělo. To je stav dokonalé bdělosti.

V tomto stavu vdechuješ vůni každé květiny, létáš s každým ptákem, slyšíš každé zapraskání pod svýma nohama. Vnímáš krásu a moudrost. Neboť moudrost je všude, kde je krása. A krása je všude, kde je život. Nemusíš ji hledat, neboť k tobě přijde sama.

Abys tohle všechno cítil, nemusíš ani opouštět své tělo. To je stav dokonalé bdělosti.

Všechno, co v tomto stavu „děláš“, se stává meditací, darem tvé duši a darem duše vesmíru. Umýváš-li nádobí, cítíš teplo vody laskající tvé ruce a jsi fascinován vodou i její teplotou. Pracuješ-li na počítači, vidíš slova na obrazovce a raduješ se ze schopnosti mysli a těla, které vykonávají tvé příkazy. Připravuješ-li večeři, cítíš lásku vesmíru, jenž ti přinesl toto jídlo, a na oplátku vléváš do své činnosti veškerou lásku své bytosti. Nezáleží na tom, jak prostá či extravagantní bude večeře. Tvoje láska udělá z obyčejné polévky tu nejlahodnější pochoutku.

Abys tohle všechno cítil, nemusíš ani opouštět své tělo. To je stav dokonalé bdělosti.

Když v tomto stavu vnímáš proudění sexuální energie, uvědomíš si, čím opravdu jsi. Tělo tvé milenky nebo milence se stane tvým vlastním tělem. Tvá duše přestane být oddělená.

Abys tohle všechno cítil, nemusíš ani opouštět své tělo. To je stav dokonalé bdělosti.

Do tohoto stavu tě může dostat jediný úsměv. Přestaň dělat, co právě děláš, a usměj se. Jen tak. Jen proto, že tě to naplní radostí. Protože tvé srdce zná nějaké tajemství. A protože tvá duše to tajemství zná. Proto se usmívej. Usmívej se často. Vyléčí to všechny tvé neduhy.

Chtěl jsi znát nástroje, a já ti je dávám.

Zhluboka dýchej. To je další nástroj. Dýchej pomalu a zhluboka. Dýchej pomalu a klidně. Vdechuj měkkou, sladkou nicotu života, plnou energie, plnou lásky. Vdechuješ Boží lásku. Dýchej zhluboka a ucítíš ji. Dýchej zhluboka a láska tě dovede až k slzám.

K slzám radosti.

Neboť ses právě setkal se svým Bohem a tvůj Bůh tě představil tvé duši.

Jakmile jednou něco takového poznáš, tvůj život se naprosto změní. Lidé, kteří to poznali, hovoří o tom, že „dosáhli vrcholu hory“, o tom, že prožili hlubokou extázi. Jejich existence se navždy změnila.“

Děkuji ti. Rozumím. Jsou to prosté věci. Každodenní činnosti.

„Ano, ale pamatuj si tohle: někteří lidé tohoto stavu nedosáhnou ani po letech meditace. Všechno závist na tvé otevřenosti a ochotě. A na tvé schopnosti odhodit zbytečná očekávání.“

Měl bych medítovat každý den ?

„Ani tentokrát ti nebudu radit, co máš dělat. Dělej to, co dělat chceš.“

Někteří lidé chtějí žít v bdělém stavu. Uvědomují si, že mnoho lidí žije náměsíčným, nevědomým životem. Duše, které chtějí žít v bdělém stavu, si zvolily jinou cestu.

Všechnu radost a klid, volnost a svobodu, moudrost a lásku, všechno, co přináší jednota, chtějí prožívat, nejen když tělo „usne“, ale i v bdělém stavu.

A co si nakonec dokonale uvědomíš ? Uvědomíš si, kdo opravdu jsi.

Toho můžeš dosáhnout například každodenní meditací. Meditace však vyžaduje vytrvalost -ochotu hledat vnitřní klid.

Pamatuj si, že ticho v sobě skrývá tajemství. Proto ten nejlíbeznější zvuk je zvuk ticha. Ticho je píseň duše.

Věříš-li spíš hluku vnějšího světa než tichu své vlastní duše, pak jsi ztracen.“

Takže je dobré denně meditovat.

„Ano, ale nezapomínej, co jsem ti právě řekl. Píseň duše lze zpívat různými způsoby. Líbezný zvuk ticha uslyšíš v mnoha formách.

Někteří jej slyší v modlitbě. Jiní zpívají píseň duše při práci. Někteří hledají tajemství duše v meditaci, jiní v méně klidných činnostech.

Až dosáhneš dokonalosti - třeba jen přechodně - budeš schopen žít uprostřed světa a ignorovat jeho hluk. Celý tvůj život se stane meditací.

Celý život je meditace, při které medituješ o Boží podstatě všeho. Tomu se říká dokonalá bdělost. Žiješ-li tímto způsobem, pak je pro tebe všechno požehnáním. Zmizí veškeré úsilí a bolest a starosti. Proto užívej svého **života** k meditaci. Bud bdělý a nechod' tímto světem jako náměsíčník. Odhod veškeré pochybnosti a strach a pocity viny a věř, že tě miluji. Vždycky jsi se mnou. Vždycky jsi vítán. Vítám tě doma.

Neboť tvůj domov je v mém srdci a můj domov je v tvém srdci. Chci, abys to viděl v životě, jako to určitě uvidíš v okamžiku smrti. Pak poznáš, že neexistuje žádná smrt a že to, čemu jsi říkal život a smrt, je součástí téže nekonečné existence.

Jsme všechno, co je, všechno, co kdy bylo, a všechno, co kdy bude.

Amen.“

10

Miluji tě, víš to ?

„Vím. A já miluji tebe. **Víš** to ?“

Začínám si to uvědomovat. Opravdu.

„To je dobře.“

11

Můžeš mi říct ještě něco o duši ?

„Jistě. Pokusím se ti to vysvětlit tak, abys tomu porozuměl v rámci tvého omezeného chápání. Ale nebuď zklamaný, jestliže některým věcem nebudeš rozumět. Uvědom si, že tyto informace filtruješ jedinečným filtrem - filtrem, který sis vytvořil, aby tě chránil před vzpomínáním.“

Proč bych to dělal ?

„Kdyby sis všechno pamatoval, okamžitě by bylo po hře. Přišel jsi na svět z určitého důvodu, a kdybys pochopil, jak všechno funguje, zkřížilo by to Boží záměr. Na této úrovni vědomí zůstanou některé věci navždy záhadou. A tak by to také mělo být.“

Proto se nesnaž vyřešit všechny záhady. Alespoň ne všechny najednou. Dej vesmíru šanci, aby se projevil svým vlastním tempem.

Raduj se z toho, že se vyvíjíš.“

Pospíchej pomalu.

„Ano.“

To mi říkal můj otec.

„Tvůj otec byl moudrý člověk.“

Mnoho lidí si to nemyslí.

„Mnoho lidí ho neznalo.“

Moje matka ho znala.

„To je pravda. Ta ho znala.“

A odpustila mu.

„Ano, odpustila.“

Odpustila mu všechno, co ji kdy zranilo.

„Ano. Rozuměla mu, milovala ho a odpustila mu. Byla a je vynikajícím příkladem, úžasným učitelem.“

Ano. Takže.., řekneš mi ještě něco o duši ?

„Řeknu. A co bys rád věděl ?“

Existuje vůbec něco takového jako lidská duše ?

„Existuje. Je to třetí aspekt lidské existence. Jste trojjediné bytosti, skládající se z těla, mysli a ducha.“

Vím, kde mám tělo; to vidím. A myslím, že vím, kde mám mysl - mám ji v té části těla, které říkáme hlava. Ale nejsem si jistý, zda vím kde...

„Zadrž. Moment. V jednom se mýlíš. Mysl nemáš v hlavě.“

Nemám ?

„V hlavě máš **mozek**, nikoli mysl.“

A kde mám tedy mysl ?

„Ve všech buňkách svého těla.“

To se podívejme...

„To, čemu říkáš mysl, je vlastně energie. Jsou to... myšlenky. A myšlenky jsou energie, nikoli předmět.

Předmět je tvůj mozek. Je to biochemický mechanismus - největší a nejsložitější, ale ani zdaleka ne jediný. Jeho funkcí je transformovat energii myšlenek ve fyzické impulsy. Tvůj mozek je transformátor. Celé tělo je transformátor. V každé buňce máš malý transformátor. Biochemici si všimli, že každá buňka se chová, jako by měla svou vlastní inteligenci. A ve skutečnosti ji má.“

Inteligenci mají nejen buňky, ale také tělesné orgány. Každý člověk na této planetě ví, že se některé orgány občas chovají, jako by měly svůj vlastní rozum...

„Ano, a každá žena ví, jak směšně se chovají muži, když dovolí takovému orgánu, aby ovlivňoval jejich chování.“

Některé ženy toho využívají k tomu, aby muže ovládaly.

„To nelze popřít. A někteří muži ovládají ženy na základě takových rozhodnutí.“

Ani to nelze popřít.

„Chceš vědět, jak s tímhle cirkusem skoncovat ?“

Chci !

„O tom jsem mluvil, když jsem ti vysvětloval, jak přenášet životní energii do vyšších čaker.“

Rozhoduješ-li se celou svou bytostí a nikoli jediným orgánem, pak je nemožné, aby tě žena ovládala. A ty se nesnažíš ovládat ji.

Ženy se uchylují k tomuto způsobu ovládnutí mužů jen proto, že nemají žádný jiný prostředek -alespoň ne tak účinný. A nejsou-li muži ovládnuti, často se stávají neovladatelnými.

Kdyby však muži projevovali vyšší aspekty své povahy a kdyby se ženy snažily působit na tyto aspekty, okamžitě by skončila takzvaná „válka mezi pohlavími“. A skončila by také většina ostatních válek na vaší planetě.

To neznamena, že byste se měli vzdát sexuálních styků. Neznamena to, že sexualita je součástí nižší přirozenosti. Znamená to jen, že sexuální energie, která není sjednocená s energiemi vyšších čaker, produkuje výsledky, které **nevyjadřují** celou vaši bytost. Takové výsledky nejsou příliš velkolepé.

Celý člověk je velkolepost sama. Jednotlivé aspekty však této úrovně nedosahují. Chceš-li tedy dosáhnout nepříliš velkolepých výsledků, rozhoduj se na úrovni nižších čaker.

Takové výsledky lze snadno předpovědět.“

Hmm. To už vím.

„Samozřejmě, že to víš. Největším problémem lidstva není nedostatek vědomostí. Vaším problémem je vaše neochota jednat podle toho, co jste se už naučili.“

Takže mysl je v každé buňce...

„Ano. Jelikož v mozku je víc buněk než v ostatních orgánech, zdá se, že v něm sídlí mysl. Mozek je však jen jedním z mnoha řídicích center.“

Tomu rozumím. Ale kde je duše ?

„Kde myslíš ?“

Za Třetím okem ?

„Ne.“

Uprostřed hrudi, vpravo od srdce, hned pod hrudní kostí ?

„Ne.“

Nechám se poddat.

„Duše je všude.“

Všude ?

„Všude.“

Jako mysl ?

„Mysl není všude.“

Není ? Říkal jsi přece, že je v každé buňce.

„To není „všude“. Mezi buňkami jsou mezery. Vaše tělo je z devětadevadesáti procent prázdný prostor.“

A v tomto prostoru je duše ?

„Duše je **všude** ve vás i kolem vás. Duše vás **obsahuje**.“

Moment ! Ted' počkej ty ! Vždycky mě učili, že duše je obsažena v mém těle. Co jiného znamená rčení: „Vaše tělo je chrámem vaší duše.“

„To je metafora.

Pomáhá lidem pochopit, že jsou něčím víc než pouhým tělem, že existuje něco většího, než jsou oni. **Duše je větší než tělo**. Není obsažena v těle, naopak tělo je obsaženo v duši.“

Slyším, co říkáš, ale nedovedu si to představit.

„Slyšel jsi někdy o „auře“ ?“

Ano, slyšel. Je aura duše ?

„V rámci vašeho omezeného porozumění lze tuto nesmírně složitou realitu stěží charakterizovat lépe. Duše je to, co vás drží pohromadě - stejně jako **Boží duše je to, v čem je obsažen vesmír a co jej drží pohromadě**.“

To je úžasné ! Představoval jsem si to právě naopak.

„To je teprve začátek.“

Je-li však duše v jistém smyslu „vzduch v nás a kolem nás“ a jsou-li všechny duše stejné, kde končí jedna duše a kde začíná druhá ?

Ne, neříkej mi to, neříkej mi to...

„Chápeš ? Už znáš odpověď !“

Duše nikde „nezačíná“ ani „nekončí“ ! Stejně jako nikde „nekončí“ vzduch v obývacím pokoji a nikde „nezačíná“ vzduch v jídelně. Všechno je tentýž vzduch. Všechno je táž duše !

„Právě jsi odhalil tajemství vesmíru.“

A jestliže ty jsi to, v čem je obsažen vesmír, jako jsme my to, v čem jsou obsažena naše těla, pak tedy ty nikde nekončíš“ a my „nezačínáme“ !

„Ehmm.“

Můžeš pokašlávat, jak chceš. Ale pro mě je to úžasný objev. Vždycky jsem to jaksi věděl, ale Teď tomu opravdu rozumím.

„To je úžasné. Není to úžasné ?“

Celý můj problém byl v tom, že jsem vždycky rozlišoval jedno tělo od druhého, a jelikož jsem si myslel, že duše je obsažena v těle, rozlišoval jsem tedy i mezi dušemi.

„Přirozeně.“

Jestliže je však duše všude uvnitř i mimo tělo - ve své „aure“, jak říkáš - kde tedy „končí“ jedna aura a kde „začíná“ druhá ? Teď poprvé chápu, jak je možné, že jedna duše „nekončí“ a druhá „nezačíná“ a že jsme tedy všichni jediným celkem.

„Výborně !“

Vždycky jsem si myslel, že to je metafyzická pravda. Náboženství se právě stalo exaktní vědou !

„Neříkej, že jsem ti to neřekl.“

Jestliže však duše nikde nezačínají ani nekončí, znamená to, že neexistuje individuální duše ?

„Ano a ne.“

Odpověď hodná Boha !

„Děkuji.“

Doufal jsem, že mi to vysvětlíš.

„Nespěchej. Píšeš tak rychle, že tě z toho bolí ruka.“

Myslíš, že čmárám jako šílenec.

„Ano. Uvolni se trochu. Všechno ti vysvětlím.“

Tak začni. Jsem připraven.

„Pamatuješ si, jak jsem mluvil o tom, co jsem nazval Boží dichotomií?“

Pamatuji.

„Tohle je jedna z nich. Je to vlastně ta největší.“

Chápu.

„Chceš-li žít v tomto vesmíru, musíš pochopit Boží dichotomii.“

Boží dichotomie tvrdí, že je možné, aby dvě vzájemně si odporující skutečnosti existovaly v jednom místě zároveň.

Lidé na vaší planetě to těžko chápou. Mají rádi pevný řád a odmítají všechno, co do něj nezapadá. Když si dvě reality vzájemně odporují, lidé si okamžitě myslí, že jedna z nich musí být nesprávná, falešná nebo nepravdivá. Jedině moudrý člověk chápe, že obě mohou být pravdivé.

Ve sféře absolutní reality - na rozdíl od sféry relativní reality, v níž žijete - je naprosto jasné, že jedna pravda, která je vším, co existuje, někdy produkuje účinek, který se zdá být rozporný.

Tomu se říká Boží dichotomie, která je velmi reálnou součástí lidské existence. Lidé jsou stále nespokojení, hledají „spravedlnost“ a snaží se usmířit vzájemně si odporující síly, které usmířit nelze, a ani to není třeba, neboť **právě napětí mezi nimi** produkuje žádoucí výsledky.

Sféra relativní reality je udržována pohromadě právě tímto napětím. Dobrým příkladem je napětí mezi dobrem a zlem. Ve sféře absolutní reality neexistuje ani dobro, ani zlo. Existuje jen láska. Ve sféře relativní reality vytváříte to, čemu „říkáte“ zlo, a děláte to z dobrého důvodu. Chcete **prožívat** lásku, nejen „vědět“, že láska je všechno, co existuje, ale nemůžete prožívat něco, když neexistuje nic jiného. Proto jste si ve své realitě vytvořili polaritu mezi dobrem a zlem, abyste mohli prožívat dobro.

A tady máme Boží dichotomii - dvě zdánlivě si odporující pravdy, existující v jednom místě zároveň. Jmenovitě:

Existuje dobro a zlo.

Všechno je láska.“

Děkuji za vysvětlení. Už jsi o tom mluvil, ale děkuji ti, že jsi mi vysvětlil povahu Boží dichotomie podrobněji.

„Rádo se stalo.“

Jak už jsem řekl: Největší Boží dichotomie je ta, na kterou se právě díváme.

Existuje jen jediná bytost a tudíž jen jediná duše. A zároveň je mnoho duší v této jediné bytosti.

Funguje to následovně: Už jsem ti vysvětlil, že duše od sebe nejsou oddělené. Duše je energie, která existuje uvnitř i kolem všech hmotných předmětů. V jistém smyslu duše drží hmotné předměty na místě. Duše Boha v sobě obsahuje vesmír, „duše člověka“ obsahuje individuální lidské tělo.“

Tělo tedy není „nádobu“ pro duši; duše je „nádobu“ pro tělo.

„Správně.“

A mezi dušemi nejsou žádné hranice - duše nikde „nekončí“ a nikde „nezačínají“. Takže jediná duše obsahuje všechna těla.

„Správně.“

A přece se tato jediná duše „cítí jako“ mnoho individuálních duší.

„To je pravda. Tak se cítím - podle plánu, který jsem vypracoval.“

Můžeš mi to vysvětlit ?

„Mohu.“

Ačkoli od sebe duše nejsou oddělené, je pravda, že látka, z níž se skládá jediná duše, se projevuje v hmotné realitě různými rychlostmi, čímž produkuje různé stupně hustoty.“

Různými rychlostmi ? Odkud se najednou vzala rychlost ?

„Život je vibrace. To, čemu říkáte život (a čemu byste stejně dobře mohli říkat Bůh), je čistá energie. Tato energie neustále vibruje. Rozšiřuje se prostorem ve formě vlnění. Vlny vibrují různými rychlostmi, a tím produkuje různé stupně hustoty. To má různé důsledky v hmotném světě - produkuje to hmotné předměty. Ačkoli jsou jednotlivé předměty produktem energie, tato energie zůstává stále stejná.“

Vraťme se k tvému příkladu se vzduchem v pokoji a v jídelně. Byla to dobrá metafora. Inspirace.“

Odkud myslíš ?

„Vím, dal jsem ti ji. Řekl jsi, že „vzduch v pokoji“ nikde nekončí a „vzduch v jídelně“ nikde nezačíná. To je pravda. Existuje však místo, kde „vzduch z pokoje“ řídne. Totéž platí o „vzduchu z jídelny“. Čím víc se vzdaluješ z jídelny, tím míň cítíš vůni večeře !

Vzduch v celém domě je **tentýž vzduch**. V jídelně není žádný „oddělený vzduch“. A přece se vzduch v jídelně **zdá** být „jiný“. Hlavně proto, že má jinou vůni.

Protože má jiné **vlastnosti**, zdá se, že je to **jiný vzduch**. Jiný však není. Je to tentýž vzduch, který se pouze zdá být jiný. V obývacím pokoji cítíš vůni krbu, v jídelně cítíš vůni večeře. Můžeš dokonce přijít do některé místnosti a říci: „Tady je hrozné dusno. **Otevřu okno, aby šel dovnitř vzduch**“, jako by tam žádný nebyl. Nicméně v pokoji vzduch je. Chceš jen změnit jeho vlastnosti.

Proto otevřeš okno a pustíš dovnitř vzduch zvenku. **Je to však tentýž vzduch**. Existuje jen jediný vzduch, který proudí **všude**.“

Tomu dokonale rozumím. Líbí se mi, jak srozumitelně všechno vysvětluješ.

„Děkuji. Snažím se. Dovol mi tedy, abych pokračoval.“

Prosím.

„Životní energie - které budeme říkat „duše Boha“ - mění své vlastnosti, stejně jako vzduch v domě, podle toho, jaké předměty obklopuje. Energie se sjednocuje určitým způsobem a tyto předměty vlastně **vytváří**.

Energie, která se koncentruje, aby vytvořila hmotu, produkuje hmotné částice. Tyto částice vypadají, jako by byly „oddělené“ od ostatní energie. A přece je to táž energie, ale v **jiné formě**.

Proto je možné, aby se **to, co je všechno**, projevovalo jako **to, čeho je mnoho**.

To, co existuje, **nemohlo poznat** samo sebe, dokud se to **nerozdělilo** na části. Proto se to, co je všechno, rozdělilo na to, co je **tohle**, a na to, co je **tamtoto**. (Snažím se to zjednodušit.)

„Chuchvalce energie“, které se sjednotily v částice, jsou to, čemu říkáte „duše“. Hovořím tu o částech mého já, které se staly vámi. Boží dichotomie říká:

Všichni jsme jeden celek.

Je nás mnoho.“

To je úžasné.

„Mám pokračovat?“

Ne. Už se nudím.

Pokračuj!

„Tak dobře.“

Energie, která se slučuje v hmotné částice, je stále koncentrovanější. Čím dál se však vzdaluješ od bodu koncentrace, tím je energie řidší. Její aura slábne. Energie však nikdy úplně nezmizí, neboť to je nemožné. Všechno se skládá z energie. Energie je všechno, co existuje. A přece může být velice řídká a jemná - jako by ani neexistovala.

Na jiném místě se pak opět může sloučit v částice hmoty. Tyto částice jsou zdánlivě oddělené, ale ve skutečnosti tomu tak není, neboť jsou toutéž energií.

Tohle je značně zjednodušené vysvětlení celého vesmíru.“

A je to vůbec pravda ? Jak poznám, že jsem si to všechno nevymyslíl ?

„Vaši vědci už zjistili, že základní prvky života jsou stejné.

V kamenech přivezených z Měsíce našli tytéž prvky, které jsou obsaženy ve stromech. A tytéž prvky najdeš ve svém těle.

Řeknu ti tohle: **Všichni jsme stvořeni z téže látky.**

Všichni jsme táž energie v různých koncentracích a různých formách.

Nic se nemůže **proměnit v hmotu** samo od sebe. Ježíš říkal: „Bez Otce nejsem nic.“ Otcem všeho je čistá myšlenka. Myšlenka je životní energie. Tomu říkáte absolutní láska. To je Bůh a Bohyně, alfa a omega, začátek a konec všeho. To je jsoucno, prvotní zdroj, nehybná hybná síla. Právě to se snažíte pochopit od počátku času. Je to velké tajemství, nekonečná záhada a věčná pravda.

Jsme jen Jeden, a TO JSI TY.“

12

Tato slova mě naplňují posvátnou hrůzou a úctou. Děkuji ti, že jsi tu se mnou. Děkuji ti, že jsi tu s námi všemi. Neboť miliony lidí četly tyto dialogy a další miliony je ještě budou číst. Je pro nás požehnáním, že jsi vstoupil do našich srdcí.

„Mé nejmilejší bytosti - já jsem ve vašich srdcích stále. Jsem rád, že mě tam konečně **cítíte**.

Já jsem s vámi vždycky. Nikdy jsem vás neopustil. Já jsem vy, a vy jste já, a nikdo nás od sebe nikdy neoddělí, neboť to **není možné**.“

A přece se někdy cítím strašně opuštěný. Někdy mám pocit, že bojuji tuto bitvu sám.

„To proto, že jsi mě opustil, mé dítě. Zapomněl jsi na mě. Dokud si uvědomuješ, že jsem stále s tebou, nikdy nemůžeš být sám.“

Co mám dělat, abych na to nikdy nezapomněl ?

„Buď zdrojem lásky. Rozdávěj lásku druhým. Neboť to, co dáváš druhým, dáváš sám sobě. Protože není nikdo jiný.“

Děkuji. To jsi mi už řekl. Buď zdrojem. Buď zdrojem všeho, co chceš prožívat.

„Ano. Tohle je největší tajemství. Tohle je posvátná moudrost. **Chovej se k druhým tak, jak si přeješ, aby se oni chovali k tobě.**

Všechny problémy na vaší planetě jsou důsledkem vašeho nepochopení této jednoduché pravdy.“

Rozumím. Opět jsi to řekl tak srozumitelně, že jsem to pochopil. Budu se snažit, abych tuto moudrost už nikdy „neztratil“.

„Nemůžeš „ztratit“ to, co rozdáváš. Pamatuj si to.“

Děkuji. Můžeš mi říct ještě něco o duši ?

„Mám ještě jednu obecnou připomínku, která se týká způsobu tvého života.“

Prosím.

„Říkal jsi, že máš někdy pocit, jako bys tuhle bitvu bojoval sám.“

To je pravda.

„Jakou bitvu ?“

To byla jen metafora.

„Myslím, že ne. Myslím, že to ukazuje, jak se díváš na svůj život.

Vzal sis do hlavy, že život je „boj“ - že musíš neustále o něco bojovat.“

Někdy mám dojem, že to tak je.

„Ale nemusí to tak být.“

Promiň, ale mám potíže tomu uvěřit.

„A proto si myslíš, že život je boj. Řeknu ti tohle: Váš život nikdy neměl být bojem. A také jím být nemusí - ani dnes, ani v budoucnosti.

Dal jsem vám nástroje k vytváření té nejkrásnější reality. Vy je však nepoužíváte. Nebo lépe řečeno, vy je **zneužíváte**.

Ted' mluvím o třech nástrojích tvoření. Už jsme o nich hovořili. Pamatuješ si, které jsou to nástroje ?“

Myšlenka, slovo a činnost.

„Správně. Nezapomněl jsi. Kdysi jsem inspiroval Mildred Hinckleyovou, jednu z mých duchovních učitelek, aby prohlásila: „Narodili jste se s tvůrčí schopností na jazyku.“

Toto prohlášení má překvapující implikace. Stejně jako tato následující pravda, kterou vyslovil další z mých učitelů:

„Jak věříš sám, nechť druzi věří tobě.“

Tato dvě prohlášení mají hodně společného s myšlením a slovem. Další můj učitel řekl tohle:

„Počátek je Bůh. Konec je činnost. Činnost je Bůh v akci.“ “

To jsi řekl v První knize.

„**První knihu** jsi napsal ty pod vlivem inspirace, kterou jsem ti dal, můj synu, stejně jako veškeré velké učení bylo inspirováno mnou a rozšiřováno prostřednictvím mých poslů. Ti, kteří se řídí mou inspirací, ti, kteří ji veřejně hlásají, jsou moji velcí učitelé.“

Stěží se mohu řadit do této kategorie.

„Slova, která hlásáš, ovlivnila miliony lidí.“

Miliony, můj synu.

Tvé knihy byly přeloženy do čtyřadvaceti jazyků. Jsou čteny na celém světě.

Podle čeho bychom měli hodnotit, zda je někdo velký učitel ?“

Podle činů, nikoli podle slov.

„To je velmi moudrá odpověď.“

To, co jsem udělal v tomto životě, o mně nemluví moc dobře. V žádném případě mě to neopravňuje k tomu, abych se považoval za učitele.

„Tímto prohlášením jsi odepsal polovinu učitelů, kteří kdy žili.“

Co to říkáš ?

„Říkám to, co jsem řekl ústy Judith Schucmanové v její knize „A Course in Miracles“ (Kurz zázraků): Učíš to, co se chceš naučit.

Myslíš si, že musíš demonstrovat dokonalost, než můžeš učit, jak dokonalosti dosáhnout ?

Ačkoli jsi v životě udělal dost chyb...“

Víc než dost...

„...projevil jsi velkou odvahu tím, že se mnou píšeš tuto trilogii.“

Nebo velkou ztřeštěnost.

„**Proč** se tak snižuješ ? A děláte to **všichni** ! Každý z vás ! Popíráte svou vlastní velikost, stejně jako popíráte **mou existenci ve vás.**“

To nedělám ! Tvou existenci jsem nikdy nepopíral !

„Cože ?“

Alespoň ne poslední dobou...

„Říkám ti: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.

Popřením Boha je každá tvá myšlenka, že jsi menší, než ve skutečnosti jsi.

Každým slovem, kterým snižuješ sám sebe, popíráš Boha.

Každým činem, který je pod tvou úrovní, popíráš Boha.“

Já opravdu...

„Nikdy nedovol, aby tvůj život vyjadřoval **něco jiného** než tu nejkrásnější představu, jakou sis o sobě kdy vytvořil.

Řekni mi, jakou máš nejkrásnější vizi o tom, co bys rád dělal ? Není to vize, že se jednou staneš velkým učitelem ?“

Hmm...

„Není to tak ?“

Je.

„Ať se to tedy vyplní. A tak to bude, dokud to opět nebudeš popírat.“

Už nikdy to nebudu popírat.

„Nebudeš ?“

Ne.

„Dokaž to.“

Dokaž to ?

„Dokaž to.“

Jak ?

„Řekni, „Jsem velký učitel.“ “

Ale...

„Jen to řekni.“

Ale... tohle všechno bude publikováno. Všechno, co píšu, bude jednou otištěno. Budou to číst lidi až v Peorii.

„V Peorii ! Ha ! A co takhle **v Pekingu !**“

Tak dobře, možná i v Číně. O tom právě mluvím. Od té doby, co vyšla Druhá kniha, všichni se mě ptají, kdy vyjde třetí. Snažím se jim vysvětlit, proč to tak dlouho trvá. Snažím se vysvětlit, jaké to je pokračovat v tomto rozhovoru před zraky celého světa. Je to něco jiného, než když jsem psal první dvě knihy. To byly rozhovory, které se odehrávaly v soukromí. Nikdy jsem netušil, že budou publikovány.

„Ale tušil. V hloubi své duše jsi to věděl.“

Možná jsem v to doufal. Ale dnes to vím, a proto je to jiné.

„Protože dnes víš, že lidé budou číst každé slovo, které napíšeš.“

Ano. A ty teď chceš, abych řekl, že jsem velký učitel. To je hrozně těžké před všemi těmi lidmi.

„Chceš to říct v soukromí ? Myslíš, že tě to posílí ?

Chtěl jsem, abys to řekl veřejně, protože už jsi **na veřejnosti**.

Veřejné prohlášení je nejvyšší formou vytváření vizí.

Žij podle nejkrásnější představy, jakou sis o sobě kdy vytvořil. Začni tím, že to veřejně prohlásíš.

Veřejně.

Prvním krokem k tomu, abys něco uskutečnil, **je prohlášení**, že to tak je.“

A co skromnost ? Co dekorum ? Je vhodné sdělovat svou nejkrásnější vizi každému, koho potkám ?

„Každý velký duchovní mistr to dělá.“

Ano, ale ne tak arogantně.

„Jak „arogantní“ je říci; „Jsem cesta, pravda a život“? Je to pro tebe dostatečně arogantní ?

Řekl jsi, že mě už nikdy nebudeš popírat, ale už deset minut to děláš a snažíš se to ospravedlnit.“

Já nepopírám tebe. Mluvíme tu o nejkrásnější představě, kterou mám o sobě.

„Tvoje nejkrásnější představa o sobě **je Bůh ! A to jsem já.**

Kdykoli popíráš nejkrásnější část svého já, popíráš **mě**. A já ti řeknu, že to uděláš třikrát, ještě než se rozední.“

Pokud neudělám něco jiného.

„Pokud neuděláš něco jiného. To je pravda. A záleží to jen na tobě.

Slyšel jsi o nějakém velkém učiteli, který byl velkým učitelem v **soukromí** ? Buddha, Ježíš, Krišna - všichni byli velcí učitelé **na veřejnosti**, nebo ne ?“

Ano, byli. Ale jsou velcí učitelé, které nikdo nezná. Například moje matka byla takovým učitelem. Sám jsi to řekl. K tomu, abys byl velkým učitelem, není nutné, aby tě znala spousta lidí.

„Tvá matka byla zvěstovatelem. Připravila tě na cestu tím, že ti cestu **ukázala**. Ty jsi také učitel.

Protože tvá matka byla dobrým učitelem, nikdy tě neučila, abys popíral sám sebe. Ale ty to budeš učit druhé.“

Ne, chci je učit, aby nikdy nepopírali sami sebe.

„Dobře. A co ještě chceš učit ?“

Chci učit lidi, aby nepopírali Boha. Neboť popírat Boha znamená popírat sám sebe a popírat sám sebe znamená popírat Boha.

„Dobře. A chceš to učit jen „náhodně“, nebo to chceš učit záměrně ?“

Chci to učit záměrně. Velkolepě. Jako to dělala moje matka. Ta mě učila, abych nikdy nepopíral sám sebe. Učila mě to každý den. Byla největším učitelem, jakého jsem kdy měl. Posilovala mou sebedůvěru a mou víru v Boha. I já chci být takovým učitelem. Chci být učitelem veškeré moudrosti, kterou mi předala matka. Nejen její slova, ale celý její život byl učením. A to z ní udělalo velkého učitele.

„Máš pravdu, tvoje matka byla velkým učitelem. A máš také pravdu, když říkáš, že člověk nemusí být známý, aby byl velkým učitelem.“

Jen jsem tě „zkoušel“. Chtěl jsem slyšet, jak na to odpovíš.“

A odpověděl jsem správně ?

„Udělal jsi to, co dělají všichni velcí učitelé. Spoléhal jsi na svou vnitřní moudrost. Z té musíš **vycházet** vždycky, chceš-li učit svět.“

To vím. Tohle vím.

„A co si v **hloubi duše** myslíš, že jsi ?“

Jsem...

... velký učitel.

Velký učitel věčné pravdy.

„Tak vidíš. Konečně jsi to řekl. V hloubi duše to víš a teď jsi to jen vyjádřil.“

Nevychloubáš se a nikdo to nebude chápat jako vychloubání. Každý uvidí, že jsi jen otevřel své srdce. A v tom je velký rozdíl.

V hloubi své duše každý ví, čím je. Může být velkým tanečníkem, velkým právníkem, velkým hercem, velkým detektivem, velkým vůdcem, velkým léčitелеm... může být čímkoli. Ale každý je **velkým člověkem**.

A ty jsi velký učitel. Odkud si myslíš, že jsi ten dar dostal ?“

Od tebe.

„Takže když prohlásíš, kdo jsi, prohlašuješ, kdo jsem já. Vždycky mě prohlašuj za zdroj a nikdo nebude nic namítat proti tomu, že se prohlašuješ za velkého člověka.“

Ale vždycky jsi mi říkal, abych za zdroj prohlašoval sám sebe.

„Jsi zdrojem - všeho, **co jsem já**. Jeden velký učitel, kterého velmi dobře znáš, říkal: „Jsem cesta, pravda a život“.

Kromě toho řekl: „Všechno mám od svého Otce. Bez Otce nejsem nic.“

A také řekl: „Já a Otec jsme Jeden.“

Rozumíš tomu ?“

Všichni jsme jeden celek.

„Ano.“

A to nás opět přivádí k tomu, co jsi říkal o lidské duši. Mohu se tě ještě na něco zeptat ?

„Ptej se.“

Tak dobře. Kolik je duší ?

„Jedna.“

V absolutním smyslu. Ale kolik je „individualizací“ této jediné duše, která je vším ?

„Líbí se mi to slovo. Jediná energie, která je veškerou energií, se **individualizuje** a vytváří mnoho částí. To se mi opravdu líbí.“

To mě těší. Kolik individuálních duší jsi stvořil ? Kolik duší je ve vesmíru ?

„Na to nelze odpovědět tak, abys tomu rozuměl.“

Zkus to. Je počet duší konstantní ? Mění se ? Je nekonečný ? Stvořil jsi nějaké „nové duše“ ?

„Ano, počet duší je konstantní. Ano, počet duší se mění. Ano, počet duší je nekonečný. Ano, stvořil jsem nové duše, a ne, nestvořil jsem nové duše.“

Tomu nerozumím.

„To vím.“

Pomoz mi.

„Opravdu jsi to řekl ?“

Řekl co ?

„ „Pomoz mi, Bože ?“ “

To je vtipné. Ale chci to pochopit, i. kdyby to mělo být to poslední, co kdy udělám. Takže pomoz mi, Bože.

„Pomohu ti. Jsi velice odhodlaný, a proto ti pomohu - ale předem tě upozorňuji, že není tak snadné pochopit nekonečno z perspektivy konečného světa. Přesto se pokusím vysvětlit ti to.“

Jasně !

„Jasně. Z tvé otázky vyplývá, že existuje realita, které se říká čas. Ve skutečnosti však taková realita neexistuje. Existuje jen jediný okamžik, a to je věčný okamžik přítomnosti.

Všechno, co se kdy stalo, co se děje a co se kdy stane, existuje v tomto okamžiku. Nic se nestalo „předtím“, neboť žádné „předtím“ neexistuje. Nic se nestane „potom“, neboť žádné „potom“ neexistuje. Všechno existuje v tomto okamžiku.

V tomto okamžiku se neustále měním. Počet způsobů, jakými se „individualizují“ (To slovo se mi opravdu líbí !), se tudíž **stále mění** a zároveň zůstává **stále stejný**. Z hlediska věčného okamžiku přítomnosti je počet duší stále stejný. Rozděluje-li však přítomný okamžik na **ted', předtím a potom**, pak se počet duší stále mění. O tom jsem se již zmínil, když jsem mluvil o reinkarnaci a nižších životních formách a o tom, jak se duše „vracejí“.

Jelikož se neustále měním, počet duší je nekonečný. A přece se v každém daném okamžiku zdá, že je konečný.

Ano, „nové duše“ existují. Jsou to duše, které dosáhly vrcholné úrovně vědomí a splynuly s nejvyšší realitou, aby mohly dobrovolně na všechno „zapomenout“ a „začít znovu“. Nicméně jsou to všechno původní duše, neboť byly (jsou a budou) stvořeny v jediném okamžiku přítomnosti.

Takže počet duší je konečný i nekonečný, stálý i proměnlivý podle toho, z jakého hlediska se na to díváš.

Díky této povaze absolutní reality jsem často nazýván nehybnou hybnou silou. Jsem to, co je stále v pohybu a zároveň stále v klidu, co je stále jiné a stále stejné.“

Rozumím. Nic není absolutní.

„Kromě toho, že absolutní je všechno.“

Pokud není všechno jinak.

„**Přesně tak. Konečně to chápeš !** Bravo !“

Myslím, že jsem to vždycky chápal.

„Ano.“

Kromě toho, když jsem to nechápal.

„To je pravda.“

Pokud to není jinak.

„Přesně tak.“

Ta-dá ! Tohle je jakýsi kosmický kabaret.

„Kromě toho, když to kabaret není. Některé okamžiky a události můžeš brát velice vážně.“

Pokud je nebereš jinak.

„Pokud je nebereš jinak.“

Vraťme se tedy k otázce duší...

„To je úžasný titul pro knihu... **Otázka duší.**“

Možná takovou knihu napíšeme.

„Žertuješ ? Už jsme ji napsali.“

Pokud jsme nenapsali něco jiného.

„To je pravda.“

Pokud to není jinak.

„To nikdy nevíš.“

Kromě toho, když to víš.

„Chápeš to ? Vidím, že to **chápeš**. Začínáš si vzpomínat, jak to opravdu je, a velice se tím bavíš ! Celý ses **rozzářil**. Tomu říkám **osvícení**.“

Klid.

„Klid. Což znamená, že jsi celý rozrušený.“

Ano. Tomu se říká žít ve světě protikladů. O tom jsi už mnohokrát mluvil. Ale vraťme se k duším. V čem se liší stará duše od mladé ?

„Masa energie (to jest část Boha) se může považovat za „mladou“ **nebo** za „starou“ podle toho, jak se rozhodne, až dosáhne vrcholné úrovně vědomí.

Některé duše se vracejí do Kosmického kola jako „staré“ a jiné jako „mladé“.

Kdyby neexistovaly „mladé“ duše, nemohly by existovat ani „staré“ duše. Proto se některé duše rozhodly, že budou „mladé“, a jiné se rozhodly, že budou „staré“, aby Jediná duše mohla dokonale poznat sama sebe.

Z téhož důvodu se některé duše rozhodly, že budou „dobré“, a jiné se rozhodly, že budou „špatné“. Proto není žádná duše nikdy potrestána. Neboť proč by Jediná duše měla trestat část sebe samé zato, že je součástí celku ?

Tohle je nádherně vysvětleno v povídce „**Dušička a slunce**“, že to pochopí i děcko.“

Ty máš úžasnou schopnost vysvětlovat složité myšlenky tak srozumitelně, že je pochopí i malé dítě.

„Děkuji.“

Mám další otázku. Existuje něco takového jako „duchovní partneri“ ?

„Existují, ale ne tak, jak si myslíš.“

Tak jak tedy ?

„Vy jste si pojem „duchovní partner“ zromantizovali do té míry, že jej chápete jako „svou druhou polovinu“. Lidská duše - to jest individualizovaná část Boha - je však mnohem větší, než si myslíte.“

Jinými slovy to, čemu říkám duše, je větší, než si myslím.

„Mnohem větší. Není to vzduch v jedné místnosti. Je to vzduch v celém domě. A dům má mnoho místností. „Duše“ nemá jen jedinou totožnost. Duše není „vzduch“ v jídelně. Ani se „nerozděluje“ na dva jedince, kterým se říká „duchovní partneri“. Duše není „vzduch“ ve dvou spojených místnostech. Duše je „vzduch“ v **celém domě**.

V mém království je mnoho domů. Ačkoli vzduch proudí všemi domy, v některé místnosti se může zdát „dusný“. Když vejdeš do takové místnosti, řekneš si: „Tady je ale dusno.“

Proto si pamatuj, že je jen jedna duše. A přece to, čemu říkáte individualizovaná duše, je něco obrovského. Duše naplňuje a obklopuje stovky hmotných forem.“

Všechny najednou ?

„Ano i ne. Některé hmotné formy obklopené tvou duší, „žijí teď“. Jiné považuješ za „mrtvé“. A další žijí v takzvané „budoucnosti“. Všechno se samozřejmě děje v tomto okamžiku, ale to, čemu říkáte „čas“, vám umožňuje rozšířit vaši zkušenost.“

Takže stovky hmotných těl, jež má duše „obklopuje“ - to je velice zajímavé slovo - jsou moji „duchovní partneri“ ?

„To už je trochu přesnější než to, co jsi říkal předtím.“

A někteří moji duchovní partneri žili v minulosti ?

„Ano. Tak jak bys to charakterizoval.“

Právě mě něco napadlo. Jsou tyto části mé duše, které žily v minulosti, moje „minulé životy“ ?

„Ano. Teď to začínáš chápat. Některé jsou tvé „minulé životy“, které jsi žil „předtím“. A některé nejsou. A další části tvé duše obklopují těla, která budou žít v takzvané „budoucnosti“. A jiné jsou vtěleny v dalších formách, které žijí na vaši planetě v tomto okamžiku.

Když se s takovou formou setkáš, máš okamžitě pocit, že jste jaksi spřízněni. Někdy si dokonce řekneš: „Museli jsme spolu strávit „minulý život“.“ A nemýlíš se. Opravdu jste spolu strávili „minulý život“. Buďto jako **táž hmotná forma**, nebo jako dvě různé formy v tomtéž časoprostorovém kontinuu.“

To je báječné ! To vysvětluje všechno !

„Ano.“

Kromě jedné věci.

„Kromě čeho ?“

*Co když vím, že jsem s někým strávil „minulý život“ když to cítím - ale když mu to řeknu, on si to neuvědomuje ?
Co to znamená ?*

„Znamená to, že si pleteš „minulost“ s „budoucností“.“

Cože ?

„Strávil jsi s ním jiný život - ale nebyl to minulý život.“

Je to „budoucí život“ ?

„Ano. Všechno se děje ve věčném okamžiku přítomnosti, a proto si v jistém smyslu uvědomuješ, co **se ještě nestalo**.“

Proč si tedy druzí také „nepamatují“ na budoucnost ?

„Jsou to velmi jemné vibrace a někteří lidé je necítí tak dobře jako druzí. Svou společnou „minulost“ nebo „budoucnost“ můžeš vnímat lépe s jedním člověkem než s jiným člověkem. Je to proto, že v jednom případě vaše duše obklopovala totéž tělo, kdežto v druhém případě prostě žila ve stejné době. Je možné, že jste byli (nebo budete) manžel a manželka, bratr a sestra, rodič a dítě, milenec a milénka.

To jsou pevná pouta, takže je přirozené, že je cítíš, když se s někým takovým „opět poprvé setkáš“ v „tomto životě“.

Jestliže je to pravda, pak to vysvětluje, proč může několik lidí v „tomto životě“ tvrdit, že byli například Johankou z Arku. Nebo Mozartem. Nebo nějakým jiným slavným člověkem z „minulosti“. Vždycky jsem si myslel, že to potvrzuje názor těch, kteří popírají teorii reinkarnace, neboť jak jinak by mohlo několik lidí tvrdit, že byli jedním

člověkem ? Ted' však vidím, že to možné je. A to proto, že několik lidí obklopených jednou duší si „vzpomíná“ na část své duše, která byla (je ted') Johankou z Arku.

Můj Bože, to znamená, že vlastně neexistují žádná omezení a že je možné všechno. Jakmile se příště přistihnu při myšlence, že je něco nemožné, okamžitě si uvědomím, že je spousta věcí, které nevím.

„To je dobré si pamatovat. Velice dobré.“

Skutečnost, že můžeme mít víc než jednoho „duchovního partnera“, vysvětluje, jak je možné cítit silnou náklonnost k více než jednomu člověku v tomto životě - nebo k několika lidem najednou.

„Ano.“

Pak je tedy možné milovat několik lidí najednou.

„Samozřejmě.“

Ne, tak to nemyslím. Mám na mysli intenzivní vztah, jaký máme obvykle k jedinému člověku.

„Proč bys měl omezovat svou lásku na jediného člověka ? Proč bys měl lásku jakkoli „omezovat“ ?“

Protože není správné milovat několik lidí najednou. To je nevěra.

„Kdo ti to řekl ?“

Každý to říká. Rodiče mi to říkali. Náboženství to říká. Společnost to říká. Všichni to říkají.

„To je typický příklad toho, jak se „hříchy otců“ dědí z generace na generaci.

Tvoje vlastní zkušenost tě učí, že milovat je to nejkrásnější, co můžeš dělat. Zato tvoji rodiče, učitelé a kněží tě učí něco jiného - že smíš milovat jen jediného člověka. A to nemluvím jen o sexuálních vztazích. Cítíš-li silný vztah ke dvěma lidem **zároveň**, často máš pocit, jako bys byl jednomu z nich nevěrný.“

Přesně tak ! Přesně tak to je !

„Pak tedy nevyjadřuješ skutečnou lásku.“

Do jaké míry můžeme vyjadřovat skutečnou lásku ? Jaké hranice si máme stanovit ? Kam by to vedlo, kdybychom povolili uzdu všem společenským a sexuální energiím ? Je naprostá společenská a sexuální svoboda odmítnutím zodpovědnosti, nebo je jejím vrcholem ?

„Každý pokus omezit přirozený projev lásky je omezováním svobody - a tedy omezováním duše.

Neboť duše je zosobněná svoboda. Bůh je svoboda - neboť Bůh je naprosto neomezený. Duše je miniaturní Bůh. Proto se brání jakémukoli omezení a umírá novou smrtí, kdykoli je omezována zvnějška.

V tomto smyslu je narození smrtí a smrt narozením. Neboť při narození je duše omezena tělem a v okamžiku smrti těmto omezením uniká. Totéž dělá během spánku.

Utíká za svobodou - a opět se raduje ze své skutečné přirozenosti.

Je možné, aby duše vyjadřovala svou skutečnou přirozenost, zatímco **je v těle** ?

Tohle je vlastně všechno, na co se ptáš - a to nás přivádí k otázce smyslu života. Neboť je-li život v těle jen vězením, jaký má takový život smysl ?“

Ano, na to se ptám. A nejen za sebe, ale za všechny, kteří si uvědomují omezení lidské situace. A nemluvím jen o omezeních fyzických...

„Rozumím.“

... ale také o omezeních citových a psychologických.

„Rozumím. Ale to všechno se týká základní otázky.“

Ano, ale dovol mi, abych pokračoval. Celý život jsem znechucený tím, že mi společnost nedovolí milovat tak, jak bych si přál.

Když jsem byl dítě, nesměl jsem mluvit s neznámými lidmi, nesměl jsem vyjadřovat své názory v nevhodnou dobu. Pamatuji se, jak jsme jednou šli s otcem po ulici a potkali jsme žebráka. Okamžitě mi ho bylo líto a chtěl jsem mu dát nějaké drobné, které jsem měl v kapse. Otec mě však zadržel se slovy: „Je to jen chátka.“ Tak se vyjadřoval o lidech, kteří neodpovídali jeho představě o lidské důstojnosti.

Pamatuji se také, jak otec jednou o Vánocích nepustil mého bratra do domu, protože se předtím pohádali. Měl jsem bratra rád a přál jsem si, aby s námi strávil Vánoce. Otec mu to však nedovolil. Matka byla zničená (byl to její syn z minulého manželství) a já jsem otce nemohl pochopit. Jak je možné, aby kvůli nějaké malicherné hádce nepustil na Štědrý den bratra do domu.

Jaká neshoda může být tak závažná, aby zničila vánoční pohodu, když se dokonce i války na Vánoce přerušují. Moje sedmileté srdíčko to nemohlo pochopit.

Později jsem si uvědomil, že nám v lásce brání nejen zlost, ale také strach. Proto jsem nesměl mluvit s cizími lidmi. A nejen když jsem byl dítě. Zjistil jsem, že musíme dodržovat etiketu a nevyjadřovat své city příliš otevřeně. Vždycky mě zajímalo dovědět se všechno o lidech, které jsem potkal, a vždycky jsem jim chtěl říci všechno o sobě. Ale nebylo to možné. Pravidla společenského chování to zakazovala.

A dnes, když jsem dospělý, zjišťuji, že pravidla jsou ještě přísnější, zejména pokud jde o sexuální vztahy. A stále to nechápu.

Chci milovat a být milován - chci milovat každého takovým způsobem, jaký mi připadá přirozený. Ale společnost má svá pravidla a předpisy - proto běda dvěma lidem, kteří se milují bez ohledu na společenská pravidla.

Co to všechno znamená ?

„Sám jsi to řekl. Strach.

Všechno je důsledkem strachu.“

Ale je náš strach něčím odůvodněný ? Neexistují všechna ta pravidla a předpisy jen proto, že se chováme tak, jak se chováme ? Uvedu jeden příklad: Starší muž potká mladší ženu, zamiluje se do ní a opustí svou manželku. Manželka zůstane sama s dětmi a bez možnosti uživit se.

„Myslíš, že ten muž přestal svou ženu milovat ?“

Přinejmenším se tak chová.

„Ne. Nepřestal ji milovat, ale snaží se uniknout před omezeními manželského života.“

Nesmysl. Motivuje ho chtíč a nic jiného. Je to starý paprika, který chce být s mladou ženou, aby si dokázal, jak je mladý. Nedokáže ovládat své dětinské choutky, a proto je nevěrný ženě, která s ním strávila celý život.

„Samozřejmě. Popsal jsi to dokonale. Ale to nic nemění na tom, co jsem řekl. Téměř v žádném takovém případě muž nepřestal milovat svou ženu. Cítí se prostě svázaný manželským životem, a proto se bouří.

Snažím se ti jen vysvětlit, že duše se bude vždycky bouřit proti omezení jakéhokoli druhu. Omezení vedla ke všem revolucím v historii lidstva. Nejen k tomu, že muž opustil ženu nebo žena muže. (Což se mimochodem také stává.)“

Zajisté neobhajuješ zrušení všech pravidel chování. To by způsobilo anarchii. Společenský chaos. Jistě neobhajuješ „milostné aféry“ - nebo takzvaná otevřená manželství.

„**Nic** neobhajuji a **nic** neodsuzuji. Nejsem „pro“ ani „proti“ čemukoli. Lidé se snaží udělat ze mě „obhájce“ nebo „odpůrce“, ale já nejsem ani jedno, ani druhé.

Jen vás pozoruji. Dívám se, jak si vytváříte **vlastní** morální systémy, abych viděl, zda vám slouží k dosažení toho, co jako společnost a jako jedinci chcete.

A teď k otázce „otevřeného manželství“.

Nejsem ani pro, ani proti. Zda s takovým manželstvím souhlasíš, to záleží na tom, co od manželství očekáváš. Tvoje rozhodnutí zas určuje, kdo opravdu jsi ve vztahu k manželství. Neboť jak už jsem řekl: **Každý čin je aktem seberealizace.**

Ať už stojíš před jakýmkoli rozhodnutím, musíš si klást správné otázky. Pokud jde o takzvané „otevřené manželství“, správná otázka není: „Chci žít v takovém manželství, v němž budeme tolerovat mimomanželské sexuální styky?“ Správná otázka zní: „Kdo jsem - a kdo jsme - ve vztahu k tomu, čemu říkáme manželství?“

Odpověď na tuto otázku najdeš v odpovědi na základní životní otázku: „**Kdo jsem - tečka** - ve vztahu k čemukoli? Kdo opravdu jsem a čím chci být?“

Jak už jsem mnohokrát opakoval, odpověď na tuto otázku je odpovědi na **každou** otázku.“

Bože, to je velice nepříjemné. Protože odpověď na tuto otázku je tak obecná, že neodpovídá vůbec na žádnou otázku.

„Skutečně? Jak bys na ni odpověděl?“

Podle těchto knih - podle toho, co říkáš v tomto rozhovoru - jsem „láska“. To opravdu jsem.

„Výborně! Vidím, že se učíš. Opravdu jsi láska. Láska je všechno, co existuje. Takže ty jsi láska, já jsem láska a všechno je láska.“

A co strach?

„Strach je to, co nejsi. Strach je přelud. Strach je opak lásky. Vytvořil sis jej ve své realitě jen proto, aby sis mohl uvědomit to, čím opravdu jsi.“

Neboť v nepřítomnosti toho, co nejsi, **neexistuje** ani to, co jsi.“

O tom jsme už mnohokrát mluvili. Ale zdá se, že ses vyhnul mé otázce. Řekl jsem, že odpověď na otázku, kdo jsme (což je láska), je tak obecná, že není odpovědí na žádnou otázku. Ty tvrdíš, že je to odpověď na každou otázku, a já říkám, že to není odpověď na žádnou otázku. A už vůbec ne na otázku, zda bych měl mít otevřené manželství.

„Jestliže si to myslíš, pak nevíš, co je láska.“

Ví to vůbec někdo? Lidstvo se snaží najít odpověď na tuto otázku od počátku času.

„Který neexistuje.“

Který neexistuje. Ano, ano, vím. Je to jen metafora.

„S pomocí tvé „metafory“ se tedy pokusím najít nějaký způsob, jak ti vysvětlit, co je láska.“

Výborně. To bude skvělé.

„První slovo, které mě napadá, je **neomezenost**. Láska je totiž neomezená.“

Tím se dostáváme tam, kde jsme začali. Pohybujeme se v kruhu.

„To je naprosto v pořádku. Nestěžuj si. Opakování je prospěšné.“

Ale já jsem občas netrpělivý.

„**Občas** ? To je legrační.“

Dobře, tak pokračuj.

„Láska je neomezená. Láska nemá začátek ani konec. Žádné „předtím“ a žádné „potom“. Láska vždycky byla, vždycky je a vždycky bude.

Takže láska je stále. Je to neměnná realita.

A tady se dostáváme k otázce svobody. Neboť je-li láska neomezená - pak je svobodná. Láska je naprosto svobodná.

Všichni chcete být milováni a všichni chcete milovat. Nechcete být v lásce omezováni. Svou lásku chcete svobodně vyjádřit.

Ve všech milostných vztazích vždycky hledáte svobodu, neomezenost a věčnost. Děláte to proto, že si v hloubi duše uvědomujete, že **jste** láska a že nejlépe poznáte sami sebe, když svou lásku vyjádříte.

Jste život vyjadřující život, láska vyjadřující lásku, Bůh vyjadřující Boha.

Všechna tato slova jsou synonyma:

Bůh

Život

Láska

Neomezenost

Věčnost

Svoboda

Jste tohle všechno a dříve nebo později se **pokusíte to ve svém životě projevit.**“

Co myslíš tím „dříve nebo později“ ?

„To záleží na tom, jak dlouho vám bude trvat zbavit se strachu. Jak už jsem řekl, strach je jen přelud. Strach je to, co nejste.

Až překonáte strach a poznáte to, co nejste, budete chtít být tím, co jste.“

Kdo by chtěl mít strach ?

„Nikdo. Ale jste k tomu vychováváni.“

Dítě nemá strach. Myslí si, že může dělat všechno. Netrpí nedostatkem svobody. Netrpí nedostatkem života. Myslí si, že může milovat každého. Věří, že bude žít věčně - a dospělí lidé, kteří se chovají jako děti, věří, že jim nic nemůže uškodit. Děti neznají nic hříšnějšího - dokud je to nenaučí dospělí.

Proto si děti hrají nahé a každého objímají. Bylo by krásné, kdyby toho byli schopni dospělí.“

Děti jsou nevinné. Dospělí se nemohou vrátit do stavu nevinnosti, neboť když „se svléknou“, vždycky si uvědomí svou sexualitu.

„Ano. A chraň Bůh, aby svou sexualitu vyjádřili svobodně.“

Bůh jim to zakázal. Adam a Eva byli naprosto šťastní, když pobíhali po ráji nazí, dokud Eva neochutnala zakázané jablko ze stromu poznání. Od té doby jsme odsouzeni žít s tímto dědičným hříchem.

„Já jsem vás k ničemu neodsoudil.“

Vím, to jsem řekl na adresu organizovaného náboženství.

„O náboženství raději nemluv, pokud nemusíš.“

Vím, že bych neměl. Obhájci organizovaného náboženství nemají příliš velký smysl pro humor.

„A už to zase děláš.“

Promiň.

„**Říkal jsem...** že lidstvo bude hledat neomezenou, věčnou a svobodnou lásku. Instituce manželství byla vašim pokusem vytvořit věčnost. V manželství se partneři zavazují, že spolu budou žít celý život. To však nevede k takové lásce, která by byla „neomezená“ a „svobodná“.“

A proč ne ? Není snad dobrovolně uzavřené manželství vyjádřením svobody ? A slib, že nebudu mít sexuální styk s nikým jiným než se svou partnerkou nebo partnerem, je svobodným rozhodnutím - nikoli omezením.

„Jen do té doby, než se omezením stane.“

Přece jsem to slíbil.

„A právě tady začínají všechny problémy.“

Rád bych věděl proč ?

„Může se stát, že se zamiluješ do jiné ženy. Ne proto, že by byla lepší než tvoje partnerka, ale proto, že k ní máš zvláštní a neopakovatelný vztah. Žádné dva lidi nemůžeš milovat stejným způsobem. Všechno, co děláš, je originální, protože jsi **originální** bytost.

Jestlipak víš, proč nejsou všechny sněhové vločky stejné ? Protože je to **nemožné**. Tvorba není opakování. Tvůrce nemůže dělat nic než tvořit.

Z toho důvodu **neexistují** dvě **stejně** sněhové vločky, dva stejní **lidé**, dvě stejné myšlenky, dva stejné vztahy - dvě stejné **věci**.

Všechno ve vesmíru je jedinečné.“

To se vracíme k Boží dichotomii. Všechno je jedinečné a všechno je součástí jediného celku.

„Správně. Každý tvůj prst je jedinečný, a přece je všech pět prstů součástí jedné ruky. Vzduch v domě je tentýž vzduch, a přece **není** vzduch v každé místnosti stejný.

Právě tak je to s lidmi. Všichni lidé jsou součástí jednoho celku, a přece neexistují dva stejní lidé. Proto nemůžeš milovat dva lidi stejným způsobem, i kdybys chtěl.

Takže když miluješ jednoho člověka, miluješ ho jinak než kohokoli jiného. Tvé myšlenky, slova a činy - všechny tvé reakce - jsou neopakovatelné. Všechno, co děláš, je originální... právě tak, jako je originální člověk, kterého miluješ.

Když tedy někoho miluješ, neboj se to přiznat. Svou lásku však vyjadřuj jako svobodné rozhodnutí, nikoli jako povinnost. neboť pravá láska je vždycky svobodná a nemůže existovat jako povinnost.

Považuješ-li vyjádření své lásky k určitému člověku za posvátný slib, přijde den, kdy ti tvůj **slib** začne připadat jako závazek - a ty jej začneš nenávidět. Budeš-li však své rozhodnutí chápat nikoli jako závazek, ale jako řadu svobodných rozhodnutí, která neustále obnovuješ, pak se vyhneš zklamání.

Pamatuj si tohle: Existuje jen jediný posvátný slib - **žít v pravdě a mluvit pravdu**. Všechny ostatní sliby omezují tvou svobodu, a na tom není nic posvátného. Neboť **člověk je svoboda**. Ztratíš-li svobodu, ztratíš sám sebe.“

Chceš říct, že bychom neměli nikomu nic slibovat ?

„Dnes žijete takovým způsobem, že každý váš slib obsahuje lež. Není totiž pravda, že dnes můžeš vědět, co si o něčem budeš myslit zítra. Nemůžeš to vědět, pokud žiješ jako reaktivní bytost - a většina z vás tak žije. Tvé sliby mohou být pravdivé jedině tehdy, když žiješ jako tvůrčí bytost.

Tvůrčí lidé **vědí**, jak se budou cítit zítra, neboť své pocity sami **vytvářejí**.

Dokud nejsi schopen **vytvářet** svou budoucnost, nemůžeš ji **předpovídat**. A dokud nejsi schopen svou budoucnost **předpovídat**, tvé sliby nemohou být pravdivé.

Nicméně i člověk, který vytváří a předpovídá svou budoucnost, má právo změnit své rozhodnutí. Měnit se je nezadatelným právem všech bytostí. Ve skutečnosti je to víc než „právo“, neboť „právo“ je něco, co jsi dostal. „Změna“ je to, co existuje.

Změna je.

Změna je to, co jsi.

To ti nikdo nemůže **dát**. Tím prostě jsi.

A protože jsi „změna“, nemůžeš nikomu slíbit, že se **nikdy nezměníš**.“

Chceš říct, že ve vesmíru není nic neměnného ? Chceš říct, že v tvůrčím procesu není nic konstantního ?

„Proces, kterému říkáte život, je proces neustálého tvoření. Život se neustále přetváří v každém okamžiku přítomnosti. Neexistuje žádná totožnost, existuje jen podobnost. Podobnost je výsledkem změny produkující podobnou verzi něčeho, co již existovalo.

Vy však považujete podobnost za totožnost. Z vašeho omezeného hlediska v tom opravdu není rozdíl.

Proto vám všechno ve vesmíru připadá trvalé. Zdá se vám, že se všechno opakuje.

To vám poskytuje pevný rámec, v němž můžete žít na hmotné úrovni.

Ale řeknu ti tohle: Zdání neměnnosti zmizí, jakmile se začneš dívat na život z absolutního hlediska, neboť všechno začneš vidět tak, jak to **skutečně je**: to jest v procesu neustále změny.“

Chceš říct, že některé změny jsou tak nepatrné, že je ze svého omezeného hlediska nevnímáme ?

„Přesně tak.“

Neexistují snad „identická dvojčata“ ?

„Samozřejmě že ne.“

A přece můžeme obnovit sami sebe v takové formě, že to vypadá, jako bychom se nezměnili.

„Ano, to můžete.“

A můžeme to dělat i ve svých vztazích k druhým. Můžeme se chovat, jako bychom se nezměnili.

„Ano. Ačkoli pro většinu z vás je to velmi obtížné. neboť skutečná stálost či věrnost odporuje přírodním zákonům. Jedině velký mistr je schopen působit **dojmem**, že se nemění.“

A přece se zdá, že i obyčejní lidé jsou stále stejní. Znáš lidi, jejichž vzezření a jednání je tak vypočitatelné, že bych na to vsadil svůj život.

„Tito lidé to však nedělají **záměrně**.“

Mistr je ten, kdo zdání stálosti vytváří **záměrně**. Žák je ten, kdo takové zdání vytváří náhodně.

Člověk, který reaguje na tutéž situaci stále stejným způsobem, obvykle říká: „Nemohl jsem si pomoci.“

To by mistr **nikdy** neřekl.

I když někdo udělá něco obdivuhodného, často řekne: „To nic nebylo. Udělal jsem to automaticky. Totéž by udělal každý.“

To by mistr nikdy neřekl.

Mistr je tedy člověk, který **ví, co dělá**.

A ví také **proč**.

Většina lidí neví ani jedno, ani druhé.“

Proto je tak těžké plnit sliby ?

„To je jeden důvod. Jak už jsem řekl, dokud nejsi schopen předvídat budoucnost, tvé sliby nemohou být pravdivé.

Další důvod, proč je tak obtížné plnit sliby, je to, že se lidé dostávají do konfliktu sami se sebou.“

Co tím myslíš ?

„Tím chci říct, že nevědí, zda se chovat podle toho, co včera slíbili, nebo podle toho, co si dnes myslí. Proto prožívají hluboké vnitřní konflikty.“

Co bys mi poradil ?

„Už jsem ti dal tuhle radu:

Zradit sám sebe, abys nezradil druhého, je také zrada. Je to největší zrada.“

Kdyby se tvou radou každý řídil, vedlo by to k tomu, že by sliby neplnil nikdo. Ničí slovo by nemělo žádnou cenu. Na nikoho by nebylo spolehnutí.

„Chceš říct, že se opravdu spoléháš na to, co druzí **řikají** ? Pak ovšem není divu, že se cítíš tak mizerně.“

Kdo říká, že se cítím mizerně ?

„Chceš snad říct, že takhle se chováš a vypadáš, když se cítíš dobře ?“

Tak jo. Občas se cítím mizerně.

„Dost často. I když máš **důvod** cítit se dobře, cítíš se mizerně - neboť si děláš starosti, zda si svou dobrou náladu **udržíš**.

A starosti si **děláš** proto, že tvoje spokojenost závisí do značné míry na tom, zda druzí dodrží své slovo.“

Myslíš, že nemám právo očekávat, že lidé budou plnit své sliby ?

„Proč bys **chtěl** takové právo ?“

Lidé nedodrží své slovo buď proto, že nechtějí, nebo proto, že si myslí, že nemohou, což je nakonec totéž.

A jestliže někdo nechce nebo nemůže dodržet slovo, proč bys chtěl, aby to dělal ?

Opravdu chceš, aby lidé dělali něco, co dělat nechtějí ? Myslíš si, že by měli být nuceni dělat něco, co dělat nechtějí ?

Proč bys někoho nutil, aby dělal něco proti své vůli ?“

Například proto, že kdyby neudělal, co slíbil, mohlo by to uškodit mně nebo mé rodině.

„Takže aby ses vyhnul poškození, jsi ochoten poškodit druhé.“

Nevím, jak mohu někomu uškodit tím, že od něho vyžaduji, aby splnil své slovo.

„Ale **on** to tak vidí, jinak by slovo dodržel dobrovolně.“

Takže abych někomu neuškodil tím, že bych vyžadoval splnění jeho slibu, mám dovolit, aby trpěly mé děti ?

„Opravdu si myslíš, že se vyneš poškození tím, že druhého donutíš, aby splnil svůj slib ?

Řeknu ti tohle: Lidé, kteří žijí v tichém zoufalství (to jest ti, kteří dělají to, co se domnívají, že dělat musejí), dělají mnohem víc škody než ti, kteří dělají, co dělat chtějí.

Nebezpečí odstraníš tím, že dáš lidem svobodu.

Může se zdát, že budeš poškozen, když někomu odpustíš jeho slib, ale ve skutečnosti tomu tak není, neboť tím, že dáš druhému svobodu, dáváš svobodu sobě. Navíc se zbavíš výčitek svědomí, které tě nezbytně pronásledují, když se snažíš někoho donutit, aby splnil slib, který splnit nechce.“

Platí to také o byznysu a podnikání ? Jak by bylo možné podnikat tímto způsobem ?

„Ve skutečnosti je to jediný rozumný způsob.“

Problém je v tom, že ve vaší společnosti je všechno založeno na moci. Na právní moci a často na vojenské moci.

Ještě jste si neosvojili umění přesvědčovat.“

Jak jinak než právní mocí bys „přesvědčil“ podnikatele, aby dodržoval smlouvy ?

„V rámci vaší současné etiky možná neexistuje jiný způsob. Jakmile však tuto etiku **změníte**, pak se vám způsob, jakým dnes nutíte podnikatele dodržovat smlouvy, bude zdát velice primitivní.“

Můžeš mi to vysvětlit ?

„Dnes užíváte moci k tomu, abyste zajistili dodržování smluvních dohod. Až změníte svou etiku a uvědomíte si, že jste všichni součástí jednoho celku, přestanete užívat moc, neboť tím poškozujete sami sebe. Proč byste pravou rukou mlátili levou ruku.“

I kdyby nás levá ruka chtěla uškrtnit ?

„To by se však nestalo. Přestali byste totiž škrtnit své já. Přestali byste se kousat do vlastního nosu, abyste naštváli svůj obličej. Začali byste dodržovat smlouvy. A samozřejmě i vaše smlouvy by byly jiné.“

Přestali byste dávat pouze výměnou za něco jiného. Dávali byste automaticky, takže by nebylo zapotřebí smluvních dohod, neboť smlouvy se týkají **výměny** zboží a služeb, nikoli jejich **poskytování** bez ohledu na zisk.

V tomto jednostranném dávání byste našli svou spásu, neboť byste objevili to, co Bůh dávno ví:

Co dáváte druhému, to dáváte sobě.“

Všechno, co přichází od Boha, se k Bohu vrací.

„Sedminásobně. Takže není třeba starat se o to, co dostanete nazpět. Starejte se jen o to, co chcete „dávat druhým“. Život je dávání, nikoli přijímání.“

Tato změna povede k zásadní změně hodnot ve vaší společnosti. Dnes hodnotíte „úspěch“ podle toho, co získáte - jak velkou moc, kolik peněz atd. V nové společnosti budete hodnotit „úspěch“ podle toho, co poskytnete druhým.

Čím víc budete rozdávat, tím víc budete mít - obejdete se bez dohod, smluv, handrkování a soudních procesů, které vám dnes slouží k vymáhání toho, co jste jeden druhému „slíbili“.

V nové společnosti nebudete pracovat pro osobní zisk, nýbrž pro osobní růst, jenž bude vaším ziskem. Pak si uvědomíte, že způsoby, jakými dnes nutíte druhé, aby dodržovali dohody, jsou velice primitivní. Jestliže někdo

nedodrží smlouvu, necháte ho jít svou cestou. Nebudete postrádat to, co vám nedal, neboť si budete vědomi toho, že na světě je všeho dostatek - a že zdrojem všeho jste **vy** sami.“

Úžasné ! Rozumím. Ale opět jsme odbočili od našeho tématu. Na začátku tohoto rozhovoru jsem se ptal, zda budou lidé kdy schopni vyjadřovat lásku svobodně. Tak jsme se dostali k otázce otevřeného manželství. A najednou jsme úplně jinde.

„Ne tak docela. Všechno, o čem hovoříme, je důležité, neboť to vede k diskusi o osvícených společnostech. Ve vyspělých společnostech neexistuje „manželství“ ani „podnikání“ - ani ostatní umělé konstrukce, které jste si vytvořili jen proto, abyste udrželi vaši společnost pohromadě.“

K tomu se dostaneme. Ale nejdřív chci uzavřít toto téma. stekl jsi mnoho zajímavých věcí. Z toho všeho jsem pochopil, že většina lidí nedovede plnit své sliby, a proto by je neměla dávat. Už to je dostatečný důvod pro zrušení instituce manželství.

„Líbí se mi, jak jsi použil slova „instituce“. Neboť většina lidí má v manželství skutečně pocit, jako by **byli** v nějaké „instituci“.“

Ano, jako by byli v psychiatrické nebo vězeňské instituci - nebo přinejmenším v nějaké instituci vyššího učení !

„Přesně tak. Tak se většina lidí cítí.“

Trochu jsem žertoval. Nevěřím, že se tak cítí „většina lidí“. Jsou miliony lidí, kteří instituci manželství milují a chtějí ji uchovat.

„Já však stojím za tím, co jsem řekl. Pro většinu lidí je manželství velice obtížné a nelíbí se jim, jak na něj manželský život působí.“

Vaše rozvodové statistiky to potvrzují.“

Takže ty si myslíš, že bychom měli manželství zrušit ?

„Mně je to v podstatě jedno. Jen...“

Vím, vím. Jen nás pozoruješ.

„Bravo ! Chceš ze mě udělat Boha, který preferuje to či ono. Boha, jakým nejsem. O to se však nepokoušej.“

Tím jsme se zbavili jak manželství, tak náboženství.

„Je pravda, že by náboženství nemohlo existovat, kdyby si lidé uvědomili, že Bůh nemá žádné preference. Neboť vaše náboženství tvrdí, že pouze ono je **autoritativním učením** o preferencích Boha.“

A nemá-li Bůh žádné preference, pak je náboženství lež.

„To je příliš ostré slovo. Řekl bych, že náboženství je fikce. Je to něco, co jste si vymyslili.“

Stejně jako jsme si vymyslili, že Bůh má radost, když uzavíráme manželství ?

„Mně je to jedno. Ale vidím, že vám ne.“

Proč ? Proč tedy uzavíráme manželství, když víme, jak je obtížné žít manželským životem ?

„Protože manželství je jediný způsob, jak lze, podle vašeho názoru, uvést do milostného života prvek „věčnosti“.

Kromě toho to byl jediný způsob, jak si žena mohla zajistit, že ji muž bude podporovat, a jak si muž mohl zajistit dostupnost sexuálního styku.

Proto jste vytvořili manželství. Udělali jste dohodu. Ty mi dáš tohle a já ti dám tamto. V tomto ohledu je manželství nápadně podobné obchodu. A protože jste chtěli zajistit dodržování manželské smlouvy, označili jste manželství za „posvátnou dohodu“ s Bohem - který měl trestat ty, kteří dohodu poruší.

Když jste poznali, že to nefunguje, vymyslili jste si vlastní zákony.

Ale ani ty nefungují.

Ani Boží zákony, ani lidské zákony nemohou lidem zabránit v tom, aby porušovali manželský slib.“

Jak je to možné ?

„Protože manželský slib odporuje jedinému zákonu, na němž opravdu záleží.“

Jakému zákonu ?

„Zákonu přírody.“

Přirozenou tendencí života je vyjádřit Boží jednotu. To přece stále opakuješ. A manželství je nejkrásnějším vyjádřením této jednoty. Přece znáš tohle rčení: „Co Bůh spojil, člověk nerozděluj.“

„Manželství, v jakém žije většina lidí, není nic krásného. Neboť to porušuje dva ze tří základních aspektů lidské přirozenosti.“

Mohl bys to opakovat ? Myslím, že tomu začínám rozumět.

„Tak dobře. Začnu od začátku.

Člověk je láska.

Láska je neomezená, věčná a svobodná.

To znamená, že člověk je neomezený, věčný a svobodný. To je vaše přirozenost.

Veškeré společenské, morální, náboženské, ekonomické, filozofické a politické konstrukce, které omezují vaši přirozenost, omezují vaše já - a vy se tomu přirozeně bráníte.

Co si myslíš, že dalo vzniknout vaší zemi ? Nebylo to prohlášení: „Dejte mi svobodu, nebo smrt.“

Této svobody jste se vzdali. Jako společnost i jako jedinci. A to z jediného důvodu. Chtěli jste jistotu.

Máte takový strach **žít** - takovou hrůzu ze **života** - že jste se vzdali **své přirozenosti**, abyste získali jistotu.

Instituce, které říkáte manželství, je vaším pokusem získat jistotu. Instituce, které říkáte stát, je totéž. Obě tyto instituce jsou umělé konstrukce, jejichž cílem je **kontrolovat lidské chování**.“

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel tímto způsobem. Vždycky jsem si myslel, že manželství je nejvyšším potvrzením lásky.

„Tak jste si to možná představovali. Ve skutečnosti je manželství potvrzením strachu.

Manželství by bylo nejvyšším potvrzením lásky jedině tehdy, kdyby vám umožnilo vyjádřit neomezenou, věčnou a svobodnou lásku.

Ve skutečnosti však v manželství snižujete svou lásku na úroveň **slibu** či **záruky**.

Manželství je snaha zaručit, aby to, co je dnes, **trvalo věčně**. Kdybyste nepotřebovali tuto záruku, nepotřebovali byste manželství. A jak této záruky používáte ? Především k zajištění materiální jistoty (místo abyste se snažili dosáhnout vnitřní jistoty), a zadruhé jako nástroje trestání, neboť porušení manželského slibu se stává důvodem k právnímu řízení.

Takže manželství je vám velice užitečné - i když ze všech možných nesprávných důvodů.

Manželství vám má také zaručit, že nikdy nebudete milovat nikoho jiného než manžela či manželku. Nebo přinejmenším nevyjádříte své city stejným způsobem.“

To jest sexuálně.

„To jest sexuálně.

Tím, že uzavřete manželství, vlastně říkáte: „Tento náš vztah je posvátný. Ctím jej nade vše.“ “

A co je na tom špatného ?

„Nic. Nejde o to, zda je to „špatné“ nebo „dobré“. Nic „dobrého“ ani „špatného“ neexistuje. Všechno záleží na tom, co vám přináší užitek. Dobré je to, co vám pomáhá žít podle té nejkrásnější vize, jakou jste si o sobě vytvořili.

Jestliže si říkáte: „Tento vztah je pro mě tím nejdůležitějším na světě,“ pak vám vaše manželství pomůže. Stojí však za povšimnutí, že žádný duchovní mistr nebyl nikdy ženatý.“

Samozřejmě že ne. Protože mistři žijí v celibátu. Nemají žádné sexuální styky.

„Mistři se nežení, protože nemohou pravdivě prohlásit to, co od nich vyžaduje manželský slib: že jeden člověk je pro ně významnější než jiný člověk.

Něco takového mistr nemůže prohlásit, **stejně jako to nemůže prohlásit Bůh.**

Fakt je, že vás manželský slib nutí učinit velice bezbožné prohlášení. Je vrcholem ironie, že považujete manželský slib za ten nejposvátnější slib, ačkoli Bůh sám by takový slib nikdy nedal.

Abyste ospravedlnili své lidské obavy, vymyslili jste si Boha, **který se chová jako vy.** Proto mluvíte například o „slibu“, jež dal Bůh svému „vyvolenému národu“.

Neumíte si představit Boha, který miluje všechny stejně, a proto jste si vymyslili Boha, který miluje jen některé lidi z určitých důvodů. A těmto svým výmyslům říkáte náboženství. Já tomu říkám blasfémie. Neboť myšlenka, že Bůh miluje jednoho člověka víc než jiného, není pravdivá - a obřady, které od vás vyžadují, abyste něco takového **prohlásili**, nejsou ničím než rouháním.“

Oh, Bože, přestaň. Přestaň, prosím tě. Ničíš všechny dobré představy, které jsem kdy o manželství měl. Tohle přece nemůže psát Bůh. Bůh by o manželství a náboženství nikdy nic takového neřekl.

„Mluvíme tu o takovém manželství a náboženství, **jaké jste si vytvořili.** Myslíš, že jsem příliš kritický? Řeknu ti tohle: Překroutili jste Slovo Boží proto, abyste ospravedlnili svůj strach a odůvodnili šílené způsoby, jakými zacházíte jeden s druhým.

Jste ochotni tvrdit, že Bůh říká cokoli, co se vám hodí, abyste se ve jménu Boha mohli navzájem omezovat a **vraždit.**

Dovoláváte se mého jména, máváte mým praporem, nosíte kříže na bojištích na důkaz toho, že miluji jeden národ víc než druhý a **že vás žádám, abyste zabíjeli.**

Ale řeknu ti tohle: **Moje láska je bezpodmínečná a neomezená.**

To je to jediné, co nechcete slyšet, co nechcete připustit, protože by to zničilo nejen vaši instituci manželství, ale také všechny vaše náboženské a státní instituce.

Neboť jste založili vaši společnost na výlučnosti a podporujete ji mytologií Boha, který vylučuje.

Ale království Boží nikoho nevylučuje. Moje láska patří všem.

A tuto pravdu prohlašujete za blasfémii.

Ostatně **nic jiného** dělat **nemůžete**. Neboť jestliže je to pravda, pak všechno, co jste kdy vytvořili, je lež. Všechny vaše konstrukce, všechny vaše konvence, které nejsou neomezené, věčné a svobodné, jsou nutně špatné.“

Jak může být něco „špatné“, jestliže nic není „správné“ ani „špatné“ ?

„Špatné je, když něco neslouží svému účelu. Jestliže se dveře nezavírají a neotvírají, neřekneš, že jsou „špatné“. Řekneš jen, že „špatně“ fungují - protože neslouží svému účelu.

Každá vaše konstrukce, která neslouží lidským cílům, je špatná.“

A co je mým cílem ?

„Tvým cílem je vytvářet a vyjadřovat to, čím opravdu jsi.

To je smysl veškerého života.“

Kam jsme se tedy dostali. Zničili jsme náboženství, rozbili manželství a odmítli stát. Kde tedy jsme ?

„Především jsme nic nezničili, nerozbili ani neodmítli. Pouze jsme **popsali** instituce, které nefungují.

Nezapomínej, že je velký rozdíl mezi konstatováním skutečností a odsuzováním.“

Nechci se s tebou přít, ale hodně z toho, co jsme tu řekli, mi připadá jako odsuzování.

„Bohužel jsme omezeni řečí. Nemáme dostatek slov, a proto některá musíme opakovat znovu a znovu, i když někdy nevyjadřují naše myšlenky přesně.

Když řekneš, že „miluješ“ zmrzlinu, určitě tím nemyslíš totéž, jako když řekneš, že „miluješ“ nějakého člověka. Tady vidíš, jak málo slov máte k tomu, abyste vyjádřili své pocity.

Takže v rozhovoru s tebou se musím smířit s tímto omezením. Některá slova, která tady užívám, užíváte vy, když něco **odsuzujete**, a proto se ti může zdát, že i já něco odsuzuji, když užívám táž slova.

Musím tě však ujistit, že já nic neodsuzuji. V tomto dialogu se jen snažím vysvětlit vám, jak se dostanete tam, kam chcete, a ukázat vám, co vám v tom brání.

Říkáte, že chcete najít cestu k Bohu, a já vám říkám, že vám v tom brání vaše **náboženství**.

Vaše náboženství dělá z Boha hrozné mystérium, takže místo abyste Boha milovali, Boha se bojíte.

Náboženství vás nevede k tomu, abyste změnili své chování. Stále odsuzujete a vraždíte jeden druhého a vaše **náboženství** vás v tom podporuje.

Takže pokud jde o náboženství, musím konstatovat, že vás vede vás úplně jinam, než si přejete.

Pokud jde o **manželství**, chcete, aby vás dovedlo do země věčné blaženosti nebo aby vám alespoň zaručilo klid a jistotu. Ve svých raných stádiích to manželství možná dělá, ale po určité době vás odvádí od vašeho cíle.

Téměř polovina lidí, kteří uzavřeli manželství, se rozvádí. A mnoho lidí, kteří se nerozvedou, žije v zoufalství.

Vaše manželství vede k hořkosti, zlosti a lítosti. A některá manželství končí přímo tragicky.

Říkáte, že chcete, aby vám **stát** zaručil mír, svobodu a rodinný klid, ale já vidím, že váš stát nic takového nedělá. Stát omezuje vaši svobodu a vede vás do válek.

Nejste schopni uživit všechny lidi, nemluvě o vaší neschopnosti zajistit všem stejnou příležitost. Tisíce lidí na vaší planetě umírají hladem, zatímco denně vyhazujete tolik jídla, že by to stačilo uživit celé národy.

To, co teď říkám, není **odsouzení**. Je to **konstatování skutečnosti**."

A proč to tak musí být ? Proč se nám za ta léta nepodařilo nic změnit ?

„Léta ? Co takhle **staletí** ?“

Tak dobře, staletí.

„Má to hodně společného s vaším prvním mýtem a se všemi dalšími mýty, které nutně následují. Dokud se vaše mýty nezmění, nic se nezmění. Neboť vaše etika je založena na vašich mýtech a vaše chování na vaší etice. Problém je ovšem v tom, že vaše mýty jsou v rozporu s vašimi základními instinkty.“

Co tím myslíš ?

„Váš první mýtus říká, že člověk je od přírody zlý. Tohle je mýtus o **dědičném** hříchu.

Váš druhý mýtus říká, že v tomto světě přežívají pouze ti „nejsilnější“.

Z toho vyplývá, že někteří z vás jsou silní a jiní slabí a že ten, kdo chce přežít, musí patřit k těm silným. Sice pomáháte svým bližním, ale jakmile se jedná o vaše vlastní přežití, staráte se jen o sebe. Necháte druhé umřít. A jdete ještě dál. Věříte-li, že vám to pomůže, jste ochotni zabít druhé - ty „slabší“ - čímž se řadíte mezi ty „silné“.

Někteří z vás tvrdí, že je to váš **základní instinkt**. Říkáte tomu „pud sebezáchovy“. A právě na tomto mýtu jste založili morálku vaší společnosti.

Pud sebezáchovy však není váš základní instinkt. Základní instinkt všech živých tvorů je jednota a láska. Je to vaše buněčná paměť. **Je to vaše přirozenost**. Ta vyvrací váš první mýtus. Nejste od přírody zlí a nepřicházíte na svět s „dědičným hříchem“.

Kdyby byl „pud sebezáchovy“ vaším „základním instinktem“, kdybyste byli od přírody „zlí“, nikdy byste se **instinktivně** nepokoušeli zachránit druhého. Když se řídíte svou přirozeností a **nepřemýšlíte** o tom, co děláte, jste ochotni pomoci druhým i **na vlastní nebezpečí**.

Proto je jasné, že váš „základní instinkt“ není pud sebezáchovy a vaše přirozenost není „zlá“. Váš instinkt a vaše přirozenost je odrazem toho, čím jste, to jest odrazem spravedlnosti, jednoty a lásky.

Je však třeba rozlišovat mezi „spravedlností“ a „rovností“. Hledat **rovnost** není základním instinktem všech bytostí. Je tomu právě naopak.

Základním instinktem všech živých bytostí je vyjádřit svou jedinečnost. Vytvořit takovou společnost, kde by byli všichni stejní, je nejen nemožné, ale také nežádoucí. Společenské mechanismy, které se snaží nastolit skutečnou rovnost - to jest ekonomickou, politickou a společenskou „stejnost“ - odporují nejvznešenější myšlence - která říká, že každý člověk má mít možnost realizovat svou nejhlubší touhu, to jest realizovat své já podle své nejkrásnější vize.

K tomu je zapotřebí stejné **příležitosti pro všechny**. Tomu se říká **spravedlnost**. Rovnost zaručená vnějšími silami a zákony by **vyloučila** spravedlnost. Odstranila by možnost svobodně realizovat lidské já, což je nejvyšším cílem všech osvícených lidí.

A co by zajistilo svobodnou příležitost všem lidem ? Společenský systém, jenž by zaručil základní existenční potřeby každému jedinci, a tím mu umožnil realizovat své já. Jinými slovy společenský systém, který by napodobil systém, jemuž se říká život, v němž je **zajištěno přežití všech**.

Osvícená společnost by nikdy nedovolila, aby někdo trpěl ve světě, kde je dostatek pro všechny. V takové společnosti se zájem jedince ztotožňuje se zájmem společnosti.

To je však naprosto nepochopitelné lidem, kteří žijí ve společnosti založené na mýtu o „vrozeném zlu“ nebo na mýtu o „přežití nejsilnějších“.

To chápu. Otázkou kulturních mýtů a etikou vyspělých společností bych se rád zabýval později, ale teď bych se chtěl vrátit k otázkám, o kterých tu mluvíme.

Tvé odpovědi nás vedou k tak zajímavým námětům, že občas zapomínám, kde jsme vlastně začali. Naposledy jsme hovořili o lásce a jejich požadavcích.

„Láska nemá žádné požadavky. Právě to ji dělá láskou.

Má-li tvá láska k bližnímu nějaké požadavky, pak to není pravá láska.

To se ti snažím vysvětlit. To ti říkám všemožnými způsoby v každé odpovědi na tvé otázky.

Například v manželství si dáváte sliby, které láska nevyžaduje. Vy je však vyžadujete, protože nevíte, co je láska.“

Takže ty jsi proti manželství !

„Já nejsem „proti“ ničemu. Jen konstatuji to, co vidím.

Vy však můžete **změnit**, co vidím. Můžete změnit společenskou instituci, které říkáte manželství, takovým způsobem, aby od vás nevyžadovala něco, **co láska nikdy nevyžaduje.**“

Jinými slovy říkáš, že bychom měli změnit manželský slib.

„Nejen to. Změňte také všechna očekávání, na nichž je manželský slib založen. To bude obtížné, neboť tato očekávání jsou vaším kulturním dědictvím, které vychází z vašich mýtů.“

A už jsme zase u našich mýtů. Co se ti na nich nelíbí ?

„Chci ti jen ukázat správný směr. Vidím, kam se vaše společnost chce dostat, a snažím se ti vysvětlit slovy, kterým rozumíš, jak se tam dostat.“

Mohu ti dát příklad ?“

Prosím.

„Jeden z vašich mýtů říká, že láska je spíš dávání než přijímání. To se stalo vaším společenským imperativem. Nicméně vám to způsobuje mnohem větší škodu, než si vůbec uvědomujete.“

Ačkoli tento imperativ nutí žít spoustu lidí ve špatných manželstvích, nikdo se nesnaží tento mýtus zpochybnit.

A tak skládáte písně, píšete romány a točíte filmy, které tento mýtus oslavují. A pak podle toho všichni **musíte žít.**

Ale to není možné.

Chyba však není ve vás - chyba je ve vašem mýtu.“

Láska tedy není spíš dávání než přijímání ?

„Ne.“

Není ?

„Ne. A nikdy ničím takovým nebyla.“

Ale sám jsi před chvílí říkal, že láska nemá žádné požadavky. Řekl jsi, že právě to dělá lásku láskou.

„A tak tomu skutečně je.“

To ale vypadá, jako by láska byla „spíš dávání než přijímání“.

„Pak si budeš muset znovu přečíst osmou kapitolu **První knihy**. Tohle všechno jsem tam vysvětlil. Tento rozhovor je jeden celek, který je třeba číst postupně.“

To vím. Ale mohl bys to vysvětlit lidem, kteří První knihu nečetli ? Ostatně i mně by to bylo prospěšné, i když si myslím, že tomu už rozumím.

„Tak dobře.

Všechno, co děláte, děláte pro sebe.

Je to proto, že jste součástí jednoho celku.

Co děláte pro druhé, děláte tedy pro sebe. Co je dobré pro druhé, to je dobré pro vás, a co je špatné pro druhé, to je špatné i pro vás.

Tuto základní pravdu však stále ignorujete.

Jakýkoli vztah mezi lidmi má jediný účel. Existuje jako nástroj, který vám umožňuje realizovat a vyjádřit vaši nejkrásnější představu o tom, čím opravdu jste.

Jestliže jsi laskavý a soucitný k druhým, pak dáváš svému já možnost prožívat ten nejkrásnější život, pro který ses narodil v tomto světě.

Proto žiješ v tomto těle. Protože jedině v hmotném světě relativity můžeš poznat své já v těchto podobách. Takové poznání není možné v absolutním světě, z něhož jsi přišel.

To všechno jsem ti už vysvětlil mnohem podrobněji v **První knize**.

Jestliže nemiluješ své já, jestliže dovolíš, aby tě druzí zneužívali a poškozovali, pak budeš pokračovat v chování, které druhým umožňuje, aby tě zneužívali.

Všechno v tvém životě závisí na tom, čím chceš být. Chceš-li žít v jednotě se všemi lidmi (jinými slovy chceš-li **prožívat** to, co si racionálně uvědomuješ jako pravdu), budeš se chovat určitým způsobem – způsobem, který ti umožní realizovat tuto jednotu. A jestliže se tak budeš chovat, uvědomíš si, že to neděláš pro druhé, ale **pro sebe**.

To se týká veškeré tvé činnosti. Chceš-li se stát milujícím člověkem, budeš se k lidem chovat láskyplně. Ale budeš to **dělat pro sebe**.

V tomto smyslu je nemožné dělat cokoli pro druhé, neboť každé tvé rozhodnutí je doslova aktem: Hraješ určitou roli, kterou sis zvolil. Ale **nic nepředstíráš. Jsi svou rolí**.

Jsi **člověk**. A čím jsi, o tom rozhoduješ sám.

Váš Shakespeare řekl: Celý svět je jeviště a všichni lidé jsou herci.

Řekl také: Být či nebýt. Toť otázka.

A řekl **ještě**: Budeš-li věrný sám sobě, nemůžeš být nevěrný žádnému člověku.

Jsi-li věrný sám sobě, pak i když „to vypadá“, jako bys „dával“, víš, že vlastně „přijímáš“. Doslova vracíš své já sám sobě.

Ve skutečnosti nemůžeš druhým nic dát, neboť druzí neexistují. Jestliže jsme všichni jeden, pak jsi jen ty.“

To mi občas připadá jako sémantický „trik“. Jako hra se slovy a jejich smyslem.

„Není to žádný trik, je to **kouzlo** ! Není to hra se slovy, jejímž cílem je změnit smysl, je to změna vnímání, jejímž cílem je změnit život.

Tvůj život je založen na tvém vnímání a tvé vnímání je založeno na tvém porozumění. Tvé porozumění je založeno na vašich mýtech. To jest na tom, **co ti bylo řečeno**.

Ale řeknu ti tohle: Vaše mýty vám nepomáhají dostat se tam, kam chcete.

Buď lžete sami sobě, když říkáte, kam se chcete dostat, nebo si neuvědomujete, že se tam nedostáváte. Ani jako jedinci, ani jako národy, ani jako lidstvo.“

A existují nějaké bytosti, které se tam dostávají ?

„Existují.“

Tak dobře. Už jsem čekal dost dlouho. Řekni mi o nich.

„Řeknu. Už brzy. Ale nejdřív ti chci říct, jak můžete změnit to, čemu říkáte „manželství“, abyste se dostali tam, kam chcete.

Manželství nerušte - jen je **změňte**.“

Rád bych se dověděl, zda nám bude kdy dovoleno vyjádřit pravou lásku. Takže tuto část našeho rozhovoru ukončím tím, čím jsem začal. Jaká omezení bychom měli přijmout ?

„Žádná. **Vůbec žádná**. A to by měl vyjadřovat váš manželský slib.“

To je úžasné, neboť právě to vyjadřuje manželský slib, který jsme si dali s Nancy.

„Vím.“

Když jsme se s Nancy rozhodli uzavřít manželství, dostal jsem inspiraci a napsal celou řadu nových slibů.

„Vím.“

A Nancy souhlasila s tím, že bychom mohli změnit „tradiční“ manželský slib.

„Vím.“

Napsali jsme tedy nový slib, který „odporuje našemu kulturnímu imperativu“, jak bys to vyjádřil ty.

„Vím. Byl jsem na tebe velice pyšný.“

Věřím, že jsme byli oba inspirovaní, když jsme slib psali na papír, který jsme pak dali knězi, aby jej při obřadu přečetl.

„Samozřejmě že jste byli inspirovaní !“

Chceš říct...?

„Myslíš, že k tobě přicházím, jen když píšeš knihy ?“

To je senzace.

„Ano, senzace.“

Tak proč ten slib nenapíšeš tady ?“

Cože ?

„Jen jej napiš. Máš přece kopii.“

Nepsali jsme jej proto, abychom jej s někým sdíleli.

„Když jsi začal psát tuto knihu, také sis nemyslil, že ji bude číst celý svět.“

Neboj se. Napiš sem svůj nový manželský slib.“

Ale já nechci, aby si někdo myslil, že říkám: „Napsali jsme dokonalý manželský slib.“

„Najednou se bojíš, co si lidé budou myslet ?“

Dobře víš, co si myslím.

„Nikdo neříká, že je to „dokonalý manželský slib“.“

Tak dobře.

„Je to však nejlepší manželský slib, jaký byl dosud na této planetě vymyšlen.“

Hej...!

„Jen **žertuji**. Přece nemusíme být tak vážní.

Neboj se, napiš tady svůj slib a já na sebe vezmu všechnu zodpovědnost. Lidem se to bude líbit. Vysvětlím jim, o čem tu hovoříme. A mohou slib také použít - není to vlastně slib, je to spíš jakési manželské prohlášení.“

Tak dobře. Tohle jsme si s Nancy řekli při svatebním obřadu... díky „inspiraci“, kterou jsme dostali.

Kněz:

Neale a Nancy sem dnes nepřišli proto, aby učinili slavnostní slib.

Neale a Nancy sem přišli proto, aby veřejně prohlásili, že se milují, že budou žít a růst společně - neboť si přejí, aby se všichni stali součástí jejich rozhodnutí a učinili je tak ještě silnějším.

Přišli sem v očekávání, že jejich manželství pomůže sblížit všechny lidi. Jste-li tu se svým partnerem nebo partnerkou, necht' je vám tento obřad připomínkou vašeho vlastního láskyplného svazku.

Začneme tedy otázkou: Proč uzavírat manželství ? Neale a Nancy mi dali odpověď. Nyní se jich znovu zeptám, aby si byli svou odpovědí jistí.

(Kněz bere ze stolu dvě růže...)

Toto je Obřad růží, v němž Nancy a Neale sdílejí své porozumění a tímto je oslavují.

Nancy a Neale, řekli jste mi, že do tohoto manželství nevstupujete proto, abyste získali jistotu...

... že si uvědomujete, že jistota nespočívá v tom, že vlastníte nebo jste vlastněni...

... že nespočívá v očekávání, že vám partner poskytne to, co si myslíte, že v životě potřebujete...

... ale v poznání, že všechno potřebné k životu... veškerá láska, veškerá moudrost, veškerá moc, veškeré porozumění, veškerý soucit a veškerá síla... přebývá ve vaší duši...

... a že si neberete jeden druhého v očekávání, že to všechno dostanete, ale v očekávání, že všechny tyto dary dáte partnerovi, aby jich měl ještě víc.

Souhlasíte s tím ?

(Nancy a Neale odpovídají: „Souhlasíme.“)

Nancy a Neale, řekli jste mi, že nevstupujete do tohoto manželství proto, abyste jeden druhého omezovali v pravdivém vyjádření toho, co je ve vaší duši nejlepší - včetně vaší lásky k Bohu, vaší lásky k životu, vaší lásky k lidem, vaší lásky k práci... včetně všeho, co vám přináší radost.

Souhlasíte s tím ?

(Nancy a Neale odpovídají: „Souhlasíme.“)

Nancy a Neale, řekli jste mi, že nechápete manželství jako vztah, z něž vyplývají závazky, ale jako vztah, který nabízí příležitosti...

... příležitosti k růstu, k sebevyjádření, k dosažení vašeho nejvyššího potenciálu, k sebepoznání a ke konečnému splnutí vašich duší v Bohu...

... že to je opravdu posvátné spojení... cesta životem s člověkem, kterého milujete jako rovnocenného partnera a se kterým budete sdílet všechny povinnosti, nesnáze i radosti.

Představujete si tak manželství, které dnes chcete uzavřít ?

(Nancy a Neale odpovídají: „Ano.“)

Dávám vám tyto rudé růže, které symbolizují vaše individuální pochopení života v hmotné formě uvnitř struktury, jež se nazývá manželství. Nyní dejte růže jeden druhému jako symbol toho, že souhlasíte s touto dohodou.

Nyní si každý vezměte jednu bílou růži. Tato růže je symbolem vašeho obecnějšího porozumění, vaší duchovní přirozenosti a vaší duchovní pravdy. Symbolizuje čistotu vašeho nejvyššího já a čistotu Boží lásky, která vás bude navždy osvěcovat.

(Kněz dává Nancy růži s Nealovým prstenem a Nealovi růži s Nancyiným prstenem.)

Jaké symboly dáte jeden druhému jako připomínku toho, co jste si dnes slíbili ?

(Oba sundávají prsteny ze stonků růží a podávají je knězi, který je bere do ruky a říká...)

Kruh je symbolem Slunce a Země a vesmíru. Kruh je symbolem posvátnosti a dokonalosti a míru. Je symbolem věčnosti duchovní pravdy, lásky a života... symbolem toho, co nemá začátek ani konec. Nancy a Neale, učiňte z něj také symbol jednoty, nikoli vlastnictví; spojení, nikoli omezení; objetí, nikoli zjetí. Neboť lásku nelze vlastnit ani omezit. A duši nelze uvěznit.

Neale a Nancy, vezměte si tyto prsteny.

(Nancy a Neale si berou prsteny.)

Neale, opakuj po mně.

Já, Neale... tě žádám, Nancy..., abys byla mou partnerkou, mou milenkou, mou přítelkyní, mou manželkou... prohlašuji, že ti dám své nejhlubší přátelství a lásku... v dobrých i těžkých chvílích... nejen

ve chvílích, kdy si budeš pamatovat, kdo jsi... ale také když na to zapomeneš... nejen, když se budeš chovat láskyplně... ale i když se tak chovat nebudeš... dále prohlašuji... před Bohem a všemi zde přítomnými... že se vždycky budu snažit vidět Boží světlo v tvé duši... a snažit se sdílet... Boží světlo v mé duši... v těch nejtěžších chvílích.

Chci s tebou žít navždy... v posvátném svazku duše... abychom společně mohli vykonávat práci Boží... sdílet všechno, co je v nás dobré... se všemi lidmi, s nimiž se dostaneme do styku.

(Kněz se otočí k Nancy.)

Nancy, chceš se stát Nealovou manželkou ?

(Nancy odpovídá: „Ano.“)

Nancy, opakuj po mně.

Já, Nancy... tě žádám, Neale... *(Nancy opakuje tentýž slib jako Neale.)*

(Kněz se otočí k Nealovi.)

Neale, chceš se stát Nancyiným manželem ?

(Neale odpovídá: „Ano.“)

Nyní vezměte do ruky prsteny, které si chcete vyměnit, a opakujte po mně: S tímto prstenem... si tě беру... беру si prsten, který mi dáváš... *(Nancy a Neale si vymění prsteny.)*... a dávám si jej na prst... *(Oba si navlékají prsteny.)*... aby všichni viděli a věděli... že tě miluji.

(Kněz začne závěrečný proslov...)

Uvědomujeme si, že jedině dva lidé, kteří se milují, mohou nabídnout svátost manželství jeden druhému a že jedině oni mohou učinit manželský svazek posvátným. Ani má církev, ani státní moc, kterou představuji, mi nedává moc prohlásit to, co mohou prohlásit dvě srdce a co mohou realizovat dvě duše.

A nyní, když jste před zraky svých přátel a Jediného ducha vyjádřili pravdu, kterou chováte ve svých srdcích s radostí oznamují, že jste se prohlásili... za muže a ženu.

Nyní se společně pomodlíme.

Duchu lásky a života: Dvě duše se našly na tomto světě. Jejich osudy se ode dneška budou prolínat a budou sdílet všechny životní strasti i radosti.

Neale a Nancy, kéž je váš domov místem radosti pro všechny, kdo do něj vstoupí; místem, kde mladí i staří najdou povzbuzení, místem růstu a hudby a smíchu, místem modlitby a lásky.

Kéž jsou vaši bližní neustále obohacováni krásou vaší lásky, kéž je vaše práce radostnou náplní života, jenž slouží světu, a kéž se dožijete vysokého věku na této Zemi.

Amen.

Velice mě to dojalo. Je pro mě nesmírnou ctí, že jsem našel někoho, kdo řekl tato slova se mnou a kdo je myslil vážně. Milý Bože, děkuji ti za to, že jsi mi poslal Nancy.

„I ty jsi pro ni darem.“

Doufám, že ano.

„Věř mi.“

Víš, co bych si přál ?

„Nevím. Co by sis přál ?“

Přál bych si, aby všichni lidé mohli učinit takové manželské prohlášení. Chtěl bych, aby si tato slova lidé opsali a použili je při svém svatebním obřadu. Vsadím se, že by počet rozvodů okamžitě klesl.

„Pro některé lidi by bylo velmi těžké prohlásit takové věci - a pro mnoho lidí by bylo velmi těžké dodržovat je.“

Doufám, že my je dodržovat budeme ! Teď, když jsem náš slib zveřejnil, se budeme muset snažit.

„Vy jste svůj slib nechtěli dodržet ?“

Samozřejmě že chtěli. Ale jsme jen lidé jako všichni ostatní. A kdyby se teď stalo něco vážného, kdybychom se, nedej Bože, měli rozvést, mnoho lidí by bylo zklamaných.

„Nesmysl. Všichni budou vědět, že jste si byli věrní. Všichni pochopí, že jste jen učinili nové rozhodnutí. Vzpomeň si, co jsem ti říkal v **První knize**. Nepleť si trvání manželského vztahu s jeho kvalitou. Nikdo z vás není ikona, ani ty, ani Nancy, a nikdo by si to neměl myslet - ani vy dva ne. Chovejte se jako lidi. Buďte opravdovými lidmi. Budete-li mít potřebu svůj vztah v budoucnosti změnit, máte právo to udělat. **To se ti snažím vysvětlit v této knize.**“

A to byl smysl našeho prohlášení.

„Jsem rád, že si to uvědomuješ.“

Libí se mi naše manželské prohlášení a jsem rád, že jsme je do této knihy napsali ! Je to nádherný začátek manželského života. Od ženy se už nevyžaduje, aby slibovala, že bude „milovat, ctít a poslouchat“. Něco takového mohli vyžadovat jedině samolibí a egocentriční muži.

„Máš pravdu.“

A ještě horší bylo, že muži tvrdili, že to přikázal Bůh.

„Opět máš pravdu. Já jsem nic takového nepřikázal.“

Konečně máme manželské prohlášení, které je opravdu inspirováno Bohem. Prohlášení, které z nikoho nedělá osobní majetek druhého. Prohlášení, které říká pravdu o lásce. Prohlášení, které nikoho neomezuje, ale naopak slibuje svobodu. Prohlášení, jemuž může být každé srdce věrné.

„Někteří lidé řeknou: „Samozřejmě že každý může dodržet slib, který od nikoho nic nevyžaduje!“ Co jim na to odpovíš?“

Řeknu: „Někoho osvobodit je mnohem obtížnější než ho ovládnout. Když někoho ovládáš, dostaneš, co chceš. Když někoho osvobodíš, dostaneš, co chce on.“

„To jsou velice moudrá slova.“

Právě mě něco napadlo ! Myslím, že bychom to manželské prohlášení měli vydat v knižní formě, ve formě modlitební knížky, kterou by lidé mohli použít při svatbě.

Knížka by mohla obsahovat nejen manželské prohlášení, ale také celý obřad a navíc citáty z této trilogie a také modlitby a meditace týkající se manželství - proti kterému nakonec nejsi !

Mám z toho velkou radost, protože to chvíli vypadalo, jako bys proti manželství byl.

„Jak bych mohl být proti manželství ? Všichni žijeme v manželství. Žijeme všichni **společně** - teď a navždy. Všichni jsme spojeni. Jsme jeden celek. Naše manželství je největší obřad, jaký se kdy odehrál. Slib, který jsem vám dal, je ten nejkrásnější slib. Budu vás věčně milovat a dám vám svobodu. Moje láska vás nikdy nebude svazovat a proto mě nakonec budete milovat - neboť svobodná volba být tím, čím jste, je vaše největší touha, a můj největší dar.

Chceš si mě vzít za svého zákonného partnera a spolutvůrce podle nejvyšších zákonů vesmíru ?“

Ano. A bereš si mě ty za svého partnera a spolutvůrce ?

„Ano. A vždycky jsem to dělal. Teď a navždy jsme Jeden. Amen.“

Amen.

Ta slova mě naplňují posvátným strachem a úctou. Děkuji ti, že jsi tu se mnou. Děkuji ti, že jsi tu s námi všemi. Neboť miliony lidí četly tato slova a další miliony je budou číst. Jsme nadšení, že jsi vstoupil do našich srdcí.

„Moji milí lidé - vždycky jsem byl ve vašich srdcích. Jsem rád, že mě tam konečně cítíte.

Vždycky jsem byl s vámi. Já jsem vás nikdy neopustil. Já jsem vy a vy jste já a **nikdy** nemůžeme být odděleni, nikdy, neboť to není **možné**.“

Moment ! Mám pocit déjá vu. Neříkali jsme tohle všechno už dříve ?

„Samozřejmě že ano ! Přečti si začátek dvanácté kapitoly. Jsou to stejná slova, ale teď znamenají ještě víc než tehdy.“

Nebylo by krásné, kdyby déjá vu bylo skutečností ? A není možné, že někdy opravdu něco prožíváme „znovu“ jen proto, abychom to lépe pochopili ?

„Co si o tom myslíš ty ?“

Myslím, že se to někdy stává.

„Pokud to není jinak.“

Pokud to není jinak !

„Bravo. Začínáš to chápat tak rychle, že to je až strašidelné.“

Že ano ? Ale chtěl jsem se zeptat na něco důležitého.

„Vím. Ptej se.“

Kdy vstupuje duše do těla ?

„Kdy myslíš ?“

Kdy chce.

„Správně.“

Lidé však chtějí slyšet přesnější odpověď. Chtějí vědět, kdy začíná život.

„Chápu.“

Takže co je známkou nového života ? Je to okamžik narození ? Nebo okamžik početí ?

„Život nemá žádný začátek, protože nemá žádný konec. Život neustále vytváří nové formy.“

Život je tedy něco jako ta hmota v lávových lampách, které byly populární v šedesátých letech. Hmota ležela na dně ve formě velkých mazlavých kapek. Ty pak začaly stoupat na povrch, kde se vzájemně slučovaly a tvořily větší kapky, které se opět rozdělovaly a klesaly zpátky ke dnu. A tak se to opakovalo donekonečna. V lampě nebyly nikdy „nové“ kapky. Byla to všechno táž hmota, která jen měnila formy. Bylo zajímavé pozorovat ten nekonečný proces proměny.

„To je krásná metafora. Tak se chovají duše. Jediná duše - která je vším, co existuje - se rozděluje na menší části. Všechny „části“ existují už od počátku. Všechno, co vypadá jako „nové“ části, je táž původní látka, která neustále mění formu.“

V jedné populární písni se Joan Osbornová ptá: „Co kdyby Bůh byl jeden z nás ? Stejný moula jako jeden z nás ?“

Budu jí muset požádat, aby změnila slova: „Co kdyby Bůh byl jeden z nás ? Stejná kapka jako jeden z nás ?“

„To je výborné ! A ta píseň všechny šokovala. Nikdo nemohl snést myšlenku, že Bůh není lepší než kdokoli z nich.“

Ta reakce mluví spíš o lidech než o Bohu. Jestliže považujeme za rouhání, když někdo srovnává Boha s kýmkoli z nás, co to o nás říká ?

„Co asi ?“

Ale ty jsi „jeden z nás“. To přece v této knize říkáš. Takže Joan měla pravdu.

„Jistě. Hlubokou pravdu.“

Rád bych se vrátil ke své otázce. Můžeš mi říct, kdy začíná život ? Kdy vstoupí duše do těla ?

„Duše nevstupuje do těla. Tělo je duší obklopeno. To jsem ti už říkal. Tělo duši neobsahuje. Je to přesně naopak.

Všechno je živé. Nic není „mrtvé“. Takový stav bytí prostě neexistuje.

To, co je vždycky živé, vytváří stále nové formy - nové hmotné formy. Tyto formy jsou nabitě životní energií.

Život - jestliže tak nazýváš Boží energii - je v každé hmotné formě. Neexistuje okamžik, kdy by v ní nebyl. Život nikdy **nekončí**. Jak by tedy mohl **začínat** ?“

Vysvětli mi to. Přece víš, na co se ptám.

„Vím. Chceš mluvit o problematice umělého přerušení těhotenství.

Ano. To je pravda. A jelikož mluvím s Bohem, musím využít té vzácné příležitosti k tomu, abych mu položil tuto monumentální otázku. Kdy začíná život ?

„Odpověď je tak monumentální, že ji neslyšíš.“

Tak mi to řekni ještě jednou.

„Život **nikdy** nezačíná. Nikdy „nezačíná“, protože nikdy **nekončí**. Vy však chcete znát biologické detaily jen proto, abyste mohli zavést „předpisy“ založené na tom, co nazýváte „Božím zákonem“, podle kterého by se lidé měli řídit - a pak chcete potrestat každého, kdo zákon poruší.“

A co je na tom špatného ? To by nám dovolilo beztrestně zabít gynekology, kteří dělají potraty.

„Rozumím. Používáte Boha a takzvaných **Božích zákonů** k ospravedlnění vašeho jednání.“

To se podívejme ! Proč tedy neřekneš, že přerušení těhotenství je vražda ?

„Protože nikoho a nic nemůžeš zabít.“

Možná že ne. Ale můžeš ukončit „individualizaci“ ! A to je v naší řeči totéž co zabití.

„Nemůžeš zastavit proces, v němž se jedna část Boha individuálně vyjadřuje určitým způsobem, pokud s tím tato část nesouhlasí.“

Cože ? Co to říkáš ?

„Říkám, že se nic neděje proti vůli Boží.“

Život a všechno, co se ve vesmíru děje, je projevem Boží vůle - to jest **tvé vůle**.

Už jsem ti řekl, že tvá vůle je má vůle, protože jsme jeden celek.

Život je Bože vůle, která se dokonale vyjadřuje. Nic se nemůže stát proti vůli Boží. Myslíš, že se jedna duše může **rozhodovat za druhou** ? Myslíš, že můžeš někoho ovlivnit takovým způsobem, jakým ovlivněn být nechce ? Takový názor vychází z představy, že jste odděleni jeden od druhého.

Myslíš, že můžeš ovlivnit život takovým způsobem, jakým si Bůh nepřeje, aby byl život ovlivněn ? Takový názor vychází z představy, že jste oddělení od Boha.

Obě tyto představy jsou mylné.

Je neuvěřitelně arogantní domnívat se, že můžeš ovlivnit vesmír, pokud s tím vesmír nesouhlasí. Hovoříme tu o mocných silách a někteří z vás si myslí, že jste mocnější než ta nejmocnější síla. Mocnější však nejste. Nejste ovšem méně mocní než nejmocnější síla.

Vy **jste** nejmocnější síla. Nic víc, nic míň. Budiž tedy tato síla s vámi.“

Chceš říct, že nikoho nemohu zabít bez jeho souhlasu ? Chceš říct, že na jakési vyšší úrovni každý, kdo byl kdy zabit, souhlasil s tím, aby byl zabit ?

„Díváš se na to z pozemského hlediska, a proto nic nemůžeš pochopit.“

Z jiného hlediska se na nic dívat nemohu. Jsem totiž na této Zemi - tady a teď !

„Řeknu ti tohle: Jsi „na tomto světě, ale nepocházíš z něj“.“

Takže moje pozemská realita vlastně není realitou ?

„A ty jsi opravdu věřil, že je ?“

Nevím.

„Nikdy tě nenapadlo, že existuje něco většího ?“

To mě napadlo.

„Právě **to ti teď vysvětluji.**“

Dobře. Už rozumím. Takže teď mohu klidně zabít prvního člověka, kterého potkám, neboť kdyby s tím nesouhlasil, tak bych to prostě udělat nemohl.

„Lidé se tak ve skutečnosti chovají. Je zajímavé, že to nemůžete pochopit, ačkoli jednáte, jako by to byla pravda.

Zabijíte lidi **proti** jejich vůli, jako by na tom nezáleželo.“

Samozřejmě že na tom záleží ! Jenže mnohem víc záleží na tom, co chceme my. Copak to nechápeš ? Když my lidé někoho zabijeme, neznamená to, že na tom nezáleží. Ale víc záleží na tom, co chceme my.

„Rozumím. Takže proto jste ochotni připustit, že je správné někoho zabít proti jeho vůli. Můžete to dělat beztrestně, neboť věříte, že špatné je to, co **chce** on.“

To jsem nikdy neřekl. To si nikdo nemyslí.

„Ne ? Dovol mi, abych ti ukázal, jací jste pokrytci. Říkáte, že je správné někoho zabít proti jeho vůli, pokud k tomu máte dobrý důvod. Na druhé straně však nepomůžete umřít člověku, který má dobrý důvod umřít, neboť taková pomoc by byla hodnocena jako „asistence při sebevraždě“, což je protizákonné.“

Děláš si ze mě legraci ?

„Vůbec ne. Ty si děláš legraci ze mě. Říkáš, že bych ti **odpustil**, kdybys zabil někoho, kdo chce žít, a že bych tě **odsoudil**, kdybys zabil někoho, kdo chce umřít.

To je šílené.

Vy však to šílenství nevidíte. Tvrdíte, že šílení jsou ti, kteří vás na to **upozorňují**. Vy jste normální, kdežto oni jsou věční buřiči.

A na základě této pokroucené logiky vytváříte **své teologie**.“

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel tímto způsobem.

„Řeknu ti tohle: Je na čase, abyste se začali dívat na svět novým způsobem. Přišel čas vašeho znovuzrození. Musíte změnit váš svět, než jej zničíte tím, co děláte.

Poslouchej mě.

Všichni jsme jeden celek.

Nejste oddělení od Boha a nejste oddělení jeden od druhého.

Všechno, co děláme, děláme společně. Společně tvoříme jednu realitu. Vaše vůle je moje vůle. Žádný aspekt Boží podstaty nemá moc nad jakýmkoli jiným aspektem téže podstaty. Žádná duše nemůže ovlivnit jinou duši proti její vůli. Neexistují žádné oběti a neexistují žádní zločinci.

Z vašeho omezeného hlediska to nemůžete pochopit, ale já tě ujišťuji, že to tak je.

Jediným smyslem vaší existence je vyjádřit, čím jste. Jste-li tím, čím chcete být, nemáte žádný důvod cokoli měnit. Věříte-li však, že můžete být něčím vznešenějším, pak je na čase, abyste to vyjádřili.

Jelikož všechno tvoříme společně, musíme se snažit ukázat druhým, kam chceme jít. Můžeš ukazovat druhým, jak si představuješ život, můžeš jim být příkladem. Můžeš jim říci: „Jsem cesta, pravda a život. Následujte mě.“ Bud však opatrný. Za taková prohlášení byli někteří lidé ukřižováni.“

Děkuji ti. Tvou radu si vezmu k srdci. Pokusím se nebýt příliš nápadný.

„To se ti docela vede.“

Není to tak snadné, když tvrdím, že hovořím s Bohem.

„Jak už zjistili druzí.“

Takže bych možná udělal nejlépe, kdybych zavřel pusu.

„Na to je už trochu pozdě.“

A čí je to vina ?

„Chápu, co tím myslíš.“

To je v pořádku. Odpouštím ti.

„Opravdu ?“

Ano.

„Jak mi to můžeš odpustit ?“

Protože vím, proč jsi to udělal. Vím, proč jsi začal tento rozhovor. A když vím, proč někdo něco udělal, jsem schopen mu odpustit všechny komplikace, které z toho mohly vzniknout.

„Hmm. To je zajímavé. Kéž bys věřil, že Bůh je stejně vznešený jako ty.“

Tušíš.

„Máš ke mně podivný vztah. Na jedné straně si myslíš, že nemůžeš být tak vznešený jako já, zatímco na druhé straně si myslíš, že já nemohu být tak vznešený jako ty.“

Není to zajímavé ?“

Úchvatné.

„To proto, že si myslíš, že jsme od sebe oddělení.“

To je největší rozdíl mezi vaší civilizací - která je na nízkém vývojovém stupni, která je vlastně velmi primitivní - a vyspělými civilizacemi ve vesmíru. Ve vyspělé společnosti je každému jasné, že nikdo není oddělen od toho, čemu říkáte „Bůh“.

Právě tak je každému jasné, že nikdo není oddělen od druhých. Všichni si uvědomují, že každý jedinec je součástí jednoho celku.“

Takže konečně začneš mluvit o vyspělých společnostech. Na to jsem čekal.

„Ano, je na čase, abychom si o nich pohovořili.“

Ale než začneme, musím se ještě vrátit k otázce umělého přerušování těhotenství. Neříkáš, že je správné zabíjet lidi, protože se lidské duši nemůže nic stát proti její vůli ? Neomlouváš umělé přerušování těhotenství ?

„Ani to neomlouvám, ani to neodsuzuji. Stejně jako neomlouvám ani neodsuzuji válku.“

Všichni lidé si myslí, že souhlasím s válkou, kterou vede jejich národ, a odsuzuji válku, kterou vede cizí národ. Všechny národy věří, že Bůh je na jejich straně. Každý **člověk** si to myslí - nebo alespoň **doufá**, že to tak je.

Jestlipak víš, proč si každý myslí, že Bůh je na jeho straně ? Protože opravdu **jsem**. A každý to intuitivně ví.

Jinými slovy to znamená: „Vaše vůle je moje vůle.“ Znamená to, že jsem vám všem dal **svobodnou vůli**.

Kdybych vás trestal za vaše rozhodnutí, jak svobodná by byla vaše vůle ? Byl by to paskvil.

Jelikož nic z toho, co děláte, není ani „správné“ ani „špatné“, nemám žádné preference.

Všichni jste v procesu seberealizace. Každý váš čin je aktem seberealizace.

Jste-li spokojeni s tím, co děláte, věříte-li, že vám to vyhovuje, budete v tom pokračovat. Jestliže vám to nevyhovuje, přestanete to dělat. Tomu se říká evoluce.

Evoluce je pomalý proces, neboť měníte své názory na to, co je pro vás opravdu dobré, měníte své představy o tom, co je „rozkoš“.

Vzpomeň si na to, co jsem ti už říkal. Jak je kdo vyspělý, poznáš podle toho, co považuje za rozkoš. Je-li ve vašem zájmu jít do války a zabít druhé, pak to uděláte. Je-li ve vašem zájmu přerušit těhotenství, pak to uděláte. Jediné, co se v průběhu vývoje mění, je vaše představa o tom, co je pro vás dobré. A to záleží na tom, co si myslíte, že chcete udělat.

Chceš-li se dostat do New Yorku, není dobré jet do San Jose. Jet do San Jose není „morálně špatné“, ale není to k ničemu.

Proto je **důležité** uvědomit si, co chceš dělat. Nejen obecně, ale konkrétně v **každém okamžiku** života. Neboť život se skládá z konkrétních okamžiků.

Tohle všechno jsem vysvětlil podrobně v **První knize**. Opakuji to jen proto, že jsi to zřejmě zapomněl, neboť jinak by ses neptal, co si myslím o umělé přerušení těhotenství.

Máš-li v úmyslu přerušit těhotenství, máš-li v úmyslu zapálit si cigaretu, máš-li v úmyslu zabít nějaké zvíře, chceš-li udělat cokoli, měl by ses zeptat sám sebe: Jsem tohle opravdu já ?

A uvědom si tohle: **Nic není nedůležité**. Všechno má své následky. Jsi tím, co děláš.

V každém okamžiku jsi v procesu seberealizace.

To je tvá odpověď na umělé přerušení těhotenství. To je tvá odpověď na problém války. To je tvá odpověď na kouření. To je tvá odpověď na jakoukoli **otázku týkající se tvého chování**.

Každý čin je aktem seberealizace. Všechno, co si myslíš, děláš a říkáš, je prohlášením: „Tohle jsem já.“ “

„Moje nejmilejší děti, rád bych vám řekl, jak nesmírně důležité je, čím jste a čím chcete být. Nejen proto, že to určuje charakter vašeho života, ale také proto, že to vytváří mou povahu.

Celý život vás učili, že vás stvořil Bůh. Nyní jsem přišel, abych vám řekl tohle: Vy vytváříte Boha.

Vím, že takové poznání od vás vyžaduje zásadní změnu myšlení. Způsob myšlení však změnit musíte, jestliže máte uskutečnit to, pro co jste přišli na tento svět.

Máme před sebou posvátný úkol, vy a já. Kráčíme po posvátné zemi.

Tohle je Cesta.

Bůh se vyjadřuje skrze vás v každém okamžiku. Vždycky záleží na vašem rozhodnutí, jak Bohyni vytvoříte, a ona vám možnost rozhodování nikdy nevezme a nikdy vás nepotrestá, rozhodnete-li se „špatně“. A přece nejste odkázáni sami na sebe a nikdy nebudete. Ve své duši máte naváděcí systém, který vám ukazuje cestu domů. Je to váš vnitřní hlas, který vám ukazuje nejkrásnější vizi. Stačí, když tomuto hlasu nasloucháte a jdete vytrvale za svou vizí.

Poslal jsem vám mnoho učitelů. Moji poslové vám každý den přinášejí radostné zprávy.

Posvátné knihy a životy světců vám odhalují tuto věčnou pravdu: Vy a já jsme Jeden.

A nyní vám opět posílám posvátné knihy jednu z nich právě držíte v ruce. Opět vám posílám posly, kteří vám přinášejí slovo Boží.

Budete se řídit těmito slovy ? Uslyšíte mé posly ? **Stanete se jedním z nich ?**

To je důležitá otázka. Významné rozhodnutí. Svět očekává vaše prohlášení. A tímto prohlášením bude váš život.

Lidstvo nemá naději povznést se nad své nejzazší myšlenky, dokud se nepovznesete ke svým nejvyšším ideálům.

Tyto ideály vám připravují cestu a slouží jako model pro další vývojový stupeň lidského života.

Vy jste cesta, život a pravda. Svět vás bude následovat. Nemáte na vybranou. V tomto ohledu nemáte svobodnou volbu. Tak to prostě je. Váš svět bude následovat vaši vizi. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude. Nejdříve přichází vize a pak její realizace ve vnějším světě.

Co si myslíte, to vytváříte. Co vytváříte, tím se stáváte. Čím se stáváte, to vyjadřujete. Co vyjadřujete, to prožíváte. Co prožíváte, tím jste. Čím jste, to si myslíte.

Kruh je uzavřen.

Vaše posvátná práce teprve začíná, konečně víte, co děláte.

Začali jste se konečně starat o to, čím opravdu jste. Konečně vidíte celý obraz.

Co jste vy, to jsem já.

Realizujete Boha.

Poslal jsem vás - část svého já - do hmotného světa, abych **prožil** všechno, co vím **racionálně**. Život je nástroj, kterým Bůh mění myšlenky ve zkušenost. Pro vás je **život stejným nástrojem**. Neboť vy všichni jste Bůh.

V každém okamžiku obnovuji své já. Prožívám tu nejkrásnější představu, jakou jsem si o sobě kdy vytvořil. Stvořil jsem vás, abyste přetvořili mě. To je náš posvátný úkol. Naše největší radost. V tom je smysl naší existence.“

16

Tvá slova mě naplňují posvátnou hrůzou a úctou. Děkuji ti, že jsi tu se mnou. Děkuji ti, že jsi tu s námi všemi.

„Rádo se stalo. Děkuji **ti**, že jsi tu pro **mě**.“

Mám ještě několik otázek, některé se týkají oněch „vyspělých společností“, a pak si dovoluji ukončit tento rozhovor.

„Můj milý, tento rozhovor **nikdy** neukončíš a ani nebudeš muset. Tvůj rozhovor s Bohem bude pokračovat věčně. A brzy tě dovede k navázání nového přátelství. K tomu vedou všechny dobré rozhovory a ty se brzy **spřáteliš s Bohem**.“

Mám pocit, že jsme se už spřátelili.

„A jak už to bývá, když se takový vztah posiluje, naše přátelství se nakonec stane hlubokým spojením. Začneš cítit, že jsi součástí Boha.“

Takže tento rozhovor bude pokračovat ?

„Ano, navždy.“

A nebudu se s tebou muset rozloučit, až tuto knihu dokončíme ?

„Nikdy se se mnou nebudeš muset rozloučit.“

Jsi úžasný, uvědomuješ si to ? Jsi prostě fantastický.

„Ty také, můj synu. Ty také.“

Jsi úžasný jako všechny moje děti, „všude.“ “

Ty máš děti „všude“ ?

„Samozřejmě.“

Myslím to doslova. Existuje život na jiných planetách ? Jsou tvé děti ještě někde jinde ve vesmíru ?

„Samozřejmě.“

Jsou tam vyspělejší civilizace ?

„Některé ano.“

V čem ?

„Ve všem. Jsou vyspělejší technologicky, politicky, společensky, duchovně, tělesně i psychologicky.“

Například vaše tendence neustále všechno porovnávat, vaše neodbytná potřeba hodnotit něco jako „lepší“ nebo „horší“, „vyšší“ nebo „nižší“, „dobré“ nebo „špatné“ ukazuje, jak hluboko jste ponořeni v separatizmu a dualitě.“

Lidé ve vyspělých společnostech to nedělají ? A co myslíš slovem dualita ?

„Míra dualistického způsobu myšlení je odrazem vývojového stupně společnosti. Známkou pozitivní společenské evoluce je vývoj k jednotě, nikoli k separatizmu a dualitě.“

Proč je jednota tak důležitým měřítkem ?

„Protože jednota je pravda. Separatizmus je iluze. Společnost, která se považuje za soubor oddělených částí, žije v iluzi.“

Život na vaší planetě je založen na separatizmu a dualitě.

Považujete se za oddělené rodiny nebo kmeny, které žijí v oddělených obcích a státech uvnitř odděleného světa nebo planety.

Myslíte si, že váš svět je jediný obydlý svět ve vesmíru. Věříte, že váš národ je ten nejlepší národ na světě. Myslíte si, že vaše rodina je ta nejbáječnější rodina.

A myslíte si, že vy jste lepší než ostatní členové vaší rodiny.

Říkáte, že si nic **takového nemyslíte, ale všichni se tak chováte.**

Vaše myšlenky se projevují ve vašich politických, náboženských, ekonomických a individuálních rozhodnutích týkajících se vašich přátel, vašich názorů a vašich vztahů k Bohu. To jest ke mně.

Máte pocit, že jste ode mě tak oddělení, že nevěříte, že bych s vámi vůbec mluvil. A proto musíte popírat pravdivost své vlastní zkušenosti. Cítíte, že jsme všichni jeden celek, ale odmítáte tomu uvěřit. A tak jste oddělení nejen jeden od druhého, ale také od své vlastní pravdy.“

Jak mohu být oddělen od své vlastní pravdy ?

„Tím, že ji ignoruješ. Tím, že zapíráš pravdu, kterou vidíš. Nebo tím, že ji překrucuješ, aby odpovídala tvým představám o světě.

Před chvílí ses například ptal, zda existuje život na jiných planetách. Odpověděl jsem, že **samozřejmě** existuje. Řekl jsem, „samozřejmě“, neboť je to zcela zjevné. Je tedy samozřejmé, že mě překvapuje, že se na něco takového vůbec ptáš.

Tímto způsobem se „oddělujete od své vlastní pravdy“. Máte pravdu přímo před očima, takže vám nemůže uniknout - ale vy popíráte, co vidíte.

Celý život zapíráte, čím skutečně jste.

Nestačí vám, že zapíráte to, co děláte ve vnějším světě - například to, že ničíte deštné pralesy, vyčerpáváte ozónovou vrstvu a příšerně zacházíte s mladými lidmi - ale navíc popíráte všechno uvnitř své vlastní duše.

Uvědomujete si dobro a soucit ve své duši, ale zapíráte to. Uvědomujete si moudrost ve své duši, ale zapíráte ji. Uvědomujete si neomezené možnosti ve své duši, ale zapíráte je. Uvědomujete si Boha ve své duši, ale zapíráte ho.

Zapíráte, že jsem ve vaší duši - že já jsem vy - a tím mi odpíráte místo, které mi právem náleží.“

Já tě nezapírám.

„A přiznáváš, že jsi Bůh ?“

Přesně tak bych to neřekl...

„Tak vidíš. A já ti řeknu tohle: „**Ještě než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.**“

Zapřeš mě svými myšlenkami.

Zapřeš mě svými slovy.

Zapřeš mě svými činy.

V hloubi své duše víš, že jsem s tebou, v tobě, že jsme jeden celek. A přece mě zapíráš.

Je sice pravda, že někteří z vás říkají, že existuji. Ale někde jinde. Někde daleko. A čím dál si myslíte, že jsem, tím víc se vzdalujete od své vlastní pravdy.“

Ale proč ? Pros zapíráme to, co vidíme ?

„Protože jste uvězněni ve svých iluzích. Žijete v iluzorním světě. A **musíte** popírat pravdu, aby váš svět iluzí mohl existovat. To je Boží dichotomie.

Chcete-li se stát Bohem, **musíte** mě zapírat. A také to děláte. Ale nemůžete se stát tím, čím už jste. A tak to musíte zapírat.

Duchovní mistři vědí, že zapírání je dobrým nástrojem pro ty, kteří chtějí žít v iluzi. Přijetí pravdy je pro ty, kdo chtějí s iluzemi skoncovat.

Přijetí, prohlášení a potvrzení. To jsou **tři stupně na cestě k Bohu**. Přijetí toho, čím opravdu jste. Veřejné prohlášení toho, čím opravdu jste. A potvrzení toho, čím opravdu jste.

Prohlášení je **vždy** následováno potvrzením. Celý tvůj život je potvrzením toho, že jsi Bůh.

To ti však přináší ty největší problémy: Jakmile totiž přestaneš zapírat své já, začnou tě odmítat druzí.

Jakmile veřejně prohlásíš svou jednotu s Bohem, lidé začnou prohlašovat, že ses spolčil s ďáblem. Jakmile začneš mluvit pravdu, lidé budou říkat, že se rouháš.

A jako všichni mistři, kteří láskyplně prokazují své mistrovství, i ty budeš povyšován a ponižován, uctíván a křížován. Neboť lidé, kteří žijí v iluzi, nebudou vědět, co si o tobě mají myslet.“

Ale co se mi stane ? Tomu nerozumím. Jsem z toho trochu zmatený. Říkal jsi, že život v iluzi musí pokračovat, aby „hra“ okamžitě neskončila.

„Ano, to jsem říkal. A hra skutečně pokračuje. Hra neskončí jen proto, že jeden nebo dva lidé ukončí cyklus iluze - hra neskončí ani pro tebe, ani pro ostatní hráče.

Hra neskončí, dokud se všechno opět nespojí v jeden celek. Ani pak ovšem hra neskončí. Neboť v okamžiku opětovného sjednocení s Bohem doslova vybuchneme radostí a celý cyklus začne znovu.

Tato hra nikdy neskončí, můj synu. Neboť je to sám život a život je to, co jsme.“

Ale co se stane člověku, který dosáhl absolutno poznání ?

„Takový mistr si uvědomuje, že byla ukončena pouze jeho část cyklu. Uvědomuje si, že jen on překonal cyklus iluze.

Mistr se směje, neboť si uvědomuje, že hra pokračuje dál, přestože on sám překonal iluzi. Mistr vidí, jakou může hrát roli. Jeho role je vést druhé k dokonalosti. A proto pokračuje ve hře, ale novým způsobem a s novými nástroji. Tím potvrzuje své mistrovství a lidé ho nazývají Bohem nebo Bohyní.

Až celé lidstvo dosáhne dokonalosti, pak začnete pomáhat vzdáleným civilizacím.“

Tak jako vzdálené civilizace dnes pomáhají nám ?

„Ano.“

A až všechny civilizace ve vesmíru dosáhnou dokonalosti...

„...nebo, jak bych to řekl já, až všechny části Boha poznají Boží jednotu...“

...pak skončí tato část cyklu.

„To jsi řekl velice moudře. Neboť cyklus sám **nikdy** neskončí.“

Protože konec této části cyklu je cyklus sám !

„Bravo ! **Výborně !**

Teď to chápeš !

Ano, život existuje i na vzdálených planetách. Ale civilizace na většině z nich jsou mnohem vyspělejší.“

V čem ? Na to jsi mi ještě neodpověděl.

„Ale odpověděl. Řekl jsem, že ve všem. Jsou vyspělejší technologicky, politicky, společensky, duchovně, tělesně i psychologicky.“

Dej mi nějaký příklad. To, co říkáš, je tak obecné, že to nemá žádný smysl.

„Obdivuji tvou pravdomluvnost. Ne každý by se podíval Bohu do očí a řekl mu, že Bůh mluví nesmysly.“

Co s tím tedy uděláš ?

„Máš k tomu správný přístup. Protože máš pravdu. Můžeš zpochybňovat, co říkám, a já s tím neudělám nic.

Mohu však udělat něco velice dobrého. Budu pokračovat v tomto rozhovoru. Není to úžasné ?

To tedy je. A mnoha lidem to pomáhá. Pomáhá to milionům.

„Já vím. Je to součást mého plánu. Plánu, který vám pomůže stát se mistry.“

Ty jsi už od začátku věděl, že tato trilogie bude mít nesmírný úspěch, že ano ?

„Samozřejmě že jsem to věděl. Kdo myslíš, že to zařídil ?

Řeknu ti tohle: znám každého člověka, který tuto knihu bude číst. A také vím, proč ji bude číst.

I oni to vědí.

Zbývá jen jedna otázka: Zaprou mě opět ?“

Záleží ti na tom ?

„Vůbec ne. Všechny mé děti se ke mně jednou vrátí. Jde jen o to kdy. Takže na tom možná záleží jim. Proto ať ti, kdo mají uši, poslouchají.“

Ted' ale mluvíme o civilizacích na jiných planetách a ty jsi mi chtěl vysvětlit, v čem jsou vyspělejší.

„Většina civilizací je technologicky daleko před vámi. Jen málo civilizací je za vámi.“

V čem jsou dál ?

„Tak například počasí. Vy nejste schopni ovládat počasí. (Vy nejste schopni počasí ani předpovědět !) Proto jste závislí na jeho rozmarech. Většina civilizací na nich závislá není. Bytosti na jiných planetách například kontrolují teplotu ovzduší.“

To dokážou ? Myslíl jsem si, že teplota na planetě je závislá na vzdálenosti od slunce, na druhu atmosféry atd.

„To jsou jen základní parametry. V jejich rámci lze však mnoho ovlivnit.“

Jak ? Jakým způsobem ?

„Kontrolou životního prostředí. Vytvářením určitých podmínek v ovzduší.

Nezáleží jen na tom, jak daleko jste od slunce, ale také na tom, co umístíte mezi slunce a vaši planetu.

Vy naplňujete ovzduší Země nebezpečnými jedovatými látkami - zatímco vyčerpáváte látky nezbytné k životu. Většina z vás to však nepřizná, ani když to potvrdí vaši nejlepší vědci. Považujete je za blázny a tvrdíte, že všechno víte lépe.

Nebo si myslíte, že na tom mají nějaký osobní zájem. Ale jste to vy, kdo chrání své vlastní zájmy. A vaším hlavním zájmem je váš okamžitý prospěch. Budete popírat sebestřednější vědecký důkaz, pokud odporuje vašim zájmům.“

To je trochu ostré prohlášení. A nejsem si jistý, zda je to pravda.

„Opravdu ? Říkáš tedy, že Bůh je lhář ?“

Tak bych to neřekl...

„Víš, jak dlouho vám trvalo, než jste se dohodli, že přestanete vypouštět do ovzduší fluorokarby ?“

Hmm...

„Hmm. Proč si myslíš, že vám to trvalo tak dlouho ? Já ti to řeknu. Protože skoncovat se znečišťováním ovzduší by stálo velké podniky spoustu peněz. Protože by mnoho lidí přišlo o moderní vymoženosti.“

Trvalo to tak dlouho, protože jste **odmítali** vědecké důkazy jen proto, abyste chránili své zájmy a uchovali status quo.

Problém znečištění ovzduší jste začali brát vážně teprve tehdy, když se nebezpečně zvýšil výskyt kožní rakoviny, když začala stoupat teplota ovzduší a moří, když začaly tát ledovce a když se začaly rozvodňovat řeky.

Teprve když to vyžadoval **váš vlastní zájem**, přiznali jste pravdu, kterou vám vaši nejlepší vědci už dlouhá léta ukazovali.“

A co je špatného na tom, že sledujeme vlastní zájmy ? V První knize jsi říkal, že všechno začíná naším vlastním zájmem.

„Ano, to jsem říkal. A je to pravda. Ale v různých civilizacích na jiných planetách je definice „vlastního zájmu“ mnohem širší než ve vašem světě. Vyspělým bytostem je jasné, že to, co škodí jednomu, škodí mnoha dalším, a že to, co přináší užitek menšině, musí přinášet užitek také většině, neboť jinak by to škodilo všem.“

Na vaší planetě je to právě naopak. To, co poškozuje jednoho, je ignorováno většinou, a to, co přináší užitek menšině, je odpíráno většině.

Je to proto, že vaše definice vlastního zájmu je velmi úzká, stěží zahrnuje vaše milované - a to jedině tehdy, když dělají, co chcete vy.

Ano, v **První knize** jsem říkal, že máte dělat to, co je nejlepší pro vaše já. Ale také jsem říkal, že to, co je pro vás nejlepší, je to, co je nejlepší pro druhé - neboť jste všichni součástí jednoho celku.

Ty a všichni ostatní jste jeden celek - a právě to si neuvědomujete.

Pokud jde o vyspělé technologie, řeknu ti tohle: Bez vyspělého způsobu myšlení nemůžete mít vyspělou technologii.

Vyspělá technologie bez vyspělého myšlení vede ke zkáze, nikoli k pokroku.

Na vaší planetě jste to už jednou zažili, a brzy to poznáte znovu.“

Co tím myslíš ? O čem to mluvíš ?

„Říkám, že jste už jednou dosáhli vysoké úrovně, ke které se dnes pomalu přibližujete. Na Zemi existovala civilizace, která byla mnohem vyspělejší než ta vaše. A ta se sama zničila.

Zničila nejen sama sebe, ale také všechno ostatní. To proto, že nevěděla, jak zacházet s technologií, kterou sama vyvinula. Technologický vývoj předběhl vývoj duchovní, takže společnost učinila z technologie svého Boha. Všichni uctívali technologii a vymoženosti, které přinášela. Takže nakonec dostali všechno, co nespoutaná technologie přináší - naprostou katastrofu.

A tak skončil jejich svět.“

To se stalo na této Zemi ?

„Ano.“

Mluvíš o Atlantidě ?

„Někteří z vás tomu tak říkají.“

A co Lemurie ?

„I ta je součástí vaší mytologie.“

Takže to je pravda ! Už jsme byli na této úrovni !

„Byli jste mnohem dál, příteli. Mnohem dál.“

A zničili jsme se !

„Překvapuje tě to ? Dnes děláte totéž.“

Já vím. Můžeš nám říct, jak to můžeme změnit ?

„Tímto námětem se zabývá mnoho dalších knih. Většina lidí je však ignoruje.“

Řekni mi titul alespoň jedné z nich.

„Přečti si „**Poslední hodiny před západem starověkého slunce**“.“

Od Thoma Hartmanna. Tu knihu miluji !

„Dobře. Tento posel je opravdu inspirovaný. Propaguj jeho knihu mezi lidmi.“

To udělám.

„Hartmannova kniha odpovídá na tvou poslední otázku stejným způsobem, jak bych odpověděl já. Takže není nutné, abych ji přepisoval skrze tebe.“

To, co děláme na této planetě, není moc chytré. Ty sám jsi řekl, že lidstvo je „primitivní“. Zajímalo by mě, jak se žije ve vyspělé civilizaci. Říkáš, že takových civilizací je ve vesmíru mnoho ?

„Ano.“

Kolik ?

„Spousty.“

Desítky ? Stovky ?

„Tisíce.“

Tisíce ? Ve vesmíru jsou tisíce vyspělých společností ?

„Ano. Jsou však také společnosti, které jsou ještě primitivnější než ta vaše.“

Podle čeho ještě se pozná, zda je určitá společnost „primitivní“ nebo „vyspělá“ ?

„Podle toho, jak realizuje své nejvyšší poznání. Vy se domníváte, že úroveň společnosti by měla být posuzována podle úrovně jejího poznání. Ale k čemu vám je poznání, když je nerealizujete v praxi ?

Není vám k ničemu. Naopak je nebezpečné.

Jedině primitivní společnost považuje regresi za progres. Vaše společnost se pohybuje dozadu, nikoli dopředu. Před sedmdesáti lety bylo na vaší Zemi víc soucitu a porozumění než dnes.“

Některým lidem se to nebude líbit. Stále opakuješ, že nás neodsuzuješ, ale někteří lidé se budou cítit, jako by byli odsuzováni.

„O tom jsme už mluvili. Chceš-li jet do New Yorku, ale jedeš po silnici na San Jose, připadá ti jako odsouzení, když ti někdo řekne, že jedeš špatným směrem ?“

Říkat někomu, že je „primitivní“, je něco jiného než mu ukázat směr. Slovo primitivní je pejorativní výraz.

„Opravdu ? A přece říkáte, že obdivujete „primitivní“ umění. A některou hudbu milujete právě pro její „primitivní“ prvky - nemluvě o některých ženách.“

Hraješ si se slovy a snažíš se měnit význam.

„Vůbec ne. Jen ti ukazuji, že slovo „primitivní“ není nutně pejorativní výraz. Je to deskriptivní výraz. Popisuje tuto skutečnost: Něco je v počátečním stadiu vývoje. Neříká nic víc. Neříká, že je něco „špatné“ nebo „správné“. Tyto významy si přidáváte vy sami.

Já jsem neřekl, že vaše civilizace je „špatná“. Jen jsem ji popsal jako primitivní. To se vám může „zdát“ špatné, pokud považujete něco primitivního za špatné.

Já si nic takového nemyslím.

Snaž se pochopit tohle: Hodnocení není odsouzení. Je to pouze konstatování faktu.

Chci, abyste věděli, že vás miluji. Neodsuzuji vás. Pozoruji vás a vidím jen krásu.“

Jako na primitivním obraze.

„Přesně tak. Slyším vaši melodii a ta mě vzrušuje.“

Jako primitivní hudba.

„Ano. Vnímám vaši energii, jako byste vy vnímali energii člověka s „primitivní smyslností“. A jsem stejně vzrušený jako vy.

Takový je mezi námi vztah. Nerozčilujete mě, nehnusíte se mi a dokonce jste mě ani nezklamali.

Vzrušujete mě !

Vzrušují mě vaše nové možnosti. Skrze vás se těším na nová dobrodružství a nové zážitky.

Myslíte si, že jste na vrcholu lidského vývoje, ale já vám říkám, že jste teprve **na začátku**. Teprve jste si začali uvědomovat svou nádheru.

Vaše nejkrásnější ideály jsou ještě nevyjádřeny, vaše nejkrásnější vize nerealizovány.

Probudte se. Dny vašeho rozkvětu přicházejí. Lodyha je silná a květy se už brzy začnou otvírat. Řeknu ti tohle: Krása a vůně vašich květů naplní celou zemi a vy najdete své místo v zahradě Bohů.“

To jsem chtěl slyšet. Na to jsem čekal. Chtěl jsem slyšet inspiraci, nikoli ponižování.

„Pokud si to sami nemyslíte, nikdy nejste ponižováni. Bůh vás nikdy neodsuzuje ani neponižuje.“

Mnoho lidí si neumí představit Boha, který říká: Neexistuje nic „špatného“ ani „správného“. Boha, který prohlašuje, že nás nikdy neodsoudí.

„Musíte se rozhodnout. Nejdřív říkáš, že vás odsuzuji, a pak jsi nespokojený, když to **nedělám**.“

Jsem z toho trochu zmatený. Je to velice složité. Jsme... velice komplikované bytosti. Nechceme, abys nás soudil, ale zároveň si to přejeme. Nechceme tvůj trest, ale bez něj se cítíme ztraceni. A když říkáš, že nás nikdy nepotrestáš, nemůžeme tomu uvěřit - a některé lidi to dohání téměř k šílenství. Neboť nebudeš-li nás odsuzovat a trestat, co nás donutí jít správnou cestou ? A jestliže neexistuje „spravedlnost“ v nebi, kdo odčiní všechnu nespravedlnost na Zemi ?

„Proč chcete, aby nebe napravilo to, čemu říkáte „nespravedlnost“ ? Neprší snad z nebe ?“

Prší.

„Řeknu ti tohle: Prší stejně na spravedlivé jako na nespravedlivé.“

A co tvoje prohlášení: „Máje pomsta a odplata.“

„To jsem nikdy neřekl. Někdo z vás si to vymyslel a ostatní tomu věří.“

„Spravedlnost“ nezakoušíte **po tom**, co jste něco udělali. Zakoušíte ji, **protože** se chováte určitým způsobem. Spravedlnost je umění, **nikoli trest**.“

Myslím, že celý problém naší společnosti spočívá v tom, že se snažíme napravit „spravedlnost“, teprve když k ní dojde, místo abychom jednali spravedlivě hned od začátku.

„Trefil jsi hřebík přímo na hlavičku.“

Spravedlnost je akce, nikoli reakce.

Neočekávejte ode mě, že nakonec všechno napravím tím, že vám vnutím jakousi nebeskou spravedlnost v posmrtném životě. Řeknu ti tohle: **Posmrtný život** neexistuje. Smrt neexistuje. Existuje jen život. A způsob, jakým žijete, je projevem toho, co považujete za spravedlivé.“

A v tomto ohledu nás nepovažuješ za velice vyspělé, že ne ? Kdybychom celou evoluci umístili na fotbalové hřiště, kde bychom byli ?

„Na začátku hřiště.“

Děláš si legraci.

„Nedělám.“

Jsme teprve na začátku evoluce ?

„Za poslední století jste se dostali sotva pár metrů dopředu.“

A dostaneme se někdy k brance ?

„Samozřejmě. Jestliže zase neztratíte míč.“

Zase ?

„Jak už jsem řekl, není to poprvé, co se vaše civilizace dostala na pokraj zkázy. Znovu to opakuji, protože **je důležité, abyste to slyšeli.**

Už jednou v minulosti byla technologie na vaší planetě rozvinutější než vaše schopnost zodpovědně ji užívat. Dnes se přibližujete k podobnému bodu ve své historii.

Je pro vás životně důležité, abyste to pochopili.

Vaše společnost se stává nástrojem vaší technologie, místo aby vaše technologie byla nástrojem vaší společnosti.

Společnost, která se stane nástrojem své technologie, zničí sama sebe.“

Jak to ? Můžeš mi to vysvětlit ?

„Mohu. Nejdůležitější je rovnováha mezi technologií a kosmologií - kosmologií života.“

Kosmologií života ?

„Stručně řečeno, kosmologie života je systém. Životní proces.

V mém „šílenství je určitá metoda“.

V to jsem doufal.

„Je však ironické, že jakmile tuto metodu objevíte, jakmile začnete rozumět tomu, jak funguje vesmír, riskujete, že způsobíte všeobecný kolaps. V tomto ohledu může být nevědomost dokonalým štěstím.

Vesmír sám je technologie. Největší technologie. Dokonalá, samočinně fungující technologie. Jakmile však začnete zasahovat do univerzálních principů a zákonů, riskujete, že porušíte univerzální rovnováhu.“

Chceš říct, že na to nestačíme.

„To záleží jen na vás. Na tom, co budete dělat. Například vaše znalosti atomové energie vám stačí k tomu, abyste vyhodili Zemi do povětří.“

To však neuděláme. Nejsme tak hloupi.

„Opravdu ? Nepřestanete-li vyrábět a rozšiřovat zbraně masového ničení, brzy se dostanou do ruky někomu, kdo se pokusí zničit svět.

Dáváte dětem zápalky a doufáte, že nezapálí dům, ale vy sami se zápalkami umíte stěží zacházet.

Řešení těchto problémů je zřejmé. **Veźmĕte dětem zápalky. A pak vyhodĕte své vlastní zápalky.**“

Je ovšem naivní očekávat, že se „primitivní“ společnost vzdá svých zbraní. Takže je nemožné dosáhnout nukleárního odzbrojení - které je jediným skutečným řešením.

Nejsme schopni zastavit ani nukleární pokusy. Nejsme schopni kontrolovat sami sebe.

„Nezničíte-li se svými atomovými zbraněmi, spácháte sebevraždu tím, že zamoříte jedovatým odpadem životní prostředí na celé vaší planetě.

A jako by to nestačilo, snažíte se měnit biochemickou strukturu samotného života. Nebudete-li opatrní, vaše genetické inženýrství způsobí největší katastrofu všech dob. Vyrábíte léky, které nahrazují přirozené obranné látky ve vašem těle, a tím posilujete viry, které jsou tak odolné, že nakonec vyhladí celé lidstvo.“

Začínám z toho mít strach. Je snad už všechno ztraceno ? Je už po hře ?

„Ještě ne, ale musíte si uvědomit, že hrajeme za stejný tým.“

Myslíl jsem si, že je tu jen jeden tým ! Kdo hraje za druhý tým ?

„Každá myšlenka, která ignoruje naši jednotu, každá myšlenka, která nás rozděluje, každý čin, který ukazuje, že nejsme sjednoceni. „Druhý tým“ není reálný, ale přesto je součástí vaší reality, neboť jej za reálný považujete.

Nebudete-li opatrní, zničí vás vaše vlastní technologie - která vám má sloužit.“

Nĕkteří lidé však řeknou, „Co zmůžĕ jeden človĕk ?“

„Můžete začít tím, že odhodíte tuto beznadějnou myšlenku, že „jedinec nic nezmuže“.

Už jsem ti řekl, že byly napsány stovky knih, které se tímto problémem zabývají. **Začněte je číst.** Říkáte se podle nich. Začněte revoluci. Udělejte z ní evoluční revoluci.“

Nedĕje se to už dlouhou dobu ?

„Ano i ne. Evoluční proces je samozřejmě věčný. Něco podstatného se však změnilo. Začínáte si uvědomovat, že se vyvíjíte. A uvědomujete si nejen to, že se vyvíjíte, ale také to, **jak se vyvíjíte.** Poznáváte **evoluční proces,** skrze který **vytváříte svou realitu.**

Dříve jste byli jen pozorovateli. Dnes jste aktivními účastníky.

Stále větší množství lidí si uvědomuje svou totožnost duchovních bytostí, moc mysli a spojitost mezi vším ve vesmíru.

Tohle je skutečně evoluční revoluce, neboť stále víc lidí žije **vědomě**.

Proto je tato doba tak významná. Poprvé v psané historii lidstva máte k dispozici technologii, která je schopná zničit svět. Poprvé jste schopni vyhladit celé lidstvo.“

O tom píše Barbara Marxová-Hubbardová v knize „Vědomá evoluce“.

„To je pravda.“

Je to rozsáhlý dokument, který nabízí závratné vize budoucnosti a ukazuje nám, jak se vyhnout chybám, které dělaly minulé civilizace. Pravděpodobně jsi Barbaru inspiroval.

„Myslím, že to Barbara tuší.“

Říkáš, že jsi inspiroval stovky spisovatelů - mnoho poslů. Doporučil bys nám nějaké další knihy ?

„Takových knih jsou spousty. Proč se je nesnažíš sám vyhledat ? Pak si můžeš napsat seznam těch nejlepších a doporučit je druhým.“

Od počátku času hovořím ústy spisovatelů a básníků. Svou pravdu vkládám do veršů, písní, obrazů a soch a do srdcí všech lidí. A budu to dělat věčně.

Každý člověk nachází moudrost v tom, co dělá. Každý můj posel nachází pravdu v těch nejprostších zážitcích a sdílí ji s druhými lidmi stejně prostým způsobem.

Ty jsi takový posel. Jdi mezi lidi a říkej jim, aby žili v pravdě. Sdílejte svou moudrost. Sdílejte svou lásku. Neboť můžete žít v míru a porozumění.

Pak i vaše společnost dosáhne úrovně vyspělých společností, o kterých jsme tu hovořili.“

Takže to hlavní, čím se lišíme od vyspělých civilizací ve vesmíru, je naše víra v oddělenost.

„Ano. Prvním principem vyspělé civilizace je **princip jednoty**. Přijetí jednoty a posvátnosti života. Proto bytosti ve vyspělých civilizacích nikdy nezabíjejí druhé proti jejich vůli.“

Nikdy ?

„Nikdy.“

Ani když jsou napadeny ?

„To se v takové společnosti nemůže stát.“

Možná ne uvnitř společnosti, ale co když je taková společnost napadena zvenčí ?

„Vyspělá společnost může být napadena jedině méně vyspělou společností. Vyspělé společnosti nejsou agresivní, a proto nikoho nenapadají.“

Rozumím.

„Vyspělá bytost, která je napadena, by mohla zabít jedině tehdy, kdyby zapoměla, čím opravdu je.“

Kdyby si myslila, že je totožná se svým **hmotným tělem**, mohla by zabít útočníka, neboť by měla strach, že „přijde o vlastní život“.

Pokud by však nezapoměla, že není totožná se svým **tělem**, nikdy by nikoho nezabila, protože by k tomu neměla žádný důvod. Prostě by se vzdala svého **těla** a pokračovala by ve svém duchovním životě.“

Jako Obi-Wan Kenobi ?

„Přesně tak. Autoři vědeckých fantazií vám často ukazují hluboké pravdy.“

Zdá se mi, že to odporuje tomu, co jsi říkal v První knize.

„Co jsem říkal ?“

Říkal jsi, že bychom nikomu neměli dovolit, aby nás zneužíval. Že bychom měli zahrnout sami sebe mezi lidi, které milujeme. Ze bychom se měli bránit jakýmkoli účinným způsobem, když jsme napadeni. Řekl jsi dokonce, že i válka je vhodnou obranou v případě napadení a že „tyrany je nutné zastavit v jejich despotizmu“.

Říkal jsi také, že chovat se jako Bůh neznamena být mučedníkem. A už vůbec to neznamena stát se obětí obětí. Ted' však říkáš, že vyspělé bytosti by nikdy nikoho nepřipravily o život. Jak se tato dvě prohlášení srovnávají ?

„Přečti si **První knihu** ještě jednou. Důkladně.“

Odpovídal jsem ti v kontextu toho, na co ses ptal. A v tomtéž kontextu musíš mé odpovědi posuzovat.

V První knize jsi přiznal, že nejednáš na úrovni mistra. Říkal jsi, že tě někdy slova a činy druhých zraňují. Ptal ses mě, jak na to nejlépe reagovat.

Mou odpověď musíš posuzovat v tomto kontextu.

Především jsem řekl, že přijde doba, kdy tě slova a činy druhých **přestanou** zraňovat. Neublíží ti ani, když tě někdo bude „zabíjet“.

To je úroveň dokonalosti, jaké dosáhly společnosti, o kterých teď hovořím. Bytostem v těchto společnostech je naprosto jasné, čím jsou a čím nejsou. Proto je nemožné jim tělesně ublížit. Kdybys to chtěl udělat, prostě by opustily své tělo a nechaly by ti je.

Dále jsem říkal, že reaguješ tak, jak reaguješ, protože jsi zapomněl, čím jsi. Teď říkám, že to je v pořádku, neboť je to součástí evolučního procesu.

Během celého procesu „musíš jednat na takové úrovni, na které právě jsi“.

Všechno, co jsem řekl v **První knize**, je třeba posuzovat z hlediska úrovně bytostí, které si nepamatují, čím opravdu jsou.

Nyní však hovoříme o vysoce vyspělých společnostech ve vesmíru.

Uděláš dobře, když přestaneš brát můj popis těchto civilizací jako kritiku vaší společnosti.

Vysoce vyspělé bytosti by nikdy „nezabily“ žádnou živou bytost ze zlosti. Za prvé proto, že neznají zlost. Za druhé proto, že by nikoho nepřipravily o život proti jeho vůli. A za třetí proto, že by se nikdy nemohly cítit „ohrožené“ ani ze strany příslušníků méně vyspělé společnosti. Neboť aby ses mohl cítit „ohrožený“, musíš mít pocit, že ti někdo chce něco vzít - tvůj život, tvé milované, tvou svobodu, tvůj majetek - prostě **něco**. Vyspělá bytost však takový pocit nemá, neboť je ochotna dát ti cokoli, co si myslíš, že potřebuješ tak nutně, že jsi ochoten vzít si to násilím - i kdyby ji to mělo stát život - neboť vyspělá bytost ví, že si **může všechno vytvořit znovu**. Takže by klidně dala všechno, co má, méně vyspělé bytosti, která si to neuvědomuje.

Vysoce vyspělé bytosti tudíž nemohou být mučedníky ani obětmi despotizmu.

Tím to však nekončí. Nejenže jim je jasné, že všechno mohou vytvořit znovu, ale navíc si uvědomují, že to ani dělat **nemusejí**. Je jim naprosto jasné, že **k životu a ke štěstí nic nepotřebují**. Uvědomují si, že nepotřebují nic **vnějšího** a že to, čím jsou, nemá nic společného s **hmotným světem**.

Méně vyspělým bytostem to tak jasné není.

Vysoce vyspělé bytosti vědí, že **jsme všichni součástí jednoho celku**. Proto se dívají na útočníka jako na zraněnou část svého vlastního já a považují za svou povinnost pomoci mu, aby si opět uvědomil, čím opravdu je.

Dát někomu všechno, co má, je pro takovou bytost totéž, jako kdyby mu dala aspirin.“

To je úžasná myšlenka. Ale rád bych se vrátil k něčemu, co jsi už řekl. Řekl jsi, že vysoce vyspělé bytosti by nikdy nikoho nezabily proti jeho vůli.

„To je pravda.“

Ale proč by jedna bytost měla dát druhé bytosti povolení k tomu, aby ji zabila ?

„Z mnoha různých důvodů. Mohla by například nabídnout sama sebe jako potravu. Nebo by tím mohla ukončit válku.“

I v naší civilizaci jsou lidé, kteří nezabijou zvíře, pokud nejdříve nepožádají jeho ducha o povolení.

„Ano, to dělají například američtí Indiáni, kteří bez povolení neutrhnou ani květinu. A dělají to všechny domorodé kultury na vaší planetě. Je zajímavé, že právě tyto kultury považujete za „primitivní“.“

Chceš říct, že si nemohu utrhnout ani ředkvičku, aniž se jí předem zeptám, zda s tím souhlasí ?

„Můžeš dělat, co chceš. Ale ptal ses, co by udělala vyspělá bytost.“

Takže Indiáni jsou vysoce vyspělé bytosti ?

„Někteří ano, jiní ne. Jejich kultura však dosáhla vysoké úrovně. Jejich mytologie, jíž je prochnutý jejich život, je velice vznešená. Vy je však nutíte, aby přijímali vaše mýty.“

Moment ! Co to říkáš ? Indiáni byli divoši ! Proto jsme je museli zabít po tisícovkách a zbytek zavřít do vězení, kterým říkáme rezervace. I dnes jim zabíráme jejich posvátná území a stavíme na nich golfové hřiště. Musíme to dělat. Jinak by uctívali svá posvátná území, pamatovali by si svou historii a vykonávali by své posvátné obřady, což nemůžeme dovolit.

„Rozumím.“

Kdybychom nezničili jejich kulturu, oni by ovlivnili naši. A kde bychom dnes byli ?

Uctívali bychom zemi a vzduch, odmítali bychom znečišťovat naše řeky a kde by pak byl náš průmysl ?

Dodnes bychom chodili nazí, beze studu, koupali se v řekách, žili z bohatství země, místo abychom se mačkali v panelových domech a chodili do práce v betonové džungli.

Poslouchali bychom staré moudrosti kolem táborových ohňů, místo abychom se dívali na televizi ! Neudělali bychom žádný pokrok.

„Naštěstí víte, co je pro vás dobré.“

Řekni mi ještě něco o vysoce vyspělých civilizacích a vysoce vyspělých bytostech. Kromě toho, že se vzájemně nevráždí, čím jiným se liší od nás ?

„Sdílejí bohatství.“

My také.

„Vyspělé bytosti **sdílejí všechno. A s každým.** Veškeré přírodní zdroje patří všem.

Národ nebo skupina „nevlastní“ určitý přírodní zdroj jen proto, že se nachází na jejich území.

Planeta, kterou skupina vyspělých bytostí obývá, patří všem biologickým druhům žijícím v daném systému. Taková planeta nebo skupina planet je považována za „systém“, nikoli za nezávislé části, které je možno zničit, aniž by to poškodilo celý systém.“

Ekosystém, jak tomu říkáme my.

„Ano ! Jenže univerzálnější. Takový systém podporuje **všechny biologické druhy** a zároveň každého jedince. Nejen bohaté a mocné.“

Jak to může fungovat ? Jak je to možné ? Na naší planetě jsou potřeby některých druhů podřízeny potřebám jiných druhů. Jinak bychom nemohli žít tak, jak žijeme.

„Blíží se doba, kdy nebudete moci „žít tak, jak žijete“, právě proto, že podřizujete potřeby všech ostatních druhů potřebám lidstva.“

A to nikoli potřebám celého lidstva, ale potřebám nepatrné menšiny.

„Těm nejbohatším a nejmocnějším.

Sám jsi to řekl.“

A už jsme zase u toho. Další kázání proti mocným a bohatým.

„Ani zdaleka ne. Vaše civilizace si nezaslouží kázání o nic víc než horda malých dětí. Lidé budou dělat to, co dělají, dokud si neuvědomí, že to přestalo sloužit jejich zájmu. Žádné kázání to nemůže změnit.

Kdyby kázání něco změnilo, vaše náboženství by bylo mnohem účinnější.“

Dnes se strefuješ do každého, že ano ?

„Nic takového nedělám. Jestliže tě mé poznámky tak rozčilují, podívejme se proč. Oba víme, že pravda je nepříjemná. Ale cílem této knihy je říci lidem pravdu. Inspiroval jsem další lidi. Také televizní programy. A filmy.“

Nejsem si jistý, zda bych lidem doporučoval, aby se dívali na televizi.

„Ať už je to jakkoli, televize se stala táborovým ohněm vaší společnosti. Televize nemůže za to, že v ní vysíláte programy, které vás vedou tam, kam říkáte, že se nechcete dostat. Neodsuzuj televizi, je to jen sdělovací prostředek. Jednoho dne jej možná použiješ, abys rozšiřoval jiné poselství...“

Mohu se vrátit k předešlé otázce ? Pořád ještě nevím, jakým způsobem funguje systém, který zajišťuje potřeby všech biologických druhů.

„Všechno záleží na správné rovnováze.

Vysoce vyspělé bytosti vědí, že všechny živé bytosti mají potřeby, které je třeba uspokojit, má-li přežít celý systém. Zároveň si však uvědomují, že všechny potřeby nejsou stejně důležité.

Ukažme si to na příkladu.“

Tak dobře.

„Použijme k tomu dva biologické druhy, kterým říkáte „stromy“ a „lidi“.

Souhlasím.

„Je jasné, že stromy nevyžadují každodenní „údržbu“ jako lidé. Takže nemají stejné potřeby. Nicméně potřeby stromů a lidí jsou vzájemně propojené. To jest jeden druh závisí na druhém. Musíte uspokojovat potřeby stromů i lidí, ale potřeby stromů nejsou tak velké. Jestliže je však zanedbáváte, děláte to na vlastní nebezpečí.

V knize **„Poslední západ starověkého slunce“** je to nádherně vysvětleno. Stromy berou z ovzduší kysličník uhličitý a z uhlíku v něm obsaženém produkují uhlovodany - aby mohly růst.

(Rostliny se skládají téměř výlučně z uhlovodanů.)

Z kysličníku uhličitého se uvolňuje kyslík, který je pro strom neužitečnou, odpadní látkou.

Kyslík však potřebují k životu lidé. Kdyby nebyly stromy, které produkují z kysličníku uhličitého kyslík, lidstvo by nemohlo přežít.

Naopak člověk uvolňuje (vydechuje) kysličník uhličitý, který potřebují k životu stromy.

Vidíš tu rovnováhu ?“

Samozřejmě. Jak důmyslné !

„Děkuji. Tak ji přestaňte porušovat.“

Vždy přece za každý pokácený strom vysadíme dva nové.

„To je sice pravda, ale bude jim trvat tři sta let, než dorostou velikostí, která jim umožní produkovat tolik kyslíku jako dospělé stromy, které jste pokáceli.

Kapacitu továrny na kyslík, které říkáte amazonský prales, lze obnovit vysazováním nových stromů přibližně za dva až tři tisíce let, takže si nemusíte dělat starosti. Kácíte tisíce hektarů pralesa ročně, ale nemusíte si dělat starosti.“

Proč to děláme ?

„Kácíte stromy, abyste získali nové pastviny pro pěstování dobytka, který zabijete a sníte. Říkáte, že pěstování dobytka je pro obyvatele amazonského pralesa výnosnější. Prohlašujete tedy, že se snažíte učinit zemi **produktivnější**.

Vyspělé společnosti však považují porušování přírodní rovnováhy za destruktivní činnost. Proto našly způsob, jak uspokojovat potřeby celého **systemu**, nikoli jen některých jeho částí. Neboť si uvědomují, že žádný druh uvnitř systému **nemůže přežít, bude-li zničen celý systém**.“

To je naprosto jasné. Tak jasné, až to bolí.

„A bude to bolet ještě víc, jestliže se rychle neprobudíte.“

Rozumím. A rád bych něco udělal. Ale mám pocit strašné bezmoci. Jak to mohu změnit ?

„Nemusíš dělat nic, ale musíš něčím být.“

Tomu nerozumím.

„Už dlouho se snažíte řešit své problémy činností, ale nemáte příliš velký úspěch. To proto, že skutečné změny lze dosáhnout na úrovni „bytí“ - nikoli na úrovni „činnosti“.

Je sice pravda, že jste učinili určité objevy a zlepšili svou technologii - takže jste si v jistém smyslu usnadnili život - není však jisté, zda jste svůj život zlepšili. Po intelektuální stránce se vyvíjíte velice pomalu. Máte stále stejné problémy, jaké jste měli po celá staletí.

Dobrym příkladem je váš názor, že Země existuje proto, abyste mohli vykořisťovat její bohatství.

Je jasné, že **nic nezměníte, dokud nezměníte sami sebe**.

Chcete-li změnit své jednání, musíte změnit svou představu o tom, čím jste ve vztahu k prostředí a ke všemu v něm.

To je otázka vědomí. A **chcete-li změnit své vědomí, musíte je nejdřív probudit**.“

Jak ?

„Přestaňte mlčet. **Ozvěte se**. Udělejte pozdvižení. Začněte hovořit o naléhavých problémech. Třeba se vám podaří probudit kolektivní vědomí.

Tady je jeden takový problém: Proč nepěstovat konopí na výrobu papíru ? Víš, kolik stromů je potřeba na výrobu novin ? Nemluvě o papíru, který spotřebujete na výrobu papírových kelímků a ubrousků.

Z konopí, které lze pěstovat levně, můžete vyrábět nejen papír, ale také provazy, trvanlivé oblečení a dokonce i velice účinné léky. Konopí má tak široké použití a jeho pěstování je tak levné, že proti tomu bojuje velmi mocná zájmová skupina.

Lidé, kteří by přišli o ohromné zisky, přirozeně nemohou dovolit, aby se pěstoval produkt, jenž roste téměř všude.

Tohle je jen jeden příklad toho, jak chamtivost nahrazuje zdravý rozum.

Proto dej tuto knihu všem svým známým. Nejen proto, aby se dověděli tohle, ale také **mnoho** dalších věcí.“

Hmm, začínám být trochu smutný. Tak se cítilo mnoho lidí po přečtení Druhé knihy. Chceš mluvit jen o tom, jak všechno na této planetě ničíme ? Nevím, zda jsem na to připraven...

„Chceš být inspirován ? Chceš se dovědět něco vzrušujícího. Dovědět se, co dělají vyspělé civilizace, by tě mělo inspirovat !

Přemýšlej o tom, jaké máte možnosti. Představ si nádhernou budoucnost, kterou máte na dosah ruky.“

Jestliže se probudíme.

„**Probudíte se !** Už se probouzíte. Vaše společnost se mění. Svět se mění. A děje se to přímo před vašimi očima.

Tato kniha je součástí té změny. Ty jsi součástí té změny. Jsi tu proto, abys zlepšil svět. Nejsi tu pro nic jiného.

Nevzdávej se ! Nevzdávej se ! Největší dobrodružství teprve začíná.“

Dobře. Chci být inspirován překladem vysoce vyspělých společností.

„To je dobře. To je rozumné rozhodnutí vzhledem k tomu, kam se jako společnost chcete dostat. Od vyspělých bytostí se můžete hodně naučit.

Vyspělé bytosti žijí v jednotě. Jejich chování se řídí základními principy jejich společnosti. Tak jako vaše chování se řídí principy **vaší** společnosti.“

Jaké jsou základní principy vysoce vyspělých společností ?

„První princip říká: **Všichni jsme součástí jednoho celku.**

Každé morální a etické rozhodnutí je založeno na tomto principu.

Druhý princip říká: **Všechno se vším souvisí.**

Podle tohoto principu si nikdo nenechává nic pro sebe jen proto, že to „měl první“, nebo proto, že to je „jeho majetek“, nebo proto, že toho je „nedostatek“. Uznává se vzájemná závislost všech uvnitř ekosystému. Relativní potřeby všech biologických druhů jsou udržovány v rovnováze.“

Znamená to, že v takové společnosti neexistuje soukromé vlastnictví ?

„Ne tak, jak tomu rozumíš.

„Soukromé vlastnictví“ je pro vysoce vyspělou bytost spíš **osobní zodpovědností**. Vyspělá bytost je spíš **správcem** než majitelem.

Pojem „vlastnictví“ není součástí vyspělé kultury. Vlastnictví neznamená osobní majetek. Vyspělé bytosti majetek láskyplně spravují, ale nevlastní jej.

Byly doby, kdy si lidé mysleli, že jim patří **všechno, co se jim dostane do ruky**, včetně manželky, dětí, pozemků a přírodních zdrojů. Ostatně mnoho lidí si to myslí dodnes.

Lidé jsou myšlenkou vlastnictví posedlí. Vysoce vyspělé bytosti, které vás pozorují z dálky, tomu říkají posedlost majetkem.

Dnes si začínáte uvědomovat, že ve skutečnosti nic vlastnit nemůžete - ze všeho nejméně své partnery nebo děti. Mnoho lidí si však stále myslí, že mohou vlastnit pozemky a všechno na nich, pod nimi i nad nimi. (Ano, děláte si nároky i na „**vzdušný prostor**“.)

Vysoce vyspělé bytosti chápou, že zemi nikdo nemůže vlastnit - i když některým z nich mohou být pozemky svěřeny, aby je spravovaly. Jsou-li dobrými správci, mohou odkázat správcovství svým potomkům a ti zase svým potomkům. Projevili-li se však jako špatní správci, pozemky jsou jim odňaty.“

Kdyby tento princip platil na Zemi, polovina podniků by přišla o pozemky !

„A světový ekosystém by se dramaticky zlepšil ze dne na den.

Vyspělá společnost by nedovolila, aby „korporace“ plundrovaly zemi pro zisk, neboť by každému bylo jasné, že to poškozuje kvalitu života majitelů i zaměstnanců. A jaký by to byl zisk ?“

Škody by nemusely být okamžitě viditelné, kdežto zisky ano. Říkalo by se tomu krátkodobý zisk / dlouhodobá ztráta. Dlouhodobá ztráta však nezajímá někoho, kdo tu zítra nebude.

„Vyspělé bytosti to zajímá. Ostatně žijí mnohem déle než vy.“

Mnohem déle ?

„Mnohem déle. V některých civilizacích žijí věčně - nebo tak dlouho, dokud chtějí žít v hmotném těle. Takže vyspělé bytosti se obvykle dočkají dlouhodobých výsledků své činnosti.“

Jak to, že žijí tak dlouho ?

„Tím myslíš v hmotném těle.“

Ano. Jak mohou žít v těle tak dlouho ?

„**Protože** neznečišťují své životní prostředí, jako to děláte vy. Neznečišťují půdu chemikáliemi, které se pak dostávají do potravního řetězce. Nikdy by je nenapadlo jíst zvířata, která se živí otrávenými rostlinami. Je jim jasné, že by to byla sebevražda. Vaše tělo je stvořeno, aby žilo nekonečně déle, než mu dovolíte.“

Vysoce vyspělé bytosti mají také jiné psychologické návyky, které prodlužují život.“

Například ?

„Vyspělé bytosti si nedělají zbytečné starosti - a ani by nerozuměly vašemu pojmu „stres“. Neznají „nenávist“, „vztek“, „žárlivost“ ani panický strach. Proto jejich organizmus neprodukuje jedovaté látky, které by jim ničily tělo.“

Jak to dělají ? Jsou i lidé schopni takového ovládní emocí ?

„Vyspělé bytosti si uvědomují, že proces, který se odehrává ve vesmíru, je dokonalý, a proto do něj nemusejí zasahovat. A proto si nedělají zbytečné starosti.“

Pokud jde o tvou druhou otázku: Ano, i lidé jsou schopni ovládat své emoce, ale někteří tomu nevěří a jiní se o to nesnaží. Ti, kteří to dělají, žijí obvykle déle - pokud je nezabijí jedovaté chemikálie v ovzduší nebo pokud se dobrovolně nezabijí nějakým jiným způsobem.“

Chceš říct, že se „dobrovolně zabíjíme“ ?

„Někteří z vás to dělají.“

Jak ?

„Jak už jsem řekl, jíte jedy. Někteří z vás je pijí. A další je kouří.“

Vyspělou bytost by nic takového ani nenapadlo. Je pro ni naprosto nepochopitelné, proč by někdo měl požívat látky, o nichž ví, že jsou škodlivé.“

Některé věci jíme, pijeme nebo kouříme, protože nám to chutná.

„Vyspělá bytost má ráda život v hmotném těle a nikdy by nedělala něco, co tento život zkracuje nebo jej činí bolestným.“

Někteří lidé nevěří, že jim jedení masa, pití alkoholu a kouření zkracuje život.

„Takoví lidé jsou trochu omezení. Vyspělá bytost by jim poradila, aby se rozhlédli kolem sebe.“

A co ještě mi můžeš říct o životě ve vysoce vyspělých společnostech ve vesmíru ?

„Vyspělé bytosti neznají stud.“

Stud ?

„Ani pocit viny.“

Co když se taková bytost projeví jako špatný „správce“ a je jí odňat pozemek ? Řekl jsi, že jí vezmou majetek, který spravovala. Neznamená to, že byla odsouzena a shledána vinnou ?

„Ne, znamená to, že byla shledána neschopnou. Ve vyspělých společnostech se od nikoho nevyžaduje, aby dělal něco, čeho není schopen.“

A co když to přesto chce dělat ?

„To by žádná vyspělá bytost „nechtěla“.“

Proč ne ?

„Její vlastní prokázaná neschopnost by ji zbavila takového přání. To je přirozeným důsledkem pochopení, že by její neschopnost mohla škodit druhým. A to by vyspělá bytost nikdy nechtěla, neboť ví, že škodit druhé bytosti znamená škodit sobě.“

Takže i vyspělé bytosti jsou motivovány pudem sebezáchovy ! Stejně jako my !

„Samozřejmě ! Jenže vyspělé bytosti mají odlišnou **definici „já“**. Lidé definují „já“ velice úzce. Zatímco vy mluvíte o **svém** já, **své** rodině, **své** komunitě, vysoce vyspělé bytosti hovoří o **našem** já, **naší** rodině, **naší** komunitě.“

Jako by bylo jediné já.

„O to právě jde. **Existuje totiž jen jediné já.**“

Rozumím.

„A proto vyspělá bytost, která je přesvědčena o své neschopnosti vychovávat děti, nikdy **netrvá na tom**, že je bude vychovávat.“

Proto ve vyspělých společnostech děti nevychovávat děti. Děti vychovávají starší lidé. To ovšem neznamená, že děti jsou brány rodičům a dávány na vychování cizím lidem. Nic takového.

V těchto společnostech žijí staří společně s mladými. Staří nejsou odstrkováni a ponecháváni svému osudu. Jsou naopak uctíváni a milováni jako součást láskyplné komunity.

Děti vždycky vědí, kdo jsou jejich „rodiče“, ale nikdo je nenutí, aby se učily základní věci od lidí, **kteří se je sami teprve učí.**

Starší lidé organizují vzdělávací proces, takže děti jsou vychovávány v ovzduší moudrosti, porozumění, lásky a nesmírné trpělivosti.

O tom jsem se už zmínil, když jsme hovořili o tom, jak vychováváte děti na vaší planetě a jak byste to mohli změnit.“

Vím. A děkuji ti za bližší vysvětlení. Ale vraťme se k našemu tématu. Říkal jsi, že vyspělé bytosti neznají stud ani pocit viny.

„To je pravda. Neboť pocit viny je něco, co přichází zvnějška. **Vždycky.** Žádná boží bytost (všechny bytosti jsou boží) nikdy nemá pocit, že dělá něco, za co by se měla stydět, dokud jí to neřekne někdo jiný.

Stydí se dítě, když si hraje se svým přirozením ? Samozřejmě že ne. Dokud mu neřeknete, že by se stydět mělo. Má dítě pocit viny proto, že neudrží stolicí ? Samozřejmě že ne.“

Chceš říct, že bychom žádnou činnost neměli označovat za hanebnou ? Že nikdo není vinen, ať dělá cokoli ?

„Už mnohokrát jsem opakoval, že nic není ani „špatné“ ani „správné“.“

Někteří lidé to stále nechápou.

„Aby pochopili, o čem tu mluvíme, musejí si přečíst první dvě knihy této trilogie. Všechno je třeba chápat ve správném kontextu. V této kapitole popisují vysoce vyspělé společnosti ve vesmíru.“

Rozumím. A v čem ještě se tyto společnosti liší od naší společnosti ?

„V mnoha dalších věcech. Například neznají soutěžení.

Vyspělé bytosti si uvědomují, že když jeden prohraje, všichni tím ztrácejí. Proto nemají sporty a hry, které vštěpují dětem myšlenku, že je nesmírně zábavné, když jeden „prohrává“, zatímco druhý „vyhrává“.

Vyspělé bytosti všechno sdílejí. Nikdy by je ani nenapadlo něco hromadit jen proto, že toho je nedostatek. Byl by to naopak **důvod, aby to sdíleli s druhými.**

Právě toto sdílení nedostatkových věcí je obohacuje. Vyspělé bytosti se cítí „obohaceny“ tím, že všechno sdílejí bez ohledu na osobní „zisk“. Už sám tento pocit **je** pro ně ziskem.

Jeden ze základních principů vaší společnosti říká, že **přežívají jen ti nejsilnější**. Na tomto principu je založeno všechno, co vaše společnost kdy vytvořila. Je na něm založena vaše ekonomika, vaše politika, vaše náboženství, vaše školství, váš společenský řád.

Vyspělá bytost by považovala takový princip za vnitřně rozporný, neboť základním principem vyspělé společnosti je myšlenka, že všichni tvoří jeden celek, a tudíž nikdo nemůže přežít, pokud nepřežijí všichni.

Rozumíš tomu ?“

Ano. Tomu říkáme komunismus.

„Na vaší planetě odmítáte jakýkoli společenský systém, který nedovoluje obohacování jednoho na úkor druhých.

Považujete za nepřirozený jakýkoli ekonomický systém, který spravedlivě **rozděluje** společně **vyprodukované** bohatství mezi všechny lidi. **Ve vyspělých společnostech JE však spravedlivé sdílení bohatství přirozeným řádem věcí.**“

I když si to někteří nezaslouží ? I když nepřispívají ke společnému dobru ? I když jsou zlí ?

„Společné dobro je **život**. Žiješ-li, přispíváš ke společnému dobru. Pro duši je velmi obtížné žít v hmotném těle. Je to vlastně velké obětování - nicméně je to nutné, jestliže má Bůh realizovat nejkrásnější vizi svého já.

Musíte si uvědomit, proč jsme tady.“

My ?

„Duše, které tvoří kolektiv.“

Tomu nerozumím.

„Jak už jsem řekl, existuje jen jedna duše, jediná podstata. Někteří z vás ji nazývají „Bohem“. Tato podstata se „individualizuje“ v různých formách, jež společně tvoří vesmír. To zahrnuje všechny živé bytosti, nebo to, čemu říkáte duše.“

Takže „Bůh“ je každou duší, která „je“ ?

„Je každou duší, která je, byla a bude.“

Takže Bůh je „kolektiv“ ?

„Tak tomu říkám, protože to vaším jazykem nejlépe charakterizuje Boha.“

Takže Bůh je kolektiv - nikoli strašlivá a osamělá bytost ?

„Nemusí být ani jedno, ani druhé. Přestaňte všechno „škatulkovat“ !“

Bůh je oboje ? Bůh je jediná strašlivá bytost, která je kolektivem individualizovaných částí ?

„Správně ! Výborně !“

A proč tento kolektiv přišel na Zem ?

„Aby se projevil v hmotné formě. Aby se poznal. Aby mohl být Bohem. To jsem ti podrobně vysvětlil v **První knize**.“

Stvořil jsi nás, abychom byli tebou ?

„Ano. To jsme udělali. **Proto** jste byli stvořeni.“

Takže lidé byli stvořeni kolektivem ?

„Život je proces, skrze nějž Bůh realizuje své já. Tento proces je věčný. Relativita a hmotnost jsou nástroje Boha. Čistá energie (duch) je Bůh. Tato podstata je Duch Boží.

V procesu proměny energie v hmotu se duch ztělesňuje v hmotném světě. K tomu dochází následkem zpomalení energetické vibrace. Individualizované části ducha nazýváte dušemi.

Ve skutečnosti však existuje jen jediná duše, která neustále mění své formy. Můžete tomu říkat reformace. Všichni jste Bohem, který se neustále reformuje.

To je váš příspěvek univerzálnímu procesu.

Už tím, že na sebe berete hmotnou formu, **přispíváte** ke společnému dobru. Umožňujete Boží podstatě prožívat to, co je dobré. Ve vaši Bibli se píše, že Bůh stvořil nebe a zemi, zvířata a ptáky a ryby, a **že to bylo dobré**.

Bůh nemůže existovat bez protikladů. Proto jste vytvořili zlo, které je protikladem dobra. Zlo je protikladem života, a proto jste stvořili to, čemu říkáte smrt.

V absolutní realitě však smrt neexistuje. Smrt je vaším výmyslem, který vám umožňuje, abyste si tím víc vážili života.

Teď, když rozumíš této kosmologii, chápeš základní pravdu. Už nikdy nebudeš od nikoho vyžadovat, aby ti dal něco za to, že s ním sdílíš zdroje hmotného života.“

Ať to zní sebekrásněji, někteří lidé tomu říkají komunismus.

„Není důležité, jak tomu říkají.“

Řeknu ti tohle: **Dokud si neuvědomíte, že jste součástí jednoho celku, nikdy nepoznáte, kdo jsem.**

Vyspělé bytosti ve vesmíru si uvědomují všechno, co ti vysvětlují. Je pro ně nemožné nesdílet společné bohatství. Nedovedou si představit, že by si nechali platit za nezbytnosti, kterých je nedostatek. To se dělá jen v primitivních společnostech. Jedině velmi primitivní bytosti se mohou dívat na nedostatek nezbytných věcí jako na příležitost k většímu zisku.

„Poptávka a nabídka“ není hnací silou vyspělých bytostí.

Další fascinující zajímavostí je skutečnost, že vyspělé bytosti neznají pojmy „tvůj“ a „můj“. Přivlastňovací zájmena v jejich jazyce neexistují. Chceš-li jejich jazykem říci „moje auto“, musíš říci „auto, v němž právě jedu“.

Jazykem vyspělých společností nelze ani říci „můj život“. Kdybys to chtěl vyjádřit, musel bys říci „život, v jehož přítomnosti právě jsem“.

Je to podobné, jako když mluvíte o tom, že jste v přítomnosti Boha.

Jste-li v přítomnosti Boha (což jste vždycky, když jste v přítomnosti druhého člověka), nikdy vás ani nenapadne odmítat Bohu to, co mu patří. Proto byste měli spravedlivě sdílet všechno, co patří Bohu, s kteroukoli **částí** Boha.

Na tomto duchovním poznání jsou založeny všechny struktury vysoce vyspělé společnosti. To je kosmologie života, jejíž nepochopení vede ke všem konfliktům na Zemi.“

19

Jak vypadají bytosti na jiných planetách ?

„Všelijak. Na ostatních planetách je tolik živočišných druhů jako na vaší planetě.

Vlastně ještě víc.“

Vypadají některé jako my ?

„Některé z nich vypadají naprosto stejně jako vy - až na nepatrné rozdíly.“

Jak žijí ? Co jedí ? Jak se oblékají ? Jak se mezi sebou dorozumívají ? Chci se dovědět všechno.

„Chápu, že jsi zvědavý, ale tyto knihy nepíšeme proto, abys uspokojil svou zvědavost. Cílem našeho rozhovoru je předat vašemu světu důležité poselství.“

Ještě několik otázek. A nebudou to jen kuriozity. Něco se můžeme naučit. Nebo přesněji řečeno rozpomenout se.

„To je opravdu přesnější. Neboť se nemusíte nic učit. Musíte si jen vzpomenout, čím opravdu jste.“

To jsi výborně vysvětlil už v První knize. Pamatují si bytosti z jiných planet, čím jsou ?

„Různé bytosti jsou v různých stádiích evoluce. Ale vysoce vyspělé bytosti, o kterých tu mluvíme, si to pamatují.“

Jak žijí ? Pracují ? Cestují ? Jak se mezi sebou dorozumívají ?

„Ve vyspělých společnostech neexistuje takový způsob cestování jako na Zemi. Technologie je tak vyspělá, že není třeba používat fosilních paliv k pohánění motorů ohromných dopravních prostředků.“

V těchto společnostech mají nejen vysoce vyspělou technologii, ale také vysokou úroveň poznání. Díky těmto dvěma aspektům evolučního pokroku jsou vyspělé bytosti schopné cestovat nezávisle na tělesných omezeních **kamkoli** - kdykoli se jim zlíbí.“

I do nejvzdálenějších míst vesmíru ?

„Ano. Tak ohromné vzdálenosti lze překonat podobným způsobem, jako se pohybuje placatý obláček po hladině vody. Nikdo se nepokouší cestovat **skrz** vesmír. Tohle je nejlepší přirovnání, jaké jsem schopen najít ve vašem jazyce.“

Pokud se týká toho, čemu říkáte „práce“ takový pojem ve vyspělých společnostech neexistuje. Každý dělá jen to, co miluje a co je nejlepším vyjádřením jeho já.“

To je výborné. Ale kdo dělá podřadné práce ?

„Pojem „podřadná práce“ neexistuje. To, co považujete za podřadnou práci, je ve vyspělých společnostech velmi často vysoce oceňováno. Ti, kteří vykonávají každodenní funkce, nezbytné pro fungování společnosti, jsou vysoce oceňováni „pracovníci“, kteří slouží všem. Slovo „pracovníci“ jsem dal do uvozovek, protože vysoce vyspělé bytosti považují takovou činnost za nejvyšší formu seberealizace - nikoli za práci.“

Bytosti, které se nesnaží „někam to dotáhnout“ nebo dosáhnout „vysokého postavení“ nebo „úspěchu“, neznají výrazy jako „dřina“, „přesčas“ nebo „stres“.

Pojem „úspěch“ je pro ně neznámým výrazem, protože nevědí, co je **neúspěch**.“

Jak mohou mít pocit uspokojení z dobře vykonané práce ?

„Jejich pocit uspokojení vychází z hlubokého pochopení skutečných hodnot - není závislý na „soutěžení“ nebo „vyhrávání“.

Vyspělé bytosti dělají to, „co přináší skutečné hodnoty“, nikoli to „co přináší slávu či materiální bohatství“.

To znamená, že i vyspělé bytosti mají „systém hodnot“ !

„Samozřejmě. Ale naprosto jiný než většina z vás. Vyspělé bytosti oceňují to, co přináší užitek všem.“

To děláme také !

„Ano, jenže vy považujete za „užitečné“ jiné věci. Trefovat se baseballovou pálkou do míčku nebo se svlékat na jevišti vám připadá užitečnější než učit své děti hluboké životní pravdy. Proto uctíváte a odměňujete hráče baseballu a filmové hvězdy mnohem víc než učitele a kněze. Všechno děláte obráceně.

Nemáte příliš vyvinuté pozorovací schopnosti. Vyspělé bytosti si uvědomují, co je realita, a dělají to, co je prospěšné všem. Lidé to dělají jen zřídka.

Vyspělé bytosti neoceňují práci učitelů a kněží z „morálních“ důvodů. Oceňují ji proto, že přináší užitek celé společnosti.“

Nicméně v každé společnosti, která uznává hierarchii hodnot, musejí být „bohatí“ a „chudí“. Takže ve vysoce vyspělých společnostech jsou bohatí učitelé, kdežto hráči baseballu jsou chudí.

„Ve vyspělých společnostech nejsou „chudí“. Nikdo nežije v tak strašné bídě jako spousta lidí ve vaší společnosti. A nikdo neumírá hladem - jako na vaší planetě, kde umírá třicet tisíc lidí každý den a čtyři sta dětí každou hodinu.

Ne. Ve vyspělých společnostech neexistují „chudí“.“

Jak je to možné ?

„Protože ve vyspělých společnostech jsou uplatňovány dva základní principy:

Všichni jsme součástí jednoho celku.

Všeho je dostatek.

Vysoce vyspělé bytosti si uvědomují, že všeho je dostatek, a proto jej vědomě vytvářejí. Protože si uvědomují vzájemnou spojitost všeho, neplýtvají přírodními zdroji, takže nikdo netrpí nedostatkem.

Vědomí nedostatku je příčinou všech starostí, napětí, soutěžení, žárlivosti, zlosti, konfliktů a nakonec všeho zabíjení.

Devadesát procent veškerého utrpení na vaší planetě je důsledkem toho, že si neuvědomujete jednotu všeho ve vesmíru.

Kdybyste si to uvědomovali, všechno by se změnilo.“

Jak ? Rád bych to změnil, ale nevím jak. Dej mi nějaký nástroj.

„Tak dobře. Tady máš nástroj. Chovej se, „jako kdyby“...“

Chovej se, jako byste všichni byli součástí jednoho celku. Začni hned zítra. Dívej se na problémy druhých jako na své vlastní problémy.

Zkus to. Zkus to hned zítra. Dívej se na všechno novými očima.

Začni se chovat, jako by všeho byl dostatek. Co bys dělal jinak, než děláš dnes, kdybys měl „dostatek“ peněz, „dostatek“ lásky, „dostatek“ času ? Začal bys všechno sdílet s druhými ?“

To je zajímavé. Neboť přesně tak zacházíme s našimi přírodními zdroji a jsme za to kritizováni ekology. Chováme se, jako by „všeho byl dostatek“.

„Zajímavé je, že se chováte, jako by byl nedostatek toho, co považujete za užitečné - a proto jste chamtiví - zatímco bezmyšlenkovitě ničíte životní prostředí a vyčerpáváte přírodní zdroje. Takže to vypadá, jako byste životní prostředí a přírodní zdroje nepovažovali za užitečné.“

Nebo „jako bychom“ si myslili, že všeho je dostatek.

„Tak se však nechováte. Neboť kdybyste se tak chovali, sdíleli byste přírodní zdroje spravedlivěji. V současné době jen jedna pětina lidstva využívá čtyři pětiny všech světových zdrojů. A nevypadá to, že byste něco chtěli změnit.“

Všeho by bylo dost pro všechny, kdyby privilegovaná menšina přestala plýtvat přírodními zdroji. Kdybyste všichni užívali světové zdroje rozumně, spotřebovali byste méně, než když je menšina užívá nerozumně.

Užívejte své zdroje - ale nezneužívejte je. To vám říkají vaši ekologové.“

Jsem z toho trochu smutný. Tvá slova mě rmoutí.

„Ty jsi ale podivín. Zapomněl jsi, jak se dostat tam, kam říkáš, že se dostat chceš, a když ti někdo **ukáže cestu**, jsi z toho sklíčený, místo abys byl nadšený. Neuvěřitelné !“

Jsem sklíčený, protože vidím, že nejdeme touto cestou. Dokonce ani nechceme. Vidím, že jdeme přímo proti zdi, a to mě přivádí do deprese.

„Dost dobře se nedíváš kolem sebe. Já už vidím spousty lidí, jak se při čtení této knihy radují. Vidím miliony lidí, kteří si začínají uvědomovat tyto jednoduché pravdy. Vidím, jak se na naší planetě rodí nová síla. Lidé odhazují staré myšlenkové systémy. Zavádějí nové způsoby vlády. Mění ekonomické systémy. Hledají duchovní pravdy.“

Lidstvo se **probouzí**.

Moje slova nemusejí být zdrojem deprese. **Uznáš-li jejich pravdivost**, velice tě to povzbudí.

Jsi poslem změny. Na tobě záleží, **jak** budete žít.“

Co mohu udělat ?

„**Staň** se změnou. **Jdi** příkladem. **Nezapomínej**, že jste všichni jeden celek, a chovej se, jako by všeho byl dostatek.

Změň své já a změníš svět.

Píšeš tuto knihu proto, aby sis vzpomněl, jaké to bylo, když jste žili jako vysoce vyspělé bytosti.“

Už jsme tak kdysi žili, že ano ? Říkal jsi to.

„Ano. V době, kterou bys nazval starověkem. Hodně z toho, o čem tu mluvím, jste prožili v dávné minulosti.“

To mě skličuje ještě víc. Chceš říct, že jsme takové úrovně dosáhli a že jsme ji ztratili ? Jaký smysl má tohle neustálé „chození v kruhu“ ?

„To je evoluce. **Evoluce není přímka.**

Dnes máte možnost obnovit to nejkrásnější ze své minulosti a vyhnout se chybám, které jste dělali. Nemusíte dovolit, aby vaše společnost byla zničena vaším sobectvím a vaší technologií. Můžete všechno změnit. Ty - **ty** - můžeš začít.

Jestliže se o to pokusíš, brzy zjistíš, že život může být opravdu vzrušující.“

Dobře. Rozumím. Když o tom přemýšlím, opravdu mě to vzrušuje. Pokusím se o to ! Řekni mi víc ! Chci si vzpomenout, jaké to bylo, když jsme byli vyspělou civilizací. Rád bych věděl, jak žijí vyspělé bytosti. Řekni mi, jak žijí.

„Žijí v malých komunitách, odstěhovali se z velkoměst. Zbavili se myšlenky národního uspořádání společnosti.“

Proč ?

„Protože velkoměsta přestala sloužit svému účelu. Začala produkovat „utlačené jedince“, místo aby produkovala lidské společenství.“

I na naší planetě máme hlubší pocit „společenství“ v malých městech a na vesnicích.

„Mezi vámi a společnostmi na jiných planetách je však rozdíl.“

Jaký ?

„Obyvatelé těch planet si to uvědomují. Vědí, co je pro ně dobré, a chovají se podle toho.“

My však budujeme stále větší města, přestože vidíme, jak ničí kvalitu našeho života.

„Ano.“

A dokonce jsme na to pyšní. Když nějaké město postoupí na seznamu největších měst z dvanáctého na desáté místo, všichni to oslavují.

„Jen primitivní společnost považuje regresi za pokrok.“

To už jsi říkal. Skličuje mě to.

„Na druhé straně však stále víc lidí dnes obnovuje menší komunity.“

Takže ty si myslíš, že bychom měli opustit velkoměsta a přestěhovat se do malých měst a vesnic ?

„Mně je to jedno. Jen konstatuji fakta.“

Jako obvykle. Proč se tedy podle tvého názoru stěhujeme do stále větších velkoměst, přestože víme, že to pro nás není dobré.

„Protože si to mnoho lidí neuvědomuje. Myslí si, že život ve městech vyřeší jejich problémy.“

Je pravda, že velkoměsta nabízejí pracovní příležitosti i zábavu, což nelze říct o malých městech a vesnicích. Děláte však hroznou chybu, když tyto věci považujete za cenné, zatímco ve skutečnosti jsou škodlivé.“

Aha ! Takže přece jen na to máš svůj názor ! Ted' ses prozradil ! Právě jsi řekl, že děláme hroznou „chybu“.

„Jedeš-li do San Jose...“

A už jsme zase u toho...

„Ty si pořád ještě pleteš konstatování skutečnosti s odsuzováním nebo preferováním něčeho. A protože vím, že chceš své myšlenky sdělovat přesněji; vždycky tě na to upozorním.“

Když jedeš do San Jose a říkáš, že se chceš dostat do New Yorku, je špatné, když tě člověk, kterého se ptáš, upozorní, že jedeš „špatným směrem“ ? Vyjadřuje tím nějakou „preferenci“ ?“

Myslím, že ne.

„**Myslíš**, že ne ?“

Tak dobře, nevyjadřuje žádnou preferenci.

„Co tedy **dělá** ?“

Jen mi říká, jak se dostat tam, kam chci.

„Výborně. Konečně to chápeš.“

Ale to jsi už říkal. Dokonce několikrát. Proč si tedy stále myslím, že máš nějaké preference a že nás odsuzuješ ?

„Protože si mě pleteš s Bohem vaší mytologie. A navíc byste byli rádi, kdybych **měl** nějaké preference, neboť by vám to usnadnilo rozhodování. Nemuseli byste o ničem přemýšlet a nemuseli byste činit **vlastní** rozhodnutí. Prostě byste dělali, co bych vám **řekl**.“

Nevěděli byste ovšem, co říkám, neboť si myslíte, že s vámi nemluví už tisíce let, takže byste se museli spoléhat na ty, kteří vás učí to, co jsem říkal, když jsem s vámi ještě mluvil. I to by bylo problematické, neboť existuje tolik různých učitelů a učení, kolik máš vlasů na hlavě. Takže byste byli přesně tam, kde jste byli na začátku. Museli byste se spoléhat jen na **svá vlastní** rozhodnutí.“

Existuje nějaká cesta z tohoto bludiště ? Změníme někdy své způsoby ?

„Cesta **existuje**. A jednou své způsoby **změníte**. Musíte se jen začít **dívat kolem sebe**. Musíte si uvědomit, co je pro vás dobré. Tomu se říká „evoluce“. Nemůže se vám to nepodařit. Je to jen otázka času.“

A podaří se nám to ještě na téhle planetě ?

„Chcete-li změnit svůj život ještě na této planetě - **to jest dokud je vaše planeta obyvatelná** - pak si budete muset pospíšet.“

Jak se můžeme vyvíjet rychleji ? Vysvětli mi to.

„Vždyť ti to vysvětluji. Proč si myslíš, že s tebou hovořím ?“

Dobře. Před chvílí jsi řekl, že vysoce vyspělé bytosti na jiných planetách odmítly myšlenku „národního uspořádání“. Proč to udělaly ?

„Protože si uvědomily, že myšlenka „vlastenectví“ odporuje jejich základnímu principu:

VŠICHNI JSME JEDEN CELEK.“

Vlastenectví však podporuje náš druhý základní princip: PŘEŽÍVAJÍ JEN TI NEJSILNEJŠÍ.

„Přesně tak.“

Lidstvo se rozděluje na jednotlivé národy, abyste mohli přežít - ale dosahujete opačného výsledku. Vyspělé bytosti netvoří národní celky. Věří, že existuje jen jediný národ. Dalo by se dokonce říci, že vytvořily „jediný národ pod vládou Boha“.“

Jak chytré. A mají svobodu a spravedlnost pro všechny ?

„Vy to máte ?“

Tušé.

„Důležité je, že se všechny bytosti vyvíjejí a že evoluce - hledání toho, co vám slouží - vede ke konečné jednotě.

To není překvapující, neboť jednota je nejvyšší pravdou. A evoluce je tedy vývojem k pravdě.“

Vidím, že „hledání toho, co nám slouží“ není v rozporu s principem přežití nejsilnějších.

„Není, že ne ?“

Takže je na čase, abyste si uvědomili, že „přežití nejsilnějších“ (to jest evoluce lidstva) nevede žádoucím směrem, že se naopak **sami ničíte** tím, že si pletete proces s principem.“

Tomu nerozumím.

„**Proces** se jmenuje „evoluce“. „Princip“, který tento proces **řídí**, určuje směr evoluce.

Máš pravdu, evoluce **je** „přežití nejsilnějších“. To je proces. Ale neplet' si proces s principem.

Jestliže je „evoluce“ a „přežití nejsilnějších“ jedno a totéž a jestliže tvrdíte, že vaším řídicím principem je princip přežití nejsilnějších, pak vlastně říkáte, že řídicím principem evoluce je **evoluce**.

Neuvědomujete si, že **proces evoluce můžete řídit**, a proto jste pouhými diváky. Většina lidí se domnívá, že evoluce je proces, který se prostě „odehrává“ - nikoli proces, který lze řídit podle určitých principů.

Takže prohlašujete: „Vyvíjíme se podle principu... **evoluce**.“ Neříkáte však, podle jakého principu, protože si jej pletete s procesem.

Na druhé straně vyspělé bytosti, které si uvědomují, že evoluce je proces - proces, který lze vědomě řídit - si nepletou proces s principem, ale vědomě si volí **princip**, kterým proces **řídí**.

Tomu se říká **vědomá evoluce** a lidstvo si to začíná uvědomovat.“

To je úžasný poznatek. Proto jsi inspiroval Barbaru Marxovou-Hubbardovou ! Neboť Barbara ve své knize opravdu mluví o vědomé evoluci.

„Samozřejmě. Řekl jsem jí to.“

To se mi líbí ! Vraťme se tedy k našemu „rozhovoru“ o mimozemšťanech. Jak organizují svou společnost, jestliže nevytvářejí národní celky ? Jak si vládnou ?

„Řídí se principem, který založili na pozorování reality. Zjistili, že jsou všichni součástí jednoho celku, a **zavedli** politické, společenské, ekonomické a duchovní mechanismy, které tento princip **posilují**.“

Jak to vypadá v praxi ? Jakou mají například vládu ?

„Jak by sis vládl, kdybys byl na světě sám ?“

Opakuj to.

„Jak by ses choval, kdybys byl na světě sám ? Kdo by řídil tvé chování ? Kdo jiný než ty ?“

Kdybych byl na opuštěném ostrově, nikdo by mi neříkal, jak se mám chovat. Dělal bych to, co bych chtěl. Nejspíš bych chodil nahý. Jedl bych jen to, na co bych měl chuť a kdykoli bych měl hlad. Dělal bych všechno, co by mi pomohlo přežít.

„Dělal bys všechno, co je nutné. Říkal jsem ti, že se nic nemusíš učit. Stačí, když se rozpomeněš.

Tak žijí bytosti ve vyspělých civilizacích ? Chodí nahé, sbírají lesní plody a vyřezávají kanoe ? To mi připadá jako barbarský život !

„Kdo je podle tvého názoru šťastnější - a kdo je blíže k Bohu ?“

O tom jsme už mluvili.

„Ano, mluvili. Jen primitivní bytosti si myslí, že prostý život je barbarský a komplikovaný život je vysoce vyspělý.

Vyspělé bytosti vědí, že je to právě naopak.“

Jenže všechny civilizace - a samotný proces evoluce - směřují ke stále vyššímu stupni složitosti.

„V jistém smyslu máš pravdu. Ale tohle je největší Boží dichotomie.

A to nejsložitější je obvykle to nejjednodušší.

Čím je systém „složitější“, tím je jednodušší. Ve své jednoduchosti je dokonale elegantní.

To si uvědomuje každý mistr. Proto ty nejvyspělejší bytosti žijí tím nejprostším způsobem. Proto jsou nejvyspělejší systémy naprosto jednoduché a dokonale elegantní.

Vysoce vyspělý správní systém nevyžaduje prakticky **žádnou správu.**“

Jako bychom hovořili o jediné bytosti.

„Žádná jiná neexistuje.“

A vysoce vyspělé společnosti to vědí.

„Přesně tak.“

I já to začínám chápat.

„To je dobře. Nezbývá nám moc času.“

Už musíš jít ?

„Tahle kniha začíná být příliš dlouhá.“

20

Moment ! Ted' nemůžeš skončit ! Mám ještě několik otázek. Objeví se mimozemšťané na naší planetě, aby nás zachránili ? Přinesou nám nové technologie, které nám pomohou vyčistit ovzduší, využívat sluneční energii, ovládat počasí a léčit nemoci ? Přinesou nám nirvánu ?

„Možná si to ani nepřejete. Vyspělé bytosti to vědí. Uvědomuji si, že takový zásah do pozemských záležitostí by vás podřídil jejich moci, že byste **je** začali uctívat jako nové bohy.“

Ve skutečnosti nejste podřízeni **nikomu**. A bytosti z vysoce vyspělých civilizací by vám to daly na vědomí. Kdyby vám chtěly předat nějaké technologie, udělaly by to takovým způsobem, abyste si uvědomili své **vlastní** schopnosti a svůj vlastní potenciál.

Kdyby vám chtěly předat nějaké učení, udělaly by to podobným způsobem, abyste si z nich **neudělali své nové bohy**.“

Na to je už pozdě. Už jsme to udělali.

„Všiml jsem si.“

Což nás přivádí k jednomu z našich největších učitelů, Ježíši Kristu. Dokonce i ti, kteří z něho neudělali svého boha, uznávají jeho učení.

„Učení, které bylo překrouceno.“

Patřil Ježíš k vysoce vyspělým bytostem ?

„Myslíš, že byl vysoce vyspělý ?“

Ano, Právě tak jako Buddha, Krišna, Mojžíš, Babaji, Sai Baba a Paramahansa Yogananda.

„A mnoho dalších, které jsi nejmenoval.“

V Druhé knize jsi „naznačil“, že Ježíš a ostatní učitelé přišli možná z „vesmíru“, aby nám předali učení a moudrost vyspělých civilizací. Byl Ježíš mimozemšťan ?

„Všichni jste mimozemšťané.“

Co to znamená ?

„Tato planeta, na které dnes žijete, není vaším skutečným domovem.“

Není ?

„Ne. „Genetický materiál“, z něhož se skládá vaše tělo, byl umístěn na tuto planetu úmyslně. Neobjevil se tu **náhodou**. Všechno bylo plánované. Odehrává se tu něco mnohem většího. Myslíš, že k těm miliardám biochemických reakcí, které jsou předpokladem vzniku života, došlo náhodou ? Myslíš, že život je výsledkem řetězu **náhodných** událostí ?“

Samozřejmě že si to nemyslím. Věřím, že existuje určitý plán. Boží plán.

„Máš pravdu. Všechno je součástí mého plánu, mého procesu.“

Takže i ty jsi „mimozemšťan“ ?

„Kam se obvykle díváte, když si myslíte, že mluvíte s Bohem ?“

Nahoru.

„Proč ne dolů ?“

Nevím. Všichni vždycky vzhlížejí k „nebi“.

„Odkud pocházím ?“

Myslím, že ano.

„A proto jsem mimozemšťan ?“

Nevím. Jsi mimozemšťan ?

„A jestliže jsem mimozemšťan, jsem proto méně Bohem ?“

Myslím, že ne.

„A jestliže jsem Bůh, jsem proto méně mimozemšťanem ?“

To záleží na definici.

„Co když vůbec nejsem „člověk“ ? Co když jsem univerzální energie, která je vesmírem, to jest jsouncem ? Co když jsem kolektiv ?“

To jsi už v tomto rozhovoru řekl.

„Ano, řekl. A věříš tomu ?“

Myslím, že ano. Alespoň v tom smyslu, že věřím, že Bůh je všechno.

„Tak dobře. Věříš, že existují takzvaní mimozemšťané ?“

Myslíš bytosti z vesmíru ?

„Ano.“

Věřím. Vždycky jsem tomu věřil a teď, když to říkáš, jsem si tím jistý.

„A jsou tyto bytosti součástí všeho, co existuje ?“

Samozřejmě.

„A jestliže já jsem všechno, co existuje, nejsem tedy mimozemšťan ?“

Je to pravda... ale z toho vyplývá, že jsi také já.

„Tradá !“

Neodpověděl jsi na mou otázku. Ptal jsem se, zda byl Ježíš mimozemšťan. Myslím, že víš, co tím myslím. Přišel z vesmíru, nebo se narodil na této planetě ?

„Opět předpokládáš, že se to vzájemně vylučuje. **Přestaň už konečně všechno škatulkovat.**“

Chceš říct, že se Ježíš narodil na Zemi, ale že má krev mimozemšťana ?

„Kdo byl Ježíšovým otcem ?“

Josef.

„Ale kdo ho **zplodil** ?“

Někteří lidé věří, že to bylo neposkvrněné početí. Říkají, že Pannu Marii navštívil archanděl. Ježíš, kterého Panna Marie porodila, byl počat Duchem Božím.

„Věříš tomu ?“

Nevím, čemu mám věřit.

„Odkud myslíš, že ten archanděl přišel ?“

Z nebe ?

„Řekl jsi „z nebe“ ?“

Ano, řekl jsem z nebe. Z jiné sféry. Od Boha.

„Rozumím. A neshodli jsme se na tom, že Bůh je mimozemšťan ?“

Ne tak docela. Shodli jsme se na tom, že Bůh je všechno a že jsou-li mimozemšťané součástí „všeho“, pak je i Bůh mimozemšťanem v tomtéž smyslu, jako je člověkem. Všemi lidmi. Bůh je všechno, Bůh je kolektiv.

„Správně. Takže tento archanděl, který navštívil Pannu Marii, přišel z jiné sféry. Z nebeské sféry.“

Ano.

„Ze sféry, která je hluboko ve vaší duši, neboť tam je nebe.“

To jsem neřekl.

„Tak tedy ze sféry ve vnitřním prostoru vesmíru.“

Ani to bych neřekl, protože nevím, co to znamená.

„Tak odkud tedy ? Z nějaké jiné sféry vesmíru ?“

(Dlouhá pomlka)

Ted' si hraješ se slovy.

„Ovšem. Snažím se ti vysvětlit vašimi slovy něco, co vašim omezeným jazykem vysvětlit nejde.“

Chceš tedy říct, že Ježíš by zplozen nějakou vyspělou bytostí z vesmíru, a proto byl člověkem a zároveň vyspělou bytostí ?

„Na vaší planetě bylo už mnoho vyspělých bytostí - a dokonce i dnes jich je hodně.“

Říkáš, že mezi námi žijí „cizinci z vesmíru“ ?

„Vidím, že se až příliš často díváš na televizi.“

Co tím myslíš ?

„Ze všeho lze udělat senzaci. Já jsem neřikal, že vysoce vyspělé bytosti jsou „cizinci“. Neřikal jsem, že Ježíš byl „cizinec“.

Bůh není „cizinec“. Na Zemi nejsou žádní „cizinci“.

Všichni jsme součástí jednoho celku, žádný jedinec nám není cizí. Někteří z nás si prostě pamatují víc než jiní. Rozpomínání (to jest sjednocování se s Bohem, s kolektivem) je proces, kterému říkáte evoluce. Všichni se vyvíjíte. Někteří z vás jsou vysoce vyvinutí. To znamená, že si **pamatují** víc než druzí. Uvědomují si, čím opravdu jsou. Ježíš to věděl a prohlašoval to.

Duch člověka, kterému říkáte Ježíš, nebyl z této Země. Tento duch pouze vstoupil do lidského těla a realizoval se jako člověk. A nebyl jediný, kdo to udělal. **Žádný duch** není z této Země. **Všechny duše** přicházejí z jiných sfér a teprve na Zemi vstupují do lidského těla. Ne všechny duše se však realizují během jediného „života“. Ježíš to dokázal. Ježíš byl vysoce vyspělá bytost. (Někteří z vás ho nazývali bohem.) Na Zem přišel s určitým posláním.“

Aby spasil naše duše ?

„V jistém smyslu ano. Ne však od věčného zatracení. Nic takového totiž neexistuje. Jeho posláním bylo - a je - připomenout vám, čím opravdu jste. Přišel, aby vám ukázal, čím se můžete stát. Čím už jste - pokud to přiznáte.

Ježíš vám byl příkladem. Proto říkal: „Jsem cesta, život a pravda. Následujte mě.“ Tím nemyslel, že byste ho měli následovat jako ovce. Chtěl, abyste se **řídili jeho příkladem a dosáhli jednoty s Bohem**. Říkal: „Já a můj otec jsme Jeden, a vy jste moji bratři.“ Nemohl to vyjádřit srozumitelněji.“

Takže Ježíš přišel z vesmíru, nikoli od Boha.

„Mýlíš se, když v tom děláš rozdíl. Stejně jako se mýlíš, když odlišuješ člověka od Boha. **Mezi člověkem a Bohem není žádný rozdíl.**“

Hmm. Tak dobře. Můžeš mi říct ještě něco o bytostech z jiných světů ? Jak se oblékají ? Jak mluví ? A neříkej, že mě zajímají jen kuriozity. Myslím, že se od vyspělých bytostí můžeme něco důležitého naučit.

„Tak dobře. Budu stručný.“

Vyspělé bytosti nemají potřebu nosit šaty. Oblékají se jen tehdy, když to vyžadují vnější okolnosti, nad kterými nemají kontrolu, nebo když chtějí ukázat svůj „status“.

Vyspělá bytost by se nikdy neoblékla, kdyby to nebylo nutné - a už vůbec ne ze „studu“ - a nikdy by nepochopila, proč si někdo myslí, že ho šaty mohou učinit „krásnějším“. Pro vyspělé bytosti není nic krásnějšího než nahé tělo.

Stejně nepochopitelná je pro ně představa, že by měly žít v krabicích... kterým říkáte „budovy“ nebo „domy“. Vyspělé bytosti žijí v přírodě. Do krabice by se zavřely jedině tehdy, kdyby se jejich životní prostředí stalo neobyvatelným - což se stává jen zřídkakdy, neboť vyspělé bytosti si své prostředí vytvářejí a mají je pod kontrolou.

Uvědomují si také, že jejich prostředí a ony jsou součástí jednoho celku a že mezi prostředím a jimi existuje vzájemně závislý vztah. Vyspělá bytost by nikdy nepochopila, proč ničíte něco, na čem závisí vaše existence.

Pokud jde o komunikaci, vysoce vyspělé bytosti se dorozumívají na citové úrovni. Uvědomují si své pocity i pocity druhých a nikdy se nesnaží pocity **skrývat**. Nemohly by pochopit, proč lidé tají své pocity a pak si stěžují, že jim nikdo nerozumí.

Pocity jsou jazykem duše a vyspělé bytosti si to uvědomují. Smyslem komunikace je sdělovat pravdu. Proto by vyspělé bytosti nikdy nepochopily, proč někdo lže.

Dosáhnout něčeho lhaním by pro ně bylo porážkou, nikoli vítězstvím.

Vyspělé bytosti „nemluví“ pravdu. Vyspělé bytosti **jsou** pravdou. Už dávno zjistily, že lež neslouží nikomu. To jste se vy ještě nenaučili.

Ve vaší společnosti se hodně věcí udržuje v tajnosti. Z nějakého důvodu se domníváte, že to je prospěšné. Tajnůstkářství se stalo vaším etickým kódem. Je to vskutku váš tajný kód.

To se však netýká celého lidstva. Starověké kultury takový kód neměly. Nemají jej ani vaši domorodí obyvatelé. A mnoho lidí ve vaší společnosti tento kód odmítá.

Vaše vlády a korporace jej však přijímají. Lhaní je tak běžné, že mnoho lidí lže o všem. Je to jako v té pohádce o císaři, který na sobě neměl šaty. Všichni to viděli, ale nikdo neřekl, že je nahý. Nalhávali si, že to tak není.“

O tom jsi už mluvil.

„Opakuji tu hlavní body, které musíte pochopit, chcete-li opravdu něco změnit.

A tak to řeknu ještě jednou: **Vyspělé bytosti:**

1. Vnímají realitu

2. Mluví pravdu

Až to začnete dělat, budete schopni změnit život na vaší planetě.

A mimochodem to ani není otázka morálky. Vyspělá společnost nemá žádné „morální imperativy“. Vyspělé bytosti prostě dělají to, co přináší užitek všem.“

Vyspělé bytosti nemají žádné morální zásady ?

„Ne v tom smyslu, jak tomu rozumíte vy. Myšlenka, že by jedna skupina určovala morální hodnoty, podle kterých by se všichni museli řídit, by odporovala jejich přesvědčení, že každý jedinec má právo rozhodnout, co je a co není správné chování.“

Pro vyspělé bytosti je měřítkem chování společenská prospěšnost - co je užitečné pro všechny - nikoli to, co by lidé považovali za „správné“ nebo „špatné“.

A není to jedno a totéž ? Neoznačujeme snad slovem „správné“ to, co je užitečné, a slovem „špatné“ to, co je neužitečné ?

„Jenže vy označujete za „špatné“ mnoho věcí nikoli proto, že jsou neužitečné, ale proto, že si myslíte, že jsou „nevhodné“ v očích Boha. Vytvořili jste si umělé definice toho, co je užitečné a co je neužitečné - definice, které nemají nic společného s realitou.“

Upřímné vyjádření citů považujete často za „špatné“. Něco takového by vyspělé bytosti nikdy nepochopily, neboť upřímnost usnadňuje život všem členům společnosti. Proto by vyspělé bytosti své city nikdy netajily ani by si nemyslily, že je to „společensky vhodné“.

Navíc by to nebylo ani možné, neboť vyspělé bytosti vnímají vibrace druhých - skutečné **vibrace**, které jejich pocity jednoznačně vyjadřují.

Vyspělé bytosti se většinou dorozumívají telepaticky, takže jen zřídka používají slova. Čím vyspělejší je určitá bytost, tím méně slov používá k vyjádření pocitů nebo ke sdělování informací.

A než se na to zeptáš, řeknu ti předem, že i někteří lidé si vypěstovali tyto schopnosti. Před mnoha tisíci lety byl tento způsob komunikace zcela normální. Teprve později jste klesli na tak nízkou úroveň, že jste se museli začít dorozumívat primitivními zvuky. Mnoho lidí se však vrací k čistším formám komunikace - které jsou navíc přesnější a elegantnější. To se týká především zamilovaných lidí. Potvrzuje to základní pravdu: **Láska vede k porozumění.**

To je krásně vyjádřeno. Nádherně sděleno.

„Děkuji. A teď to stručně shrnu.“

Vyspělé bytosti žijí v malých komunitách. Tyto komunity tvoří státní celky, ale spolupracují se všemi ostatními na základě rovnoprávnosti.

Nemají žádné zákony ani vlády. Mají rady starších. Uzavírají „vzájemné dohody“, které jsou založené na Trojstranném kódu uvědomění, upřímnosti a zodpovědnosti.“

A opravdu mezi nimi nedochází ke konfliktům a válkám ?

„Ne. Především proto, že vysoce vyspělé bytosti všechno sdílejí a daly by ti všechno, co bys jim chtěl vzít násilím. Dělají to nejen proto, že si uvědomují, že všechno patří všem, ale také proto, že vědí, že si vždycky mohou znovu vytvořit to, co někomu daly.“

Vyspělé bytosti neznají takové pojmy jako „majetek“, „vlastnictví“ nebo „ztráta“, neboť si uvědomují, že nejsou hmotnými bytostmi, ale bytostmi žijícími přechodně v hmotném světě. Vědí, že všechny bytosti mají týž původ a že jsme tedy všichni součástí jednoho celku.“

Vím, už jsi to říkal... ale co kdybychom ohrožovali jejich život ?

„Vyspělá bytost by se nebránila. Prostě by se vzdala svého těla - doslova by vám je přenechala. Kdyby pak měla zájem, vrátila by se do hmotného světa v jiném těle. Nebo by se vrátila v podobě právě narozeného dítěte nějakého páru milujících bytostí.

To je vlastně nejběžnější způsob návratu do hmotného světa, neboť ve vyspělých společnostech není nikdo uctíván víc než malé děti.

Vyspělé bytosti se nebojí toho, čemu lidé říkají „smrt“, neboť si uvědomují, že žijí věčně, byl v různých **formách**.“

Vraťme se trochu zpátky. Vím, že jsi říkal, že neexistují žádné „zákony“. Ale co když někdo poruší „Trojstranný kód“ ? Co se stane ?

„Nic. Není souzen ani trestán. Je mu vysvětleno, že udělal něco, co není prospěšné společnosti a co tudíž nemůže prospívat ani jemu, neboť jedinec a společnost je jeden celek. Vyspělé bytosti to pochopí velice rychle, většinou v období, kterému byste říkali **mládí**, takže se stává velice zřídka, že dospělá bytost udělá něco, co není prospěšné všem.“

A když něco takového udělá ?

„Dostane příležitost svou chybu napravit.“

A co když to odmítne udělat ?

„Vysoce vyspělá bytost by to nikdy neodmítla. To je nemyslitelné. Neboť by se zachovala jako primitivní bytost, ale my teď hovoříme o vyspělých bytostech.“

Kde se vyspělé bytosti tohle všechno učí ?

„Vyspělé společnosti nemají žádný „školský systém“. Děti jsou prostě vedeny k tomu, aby dělaly prospěšné věci. Jsou vychovávány staršími lidmi, nikoli rodiči. To však neznamená, že jsou od rodičů odděleny.

Děti si vybírají svůj vlastní „učební plán“. Nikdo jim neříká, co se **musejí** učit. To jim dává silnou motivaci, a proto se učí rychle a radostně.

Trojstranný kód (nejsou to vlastně kodifikovaná „pravidla“, ale je to nejlepší výraz, jaký jsem našel ve vašem jazyce) jim není „vtloukán do hlavy“. Způsoby chování přejímají - jakousi osmózou - od dospělých, kteří jim jsou příkladem.

Na rozdíl od vaší společnosti, kde dospělí nedělají to, co učí své děti, vyspělé bytosti si uvědomují, že děti napodobují chování dospělých.

Vyspělé bytosti by nikdy nenapadlo posadit své děti před televizi, kde by viděly samé násilí. Něco takového je naprosto nepochopitelné.

Stejně nepochopitelné je **popírat**, že televize má vliv na chování dětí.

Na rozdíl od lidí vyspělé bytosti přijímají realitu. Nikdy by je nenapadlo popírat to, co vidí.

Lidé vidí, jak televize ničí jejich děti, a ignorují to. Vidí, že násilí je prezentováno jako zábava, ale neprotestují. Vědí, že kouření škodí jejich zdraví, ale předstírají, že to není pravda. Vidí, že otec je opilý, ale celá rodina to zapírá.

Vidí, že náboženství není schopné změnit chování lidí, ale nejsou ochotni to přiznat. Vidí, že stát utiskuje lidi, ale ignorují to.

Vědí, že zdravotní systém vydává jednu desetinu svého rozpočtu na prevenci a devět desetin na léčení, ale popírají, že finanční motivace brzdí skutečný pokrok ve vzdělávání lidí, pokud jde o zdravou stravu a zdravý způsob života.

Vědí, že potraviny obsahující umělé chemikálie jsou nezdravé, ale popírají to.“

A tím to nekončí. Snaží se soudit ty, kteří se odváží hovořit o tomto problému v televizi. O problematice výživy pojednává jedna výborná kniha. Napsal ji John Robbins a jmenuje se „Dieta pro novou Ameriku“.

„Lidé, kteří ji budou číst, budou popírat a popírat a popírat, že je pravdivá. A právě o tom mluvím. Nikdo z vás nechce nic přiznat. Popíráte nejen to, co vidí druzí, ale i to, co vidíte sami. Popíráte své vlastní pocity a své vlastní pravdy.

Vysoce vyspělé bytosti - jimiž se někteří z vás stávají - nepopírají **nic**. Přijímají realitu. Jasně vidí, co je prospěšné. Proto se jejich život stává jednoduchým. Uctívají životní proces.“

A jak tento proces funguje ?

„Všechno závisí na tom, čím jsi a čím se chce stát.

Chceš-li žít v míru a lásce, chovej se slušně. Chceš-li žít zdravě, **nejez** maso, **nekuř** karcinogeny a **nepij** alkohol.

Chceš-li dobře vychovat své děti, **nedovoluj jim**, aby se dívaly na zvrácené programy v televizi.

Chceš-li zlepšit životní prostředí a šetřit přírodní zdroje, **nezacházej** s nimi, jako by byly nevyčerpatelné.

Chceš-li uctívat milujícího Boha, **nerozšiřuj** učení o mstivém a trestajícím Bohu.

Motivace je vším. Cíle určují výsledky. Tvůj život vychází z tvého záměru. Tvé skutečné úmysly se projevují v tvé činnosti a tvá činnost je důsledkem tvých skutečných úmyslů. Všechno se pohybuje v kruhu.

Vysoce vyspělé bytosti si to **uvědomují**. Lidé si to neuvědomují.

Vysoce vyspělé bytosti přijímají realitu. Lidé ji odmítají.

Vysoce vyspělé bytosti mluví **vždy** pravdu. Lidé lžou druhým i sobě.

Vysoce vyspělé bytosti dělají to, co řeknou. Lidé dělají něco jiného.

V hloubi duše si **uvědomujete** rozporuplnost vašeho chování a chcete je změnit. Uvědomujete si, co je reálné a co je **prospěšné**, a konečně přestáváte oddělovat realitu od prospěšnosti.

Lidstvo se **probouzí**. Čas vašeho naplnění přichází.

To, o čem tu hovoříme, nemusí nikoho odrazovat. V tomto dialogu jsme naznačili cestu k novému životu a širší realitě. Nebojte se vykročit novým směrem - světlo pravdy vám bude svítit na cestu.

V této trilogii jsem hovořil o tom, co skutečně je. Není třeba pokračovat. Není třeba dalších otázek a odpovědí, není třeba dalších příkladů. V této knize najdete všechno, co potřebujete k tomu, abyste mohli začít nový život.

Vím, že máte další otázky. Vím, že nejste na konci svého hledání. Neboť **člověk nikdy nepřestane hledat**.

Je jasné, že by tato kniha mohla pokračovat do nekonečna. Ale nebude. **Pokračovat bude váš rozhovor s Bohem**. Odpovědi na všechny otázky najdete v této trilogii. Můžeme jen opakovat staré moudrosti. Celý tento dialog byl takovým opakováním. Není v něm nic nového - jen znovuobjevená starodávná moudrost.

Vracet se ke staré moudrosti je dobré. Je to proces rozpomínání, o kterém jsem tu mluvil. Nemusíte se nic učit. Musíte se jen rozpomenout...

Proto se k této trilogii vracajte; vracajte se k ní často.

Máte-li nějaké otázky, o kterých si myslíte, že tu nebyly zodpovězeny, přečtete si tyto stránky znovu. Uvidíte, že vaše otázky zodpovězeny byly. Budete-li mít dojem, že nebyly zodpovězeny dostatečně, začnete hledat své **vlastní** odpovědi.

Jedině tak poznáte, čím opravdu jste.“

Ještě neodcházej.

„Nikam nejdu. Jsem s tebou pořád. **Vždycky.**“

Mám ještě několik závěrečných otázek.

„Doufám, že si uvědomuješ, že všechny odpovědi můžeš najít **ve své duši**, která je sídlem věčné moudrosti.“

To vím. A jsem ze srdce rád, že život byl stvořen tímto způsobem. Jsem rád, že tento zdroj mám stále. Tento dialog považuji za velmi cenný dar. Nemohu se ještě na něco zeptat ?

„Můžeš.“

Je náš svět skutečně ohrožen ? Flirtujeme s možností sebezničení ?

„Ano. A pokud si neuvědomíte, že ta možnost je opravdu reálná, nevyhnete se jí. Neboť to, co odmítáte, trvá.“

Pamatuj si, co jsem ti říkal o čase a událostech. Všechny události se dějí teď, v tomto věčném okamžiku. Je to posvátný okamžik. Okamžik, který předchází tvé vědomí. Okamžik, který vytváříš, aniž si to uvědomuješ. Říkáte tomu „přítomnost“. A přítomnost je ten největší dar, který vám Bůh dal.

Můžeš si vybrat, co z toho, co sis kdy představoval, chceš **nyní** prožívat.“

Začínám tomu rozumět. Nic není opravdu „reálné“, že ne?

„Ne. Žiješ v iluzorním světě. Tohle je jen představení a ty předstíráš, že neznáš žádná kouzla - přestože jsi **kouzelník**.

Pamatuj si to, neboť jinak budeš všechno považovat za realitu.“

Ale všechno, co vnímám svými smysly, se mi zdá reálné. Není-li to „realita“, co tedy je realita ?

„Uvědom si, že to, na co se díváš, opravdu „nevidíš“.

Tvůj mozek není zdrojem tvé inteligence. Je to jen procesor. Zpracovává údaje, které mu předávají tvé smysly. Říká ti, co vnímáš, nikoli, co skutečně **je**. Na základě těchto vjemů si myslíš, že znáš pravdu, zatímco ve skutečnosti neznáš ani polovinu pravdy. Pravdu si vlastně vymýšlíš.“

To znamená, že si vymýšlím i tento rozhovor.

„Samozřejmě.“

Obávám se, že to nahrává těm, kteří říkají: „On nemluví s Bohem. Jen si to vymýšlí.“

„Upozorni je, že v tom není žádný rozpor. Nemůžeš pochopit Boha, pokud nepřekročíš rámec vašich hodnot a pojmů. Chceš-li pochopit Boha, musíš připustit, že nemáš **dostatečné informace**, místo abys tvrdil, že víš všechno.

Werner Erhard to vyjádřil takto: **Existuje něco, co nevím. Kdybych to věděl, všechno by se změnilo.**

Je docela dobře možné, že „mluvíš s Bohem“ a zároveň si „to všechno vymýšlíš“.

Nejkrásnější pravda je tohle: Všechno si **vymýšlíte**.

Život je proces, který vytváří všechno. Bůh je energie - čistá energie - které říkáte život. Až si to uvědomíte, poznáte nové pravdy.

Bůh je proces.“

Říkal jsi, že Bůh je kolektiv. Říkal jsi, že Bůh je všechno.

„To jsem říkal. A je to pravda. Bůh je však také proces, v němž se Bůh realizuje.

Ale to jsem ti už vysvětlil.“

Ano. To jsi mi vysvětlil, když jsem psal knížku „Přetváření vlastního já“.

„A teď to opakuj pro čtenáře.

Bůh je proces.

Bůh není osoba, místo ani věc. Bůh je to, co jste si vždycky myslili - ale co jste nechápali.“

Znovu ?

„Vždycky jste si myslili, že Bůh je nejvyšší bytost.“

Ano. To jsme si myslili.

„A měli jste pravdu. Jsem nejvyšší bytost. Jsem nejvyšší existence. A existence je proces.

Nejsem **výsledek** procesu; jsem samotný proces. Jsem Stvořitel a zároveň proces seberealizace.

Všechno, co vidíte na zemi i na nebi, jsem já v procesu seberealizace. Proces tvoření nikdy nekončí. Nikdy není ukončen. Nikdy nejsem „hotov“. To znamená, že všechno se neustále mění. **Nic není nehybné.** Vůbec nic. Všechno je energie v pohybu.

Když se na něco díváte, nevidíte něco statického, co se nemění v čase a prostoru. Ne ! Jste svědky **události**. Neboť všechno se mění, pohybuje, vyvíjí. **Všechno.**

Buckminster Fuller kdysi řekl: „Mám pocit, že jsem sloveso.“ A měl pravdu.

Bůh je událost. Vy té události říkáte život. Život je proces. Tento proces lze poznat a předpovídat.

Čím líp se díváte, tím víc víte a tím víc můžete předpovědět.“

Vždycky jsem si myslel, že Bůh je neměnný. Konstantní. Nehybný. Tato pravda mi dávala jistotu.

„Vždyť je to pravda. Je to jediná neměnná pravda: Bůh se neustále mění. **Je to pravda a vy ji nemůžete změnit.**

Život je změna. Bůh je život.

Bůh je tedy změna.“

Já bych ale rád věřil, že to jediné, co se nikdy nemění, je Boží láska k člověku.

„Má láska k vám se **neustále** mění, neboť vy se neustále měníte a **já vás miluji takové, jací jste**. Abych vás tak mohl milovat, musí se měnit moje představa o tom, co si zaslouží mou lásku, stejně jako se mění vaše představa o tom, kdo jste.“

Chceš říct, že mě budeš milovat, i když se rozhodnu, že se stanu vrahem ?

„O tom jsme už mluvili.“

Vím, ale pořád tomu nerozumím.

„Nikdo nedělá nic špatného ze svého hlediska. **Já vás miluji stále**. Nemůžete udělat nic, co by mi zabránilo vás milovat.“

Ale potrestáš nás, že ano ? S láskou v srdci nás pošleš do horoucího pekla a budeš zarmoucený, protože jsi to musel udělat.

„Ne. **Nikdy** nejsem zarmoucený, protože není **nic**, co bych „musel udělat“. Kdo by mě mohl k něčemu donutit ?

Nikdy vás nebudu trestat, ačkoli se můžete trestat sami v tomto životě nebo v příštím, dokud to nakonec nepřestanete dělat. Nikdy vás nebudu trestat, protože mi nemůžete uškodit - nemůžete uškodit **žádné části Boha**.

Někteří z vás se mohou cítit poškození, ale jakmile se vrátíte do sféry věčnosti, okamžitě poznáte, že jste žádnou škodu neutrpěli. V tu chvíli každému všechno odpustíte, neboť porozumíte Božímu plánu.“

Vysvětli mi to ?

„Vzpomínáš si na podobenství „**Dušíčka a slunce**“, které jsem ti vyprávěl v **První knize** ?“

Vzpomínám.

„To podobenství má pokračování. Tady je:

„Můžeš být jakoukoli částí Boha,“ řekl jsem dušičce. „Jsi Absolutní Božstvo. Jaký aspekt Božství chceš nyní prožívat?“

„Mohu si vybrat?“ zeptala se dušička.

„Ano. Můžeš prožívat jakýkoli aspekt Božství skrze své já,“ odpověděl jsem jí.

„Tak dobře,“ řekla dušička, „chci poznat smířlivost. Chci prožívat své já jako onen aspekt Boha, kterému se říká Absolutní Smířlivost.“

To byl ovšem problém, jak si asi dovedeš představit.

Nebylo totiž **komu co odpustit**. Neboť jsem stvořil jen dokonalost a lásku.

„Není tu nikdo, komu bych mohla odpustit?“ zeptala se dušička poněkud nedůvěřivě.

„Není,“ odpověděl jsem. „Podívej se kolem sebe. Vidiš nějaké méně dokonalé duše, než jsi ty sama?“

Dušička se rozhlédla a viděla, že je obklopena dušemi ze všech koutů nebe. Duše přišly z daleka, protože se doslechly, že dušička má pozoruhodný **rozhovor s Bohem**.

„Nevidím tu žádnou nedokonalou Duši!“ řekla dušička smutně. „Komu tedy mohu odpustit?“

Vtom z davu vystoupila jiná duše. „Můžeš odpustit mně,“ řekla přátelsky.

„A co ti mohu odpustit?“ zeptala se dušička.

„Přijdu za tebou v tvém příštím životě a udělám něco, co mi budeš moci odpustit,“ odpověděla přátelská duše.

„Ale co? Co by tak dokonalé stvoření jako ty mohlo udělat, abych mu to mohla odpustit?“ ptala se dušička.

„Jsem si jistá, že něco vymyslíme,“ odpověděla s úsměvem přátelská duše.

„Proč bys to dělala?“ zeptala se dušička, která nemohla pochopit, proč by měla tak dokonalá bytost zpomalit své vibrace natolik, aby mohla udělat něco „špatného“.

„To je jednoduché,“ odpověděla přátelská duše. „Udělám to, protože tě miluji. Chceš někomu odpustit, abys poznala, jak se tvé já bude cítit, že ano? Ostatně ty jsi pro mě udělala totéž.“

„Já?“ zeptala se dušička.

„Samozřejmě. Nevzpomínáš si ? Byly jsme přece vším, ty a já. Byly jsme nahoře i dole. Byly jsme vpravo i vlevo. Byly jsme tady i tam. Byly jsme malé i velké. Byly jsme dobré i špatné. Byly jsme **vším**.“

„A udělaly jsme to úmyslně, abychom se mohly poznat jako nejkrásnější aspekt Boha. Neboť jsme pochopily, že...“

„V nepřítomnosti toho, čím nejsi, neexistuje ani to, čím jsi.“

„Není-li ‚teplo‘, není ‚zima‘. Není-li ‚smutek‘, není ‚radost‘, není-li ‚zlo‘, není ‚dobro‘.

Chceš-li se něčím stát, pak musí někde ve vesmíru existovat opak toho, čím se chceš stát.

„Něco od tebe však budu chtít,“ prohlásila přátelská duše.

„Udělám všechno, co si budeš přát,“ radostně zvolala dušička, která teď pochopila Boží plán.

„V tom okamžiku, kdy ti udělám to nejhorší, co si umíš představit - v tom okamžiku... si vzpomeň, čím opravdu jsem.“

„Vzpomenu si!“ slíbila dušička. „Vzpomenu si, jak jsi dokonalá, a nikdy nezapomenu, **čím opravdu jsi**.“ “

To je... úžasné, neuvěřitelné podobenství.

„A já vám slibuji totéž, co slíbila přátelská duše malé dušičce. To se nikdy nezmění. Ale plníš svůj slib ty, moje malá dušičko?“

Bohužel ne.

„Nebud' smutný. Radostně přijímej realitu a začni žít novým životem.

Neboť Bůh je proces a ty jsi totéž. Proto si pamatuj tohle:

Kdyby ses viděl tak, jak tě vidí Bůh, často by ses usmíval.

Teď jdi a snaž se vidět druhé takové, jací opravdu jsou.

Dívej se. Dívej se. **DÍVEJ SE.**

Jak už jsem řekl, vysoce vyspělé bytosti se od vás liší tím, že se lépe dívají, a proto **víc vidí**.“

To je zajímavý postřeh.

„A teď chci, aby sis uvědomil, že jsi událost. Jsi proces. A v každém „okamžiku“ jsi výsledkem svého procesu.“

Jsi stvořitel a jsi stvoření. Opakuji to znovu a znovu, aby sis to zapamatovat.

Proces, kterým jsi ty a já, je věčný. Probíhá „automaticky“. Nepotřebuje tvou „pomoc“. Jestliže do něj nezasahuješ, je **dokonalý**.

Werner Erhard to vyjádřil takto: **Život se řeší sám v procesu života.**

Některá duchovní hnutí to chápou v tomto smyslu: „Uvolni se a oddej se Bohu.“ To je správné porozumění.

Jestliže se uvolníš, přestaneš si překážet. Všichni velcí mistři prohlašovali: Jsem cesta, život a pravda. Všichni mistři dokonale rozumí tomu, co tu říkám. Jsou cesta, jsou život - jsou pravda v procesu změny.

Stačí, když věříš v proces. Když **věříš** v Boha. Nebo **věř sám sobě, neboť jsi Bůh.**

Pamatuj si, že všichni jsme jeden celek.“

Jak mohu „věřit v proces“, který mi přináší věci, jež nemám rád ?

„Tak je **měj** rád !

Pochop, že si všechno způsobuješ sám.

UVĚDOM SI TU DOKONALOST.

Snaž se ji vidět ve všem, nejen v tom, co považuješ za dokonalé. V této trilogii jsem ti vysvětlil, proč se všechno děje, jak se to děje.“

Jak mohu „vidět dokonalost“ v něčem, co vnímám jako něco nedokonalého ?

„Nikdo za tebe nemůže vnímat. **Nikdo nemůže mít tvůj zážitek.**

Ostatní lidé spoluvytvářejí okolnosti společenského života, **ale nikdo tě nemůže donutit, abys prožíval něco, co prožívat nechceš.**

V tomto smyslu jsi svrchovaná bytost. **A NIKDO ti nemůže přikazovat, jak máš žít.**

Život ti připraví různé situace, ale jen ty rozhoduješ o tom, co znamenají.

Pamatuj si pravdu, kterou jsem ti jednou sdělil ve snu: Na ničem nezáleží.“

Nejsem si jistý, zda jsem tomu tehdy dobře rozuměl, ale živě si na to vzpomínám.

„A co si pamatuješ ?“

Pamatuj se, že jsem byl zpočátku trochu zmatený. Jak je možné, že na ničem nezáleží ? Kde bychom byli, kdyby vůbec na ničem nezáleželo ?

„Jakou jsi našel odpověď na tuto výbornou otázku ?“

Pochopil jsem, že nic nemá smysl samo o sobě. Napadlo mě, že to jsem já, kdo dává událostem smysl. Napadlo mě to v okamžiku hlubokého metafyzického poznání.

„Jakého poznání ?“

Uvědomil jsem si, že všechno je energie a že energie se proměňuje v hmotu - to jest v události - podle toho, jak se na ně díváme. Pak jsem to na dlouhou dobu zapomněl. Vzpomněl jsem si na to, teprve když jsi mi to připomněl na počátku tohoto rozhovoru.

„Už dávno jsi věděl všechno, co jsem ti v tomto rozhovoru řekl. Dověděl ses to od učitelů, které vám posílám. **Není tu nic nového a nemusíš se nic učit.** Stačí, když se rozpomeneš.“

Promiň, ale než tento rozhovor ukončíme, musím tě upozornit na jeden zjevný rozpor.

„Na jaký rozpor ?“

Mnohokrát jsi mi opakoval, že to, čemu říkáme „zlo“, existuje jen proto, abychom mohli zakoušet „dobro“. Řekl jsi, že nemůžeme prožívat to, čím jsme, pokud neexistuje něco, čím nejsme. Jinými slovy žádné „teplo“ bez „zimy“, žádná „radost“ bez „zármutku“ atd.

„To je pravda.“

Dokonce jsi říkal, že se mohu dívat na problémy jako na požehnání a na zločince jako na anděly.

„I to je pravda.“

Jak je tedy možné, že v životě vyspělých bytostí není žádné „zlo“ ? Popsal jsi vyspělou společnost jako učiněný ráj !

„Výborně. Vidím, že jsi o tom opravdu přemýšlel. Jsem rád, že tě to napadlo.“

Upozornila mě na to Nancy, když jsem jí četl některé pasáže z této knihy. Poradila mi, abych se tě zeptal, jak mohou vyspělé bytosti prožívat pozitivní zážitky, když odstranily ze svého života všechno negativní. Byla to dobrá otázka. Trochu mě zarazila. Ale ty jsi před chvílí řekl, že není třeba odpovídat na další otázky, neboť už byly všechny zodpovězeny. Já si však myslím, že bys na tohle měl ještě odpovědět.

„Tak dobře. Udělám to pro Nancy. Ostatně je to jedna z nejlepších otázek v celé knize.“

Hmm.

„Překvapuje mě, že ses mě na to nezeptal, když jsme hovořili o vyspělých civilizacích. Je divné, že tě to nenapadlo.“

Napadlo mě to.

„Napadlo ?“

Všichni jsme jeden celek, že ano ? Napadlo to onu část mého já, která je Nancy !

„Výborně ! Máš samozřejmě pravdu.“

Tak jaká je tvá odpověď ?

„Vrátím se k tomu, co jsem už řekl.“

V nepřítomnosti toho, čím nejsi, neexistuje ani to, čím jsi.

To je univerzální pravda, která vysvětluje, proč je vesmír takový, jaký je. Proč v něm existují protiklady jako „teplo“ a „zima“, „nahore“ a „dole“, „dobro“ a „zlo“ atd.

Uvědom si však, že si **to všechno vymýšlíš**. Jen ty **určuješ**, co je „teplé“ a co je „studené“, co je „nahore“ a co je „dole“. (Vyleť do vesmíru a všechny tvé definice zmizí !) Ty určuješ, co je „dobré“ a co je „zlé“. A tvoje názory se časem mění. Mění se dokonce i v průběhu ročních období. Deset stupňů nad nulou ti v létě připadá jako „zima“. Kdežto v zimě řekneš: „To máme dneska teploučko !“

Vesmír ti nabízí pole objektivních jevů. Jen na tobě záleží, jak je budeš nazývat.

Prozradím ti jedno velké tajemství: Opak toho, co prožíváš, nemusí existovat v **bezprostřední blízkosti**. Vzdálenost je nepodstatná. Vesmír ti poskytuje široké pole, v němž existují všechny protiklady, a tím ti umožňuje prožívat, co si zvolíš. To je **funkcí** vesmíru.“

Kdybych však nikdy nezažil „zimu“, kdybych jen věděl, že někde ve vesmíru je „zima“, jak bych mohl vědět, co „zima“ opravdu je ?

„ „Zimu“ jsi. už zažil. Zažil jsi **veškerou** „zimu“. Jestliže ne v tomto životě, tak v některém z mnoha minulých životů. Poznal jsi „velké“ a „malé“, „nahore“ a „dole“, „tady“ a „tam“ a všechny ostatní protiklady. Všechny protiklady máš vryté do paměti.

Nemusíš je zakoušet znovu, když nechce. Stačí, když si je připomeneš - když si uvědomíš, že existují.

Všichni jste zažili všechno. Nejen lidé, ale všechny bytosti ve vesmíru.

Nejenže jste všechno zažili, ale také vším **jste**. **Vy jste VŠECHNO.**

Jste to, co prožíváte. Svůj život si vytváříte sami.“

Tomu dost dobře nerozumím.

„Pokusím se to vysvětlit. Především si však musíš uvědomit, že se rozpomínáte na všechno, čím jste, a z toho si vybíráte to, co chcete prožívat v tomto životě na této planetě.“

Bože, jak je to jednoduché !

„Je to **jednoduché**. Oddělili jste se od Boha, od kolektivu a teď se opět stáváte jeho součástí.

Tohle děláte v opakovaných cyklech. Říkáte tomu „evoluce“. Říkáte, že se „vyvíjíte“. Vývoj se ovšem pohybuje v kruhu.

Všechno se pohybuje v kruhu.

Je to základní pohyb veškerého života.“

To je úžasné, jak srozumitelně to dovedeš vysvětlit !

„Prostě to začínáš chápat. Vyčistil sis „přijímač“. Odstranil jsi poruchy v signálu. Jsi ochoten poznávat nové věci. A tato ochota všechno změní pro tebe i pro celé lidstvo.“

Měl bych si pospíšet. Potřebujeme novou duchovnost. Způsobujeme na světě hrozné utrpení.

„To proto, že ačkoli jste všichni už prožili všechno, někteří si **to ještě neuvědomují**. Zapomněli to a ještě se nezačali rozpomínat.

Ve vyspělých společnostech je to jinak. K tomu, aby si vyspělé bytosti mohly uvědomit, jak „pozitivní“ je jejich civilizace, nepotřebují mít „negativitu“ přímo před očima. Vyspělé bytosti si „pozitivně uvědomují“, čím jsou, aniž musejí vytvářet negativitu. Aby věděly, čím **nejsou**, stačí, když ji vidí v jiné části vesmíru.

Mimochodem, vaše planeta jim slouží jako velice dobrý kontrast pro takové srovnání.

Připomíná jim to, jak se cítily, když prožívaly to, co teď prožíváte vy. Ve srovnání s tím si uvědomují, co prožívají dnes.

Už chápeš, proč vyspělé bytosti nepotřebují ve své společnosti „zlo“ ani jinou „negativitu“ ?“

Ano. Ale proč to potřebujeme my v naší společnosti ?

„Ani **vy to NEPOTŘEBUJETE**. To se snažím ti vysvětlit v této knize.

Abyste si uvědomili, čím jste, k tomu vám dokonale stačí žít ve vesmíru, v němž existuje to, čím nejste. A v takovém vesmíru žijete. To je univerzální zákon, kterému se nemůžete vyhnout.

Nemusíte si vytvářet své vlastní negativní pole. To znamená, že můžete změnit způsob života na vaší planetě už dnes, že **můžete odstranit všechno, čím nejste**, aniž tím ohrozíte svou schopnost uvědomovat si a prožívat to, čím opravdu jste.“

Úžasné ! Tohle je největší objev v této knize ! Takže nemusím hledat protiklady jen proto, abych mohl realizovat nejkrásnější představu o tom, čím jsem !

„Správně. To ti říkám už od začátku.“

Ale nikdy jsi to nevysvětlil tímto způsobem !

„Předtím bys tomu nerozuměl.“

Abys mohl prožívat to, čím jsi a čím se chceš stát, nemusíš vytvářet opak. Stačí, když si uvědomíš, že to existuje jinde. Stačí, když si pamatuješ, že to existuje.

Tato vědomost ze stromu poznání dobra a zla je vašim **požehnáním**, není prokletím ani dědičným hříchem.

Abyste si připomněli, že to všechno existuje, že jste to všechno už zakusili - že jste to všechno prožili v hmotné formě - stačí, když se podíváte vzhůru.“

Tím myslíš do vlastní duše.

„Ne, tím myslím přesně to, co jsem řekl. **VZHŮRU**. Podívejte se na nebe.“

POZORUJTE VESMÍR.

Už jsem ti několikrát řekl, že chcete-li se stát vyspělými bytostmi, musíte zlepšit své pozorovací schopnosti. Přijímejte realitu takovou, jaká je, a dělejte to, co je vám prospěšné.“

Takže v jiných částech vesmíru mohu vidět to, čím nejsem, a na základě toho si uvědomím, čím jsem tady na Zemi.

„Ano. Tomu se říká „rozpomínání“.“

Tomu se říká „pozorování“.

„Co si myslíš, že pozorujete ?“

Život na jiných planetách. V jiných slunečních soustavách. Ve vzdálených galaxiích. To všechno bychom mohli pozorovat, kdybychom měli potřebnou technologii. To pozorují vyspělé bytosti, které mají vyspělou technologii. Sám jsi říkal, že nás pozorují. A my bychom to dělali také.

„Ale co byste vlastně pozorovali ?“

Nerozumím tvé otázce.

„Řeknu ti tedy odpověď.“

Pozorovali byste svou minulost.“

Cože ???

„Když se podíváš na nebe, vidíš hvězdy - tak jak vypadaly před miliony světelných let. To, co vidíte, **už tam dávno není**. Vidíte to, co tam bývalo. Vidíte minulost. A na této minulosti jste se **podíleli**.“

Opakuj to.

„Byli jste **tam a prožívali jste to**.“

Já jsem tam byl ?

„Neřekl jsem ti snad, že jsi žil mnoho životů ?“

Ano... ale co kdybych se do některého z těch vzdálených míst mohl dostat. Kdybych tam mohl být v „tomto okamžiku“, v tomtéž okamžiku, který na Zemi nemohu „vidět“ ještě několik set světelných let. Co bych viděl ? Viděl bych své druhé „já“ ? Chceš říct, že bych viděl sám sebe, jak existuji na dvou místech zároveň ?

„Samozřejmě ! A zjistil bys to, co jsem ti už mockrát opakoval - že neexistuje čas a že tedy nevidíš žádnou „minulost“. Uvědomil by sis, že **všechno se děje TEĎ**.“

V „tomto okamžiku“ žiješ i životy, které v pozemském čase budou tvou budoucností. Vzdálenost mezi tvými mnoha „já“ ti umožňuje prožívat oddělené okamžiky a nezávislé totožnosti.

„**Minulost**“, na kterou si vzpomínáš, i „**budoucnost**“, kterou bys viděl, jsou „**přítomný okamžik**“, jenž **prostě JE**.“

To je neuvěřitelné !

„A tak je to i na jiné úrovni. Jak už jsem řekl: **Všichni jsme jeden celek**. Takže když se díváš na hvězdy, vidíš to, co bys nazval **NAŠÍ BUDOUCNOSTÍ**.“

To je na mě příliš.

„A řeknu ti ještě něco.“

Dokonce i když se díváš na něco, co je **přímo** před tebou, vidíš to, co bys vaším jazykem definoval jako „minulost“.

Myslíš ?

„Není možné vidět přítomnost. Přítomnost „se stane“ a pak se rozšiřuje ve formě světelné energie, která zasáhne tvé smysly, tvůj zrak - a **to trvá určitou dobu**.

Mezitím **život pokračuje**. Zatímco vnímáš světlo z minulé události, začíná nová událost.

Když zaregistruješ světelný podnět, tvůj zrakový receptor jej pošle do mozku, jenž jej interpretuje a řekne ti, co vidíš. To však už nevidíš. Jen si myslíš, že to vidíš. Jinými slovy přemýšlíš o tom, co jsi viděl, snažíš se to někam zařadit, zatímco se děje nová událost, která čeká na tvou interpretaci.

Zkrátka a dobře, já jsem vždycky jeden krok před tebou.“

Můj Bože, to je neuvěřitelné.

„**Poslouchej**. Čím větší je vzdálenost mezi tebou a událostí, kterou pozoruješ, **tím hlouběji do „minulosti“ se tato událost vzdaluje**.

A přesto se nestala „dávno“. To jen vzdálenost vyvolává iluzi „času“ a umožňuje ti prožívat tvé já „tady a teď“, zatímco jsi „tam a tehdy“ !

Jednoho dne pochopíš, že to, čemu říkáte čas a prostor, je jedno a totéž.

Pak si uvědomíš, že **všechno se děje tady a teď**.“

To je... to je... šílené. Nevím, co si mám myslet.

„Až pochopíš, co ti říkám, uvědomíš si, že **nic z toho, co vidíš, není reálné**. Vždycky vidíš jen obraz toho, co se stalo, a ten interpretuješ. Tvá osobní interpretace se nazývá představivost.

V představivosti si můžeš vytvořit cokoli. Neboť - a to je velké tajemství - tvoje představivost funguje oběma směry.“

Cože ?

„Nejenže **interpretuješ** energetické podněty, ale také je produkuješ. Když si něco představuješ, tvá představa se zhmotňuje. Čím déle si to představuješ (a čím větší množství lidí si představuje totéž), tím hmotnější je vaše představa, až se nakonec změní v to, čemu říkáte realita.

Tuto realitu pak „vidíte“ a snažíte se **určit, co to je**. Tímto způsobem probíhá to, čemu já říkám proces.

Vy jste tento PROCES.

Bůh je tento PROCES.

To jsem měl na mysli, když jsem ti říkal, že **jsi stvořitel i stvoření**.

Ted', když jsem ti vysvětlil, jak funguje vesmír, když jsem ti odhalil tajemství veškerého života, můžeme tento rozhovor ukončit.“

Ted' jsi mě vyvedl z míry... jsem šokován. Rád bych našel nějaký způsob, jak tohle všechno uplatnit ve svém životě.

„Už to všechno uplatňuješ. Nemůžeš dělat nic jiného. To se prostě **děje**. Otázka je, zda to děláš **vědomě nebo nevědomě**. Zda svůj životní proces aktivně řídíš nebo se jím necháš jen pasivně unášet. Vždycky se snaž jednat aktivně.“

To je ohromující. To je úžasné zakončení úžasného rozhovoru.

„Tohle nové poznání uplatníš nejlépe tak, že začneš vědomě vytvářet svůj život.

Budeš-li si to pamatovat, můžeš změnit nejen svůj vlastní život - ale celý svět.

Tohle je pravda, kterou jsem vám chtěl v této knize odhalit.“

Už rozumím ! Už jsem to pochopil !

„To je dobře. Nezapomínej na **tři základní moudrosti** v tomto rozhovoru:

- 1. Všichni jsme jeden celek.**
- 2. Všeho je dostatek.**
- 3. Nic nemusíme dělat.**

Uvědomíte-li si, že „všichni jsme jeden celek“, přestanete se k sobě chovat tak, jak se k sobě chováte.

Uvědomíte-li si, že „všeho je dostatek“, začnete všechno sdílet se všemi.

Uvědomíte-li si, že „nemusíme nic dělat“, přestanete se snažit aktivně řešit problémy a místo toho se pokusíte dosáhnout takové úrovně existence, na které problémy neexistují.

Tohle je pro vás v tomto stadiu vašeho vývoje možná to nejdůležitější, a proto tím zakončím tento dialog. Učiňte z této pravdy svou mantru:

Neexistuje nic, co bych musel mít, neexistuje nic, co bych musel dělat, a neexistuje nic, čím bych musel být - stačí, když jsem tím, čím právě jsem.

Jste-li „šťastní“, děláte určité věci, protože jste šťastní - nikoli proto, abyste se šťastnými stali.

Jste-li „moudří“, děláte určité věci, protože jste moudří - nikoli proto, abyste se moudřími stali.

Jste-li „milující“, děláte určité věci, protože milujete - nikoli proto, abyste se milujícími stali.

To je opět ta známá Boží dichotomie. Jediný způsob, jak se „někam dostat“, je „být tam“. Budte tam, kam se chcete dostat. Je to jednoduché. **Nemusíte nic dělat**. Chcete být šťastní ? **Budte šťastní**. Chcete být moudří ? **Budte moudří**. Chcete být milující ? **Budte milující**.

Ni čím jiným být nemůžete.

Jste moji milovaní.

Ted' jsi mi úplně vyrazil dech ! Umíš se tak nádherně vyjadřovat.

„Výmluvná je moje pravda. **Pravda** je tak elegantní, že **probouzí srdce**.

A to dělá i tato trilogie. Probouzí srdce lidstva.

Lidstvo si dnes musí položit otázku. Chceme vytvořit novou civilizaci ? Chceme vytvořit novou mytologii ?

Je lidstvo od přírody dobré, nebo je zlé ?

Tohle je křižovatka, na které dnes stojíte. Vaše budoucnost závisí na tom, kterou cestu si zvolíte.

Věříte-li, že lidstvo je v zásadě dobré, vytvoříte si konstruktivní zákony, které podporují život. Věříte-li, že lidstvo je zlé, vytvoříte si destruktivní zákony, které život popírají.

Zákony podporující život jsou takové zákony, které vám dovolují žít tak, jak si přejete. Zákony popírající život jsou takové zákony, které vám brání žít tak, jak si přejete.

Ti, kdo věří v dědičný hřích a vrozenou špatnost člověka, prohlašují, že Bůh vytvořil zákony, které vám brání dělat to, co si přejete. Tito lidé propagují lidské zákony, které dělají totéž.

Ti, kdo věří, že život je požehnání a člověk je od přírody dobrý, prohlašují, že Bůh vytvořil přírodní zákony, které vám **dovolují** dělat to, co si přejete. Tito lidé propagují lidské zákony, které dělají totéž.

Co si myslíš o lidstvu ? Co si myslíš o sobě ? Myslíš, že ti druzí mohou důvěřovat ? Ve všem ? Co si myslíš o druhých ? Jak k nim přistupuješ, dokud se neprojeví tak či onak ?

Nyní si **odpověz** na tuhle **otázku: Podporují tvoje názory rozvoj společnosti, nebo urychlují její rozklad ?**

Myslím, že jsem důvěryhodný. Dřív jsem si to nemyslel, ale dnes si to myslím. Stal jsem se důvěryhodným, protože jsem změnil svou představu o sobě. Navíc je mi dnes jasné, co Bůh chce a co nechce.

Tyto Hovory s Bohem mi hodně pomohly. Dnes vidím ve společnosti totéž, co vidím v sobě - vidím pozitivní tendence. Vidím, že se lidská civilizace probouzí, že si začíná uvědomovat svou Boží podstatu.

„Jestliže to vidíš, pak to vytvoříš. Byl jsi ztracený, ale konečně jsi našel sám sebe. Byl jsi slepý, ale konečně jsi prohlédl.

Občas si na mě zapomínal, ale dnes jsme opět spolu a můžeme spolu zůstat navždy. Neboť to, co jsi spojil, můžeš rozdělit jen ty.

Pamatuj si tohle: Vždycky jsi součástí Boha, neboť od něho nejsi nikdy oddělený.

To je základní pravda tvé existence. Jsme jeden celek. Takže teď znáš celou pravdu.

Tato pravda je potravou pro hladovou duši. Najez se jí. Svět žízní po této radosti. Napij se jí. Udělej to na mou počest.

Neboť pravda je tělo a radost je krev. Tělo a krev Boha, který je láska.

Pravda.

Radost.

Láska.

Jedno vede k druhému a nezáleží na pořadí. Všechno vede ke mně. Já jsem všechno.

Končím tento rozhovor tak, jak jsem jej začal. Dal jsem ti pravdu. Dal jsem ti radost. Dal jsem ti lásku. Dal jsem ti odpovědi na největší tajemství života. Teď už zbývá jen jediná otázka. Touto otázkou náš rozhovor začal.

Otázka není, ke komu mluvím, otázka je, kdo mě poslouchá ?“

Děkuji ti. Děkuji ti za to, že jsi hovořil k nám všem. Slyšeli jsme tě a budeme poslouchat. Miluji tě. Jsem naplněn pravdou, radostí a láskou. Konečně jsem sjednocen s Bohem.

„Tomu se říká nebe.

Žijete v nebi.

V nebi jste vždycky, neboť Bůh je vždycky s vámi.

Byl bych rád, kdybyste si to pamatovali.

A tady je mé poselství - poselství, které chci dát světu:

Mé děti v nebesích, posvěceno je vaše jméno. Přišlo vaše království. Děje se vaše vůle, jako v nebi, tak i na zemi.

Dávám vám dnes váš chléb na tento den. Odpouštím vám vaše dluhy, jako i vy jste odpustili vašim dlužníkům. Neuvádějte se do pokušení, ale osvobodte se od zla, které jste způsobili.

Neboť vaše je království a moc a sláva.

HOVORY S BOHEM III

216

www.vesmirni-lide.cz

Amen.

Teď jdi a začni měnit váš svět. Teď jdi a buď svým nejkrásnějším já. Teď víš všechno, co vědět potřebuješ. Jsi vším, čím potřebuješ být.

Nikdy jsi nebyl ničím menším. Jen jsi to nevěděl. Zapomněl jsi to.

Teď sis vzpomněl. Nikdy na to nezapomeň. Tuto pravdu říkej každému, koho potkáš. Čeká tě mnohem krásnější osud, než sis kdy představoval.

Přišel jsi, abys napravil svět.

To je jediný důvod, proč jsi tady.

A pamatuj si tohle: Miluji tě. Miluji tě teď a vždycky.

Vždycky jsem s tebou.

Vždycky.“

Sbohem, Bože. Děkuji ti za tento rozhovor. Děkuji, děkuji, děkuji.

„Já děkuji všem svým stvořením. Děkuji vám, neboť jste mi opět dali slovo - a místo ve vašich srdcích. A nic víc si nikdo z nás nikdy nepřál.

Jsme opět spolu. A to je velmi dobré.“

(22)

Doslov...

Tato trilogie je pro mě úžasným zážitkem. Trvalo mi šest let, než jsem ji dokončil - tuto poslední knihu jsem psal čtyři roky. Dělal jsem, co jsem mohl, abych dal Procesu volný průběh. Myslím, že se mi to podařilo, ačkoli netvrdím, že jsem byl dokonalým filtrem. Některé myšlenky jsem určitě překroutil. Proto neberte všechno doslova. Nedělejte z toho víc, než to je. Ale nedělejte z toho méně.

Tato kniha obsahuje důležité poselství, které může změnit svět. Změnilo už mnoho životů. HSB byly přeloženy do čtyřadvaceti jazyků, jsou už mnoho měsíců na mezinárodním seznamu bestsellerů a čtou je miliony lidí na celém světě. Ve více než sto padesáti městech se spontánně vytvořily skupiny, které HSB studují. Počet těchto

studijních skupin neustále roste. Každý týden dostáváme čtyři sta až šest set dopisů od lidí, na které tato kniha udělala takový dojem, že mi osobně píší.

Abychom zvládli tento široký ohlas, Nancy a já jsme založili nevýdělečnou nadaci, která jednou měsíčně vydává informační bulletin, jenž obsahuje odpovědi na otázky čtenářů a nejnovější informace o přednáškách a dalším vzdělávacím materiálu. Chcete-li „zůstat ve spojení“ s energií tohoto poselství a máte-li zájem předávat je druhým, můžete si náš bulletin předplatit. Část předplatného jde do studijního fondu, jenž umožňuje nemajetným lidem navštěvovat naše programy nebo dostávat bulletin zdarma. Pošlete 35 dolarů (45\$ v případě mezinárodních subskripcí) na tuto adresu:

*Newsletter Subscription
c/o **ReCreation**
The Foundation for Personal Growth
and Spiritual Understanding
1257 Siskiyou Blvd., #1150
Ashland, OR 97520
Tel.: 541-482-8806
e-mail: recreating@aol.com*

Chcete-li aktivovat poselství, které jste v této knize našli, můžete si přečíst další důležité informace týkající se námětu, o němž pojednává tato trilogie. Doporučuji vám následujících osm knih, které mohou změnit svět.

Tyto knihy vám nejen doporučuji, ale osobně vás žádám, abyste si je přečetli. Proč ? Protože věřím, že pro lidstvo nastává neobyčejná doba. Během několika let budou učiněna rozhodnutí, která změní směr vývoje na desetiletí. Lidstvo dnes stojí před důležitými rozhodnutími a zítřejší rozhodnutí budou ještě důležitější, neboť naše možnosti se neustále zužují.

Na těchto rozhodnutích se budeme podílet všichni. Nemůžeme spoléhat na to, že je za nás učiní někdo jiný. Ten někdo jiný jsme my. Rozhodnutí, o kterých mluvím, nebudou učiněna politickými strukturami, mocnými elitami ani gigantickými korporacemi. Budou učiněna v srdcích a domovech jedinců a rodin na celém světě.

Co budeme učit naše děti ? Do čeho budeme investovat naše peníze ? Jaké potřeby a touhy se stanou našimi nejvyššími cíli ? Jak budeme zacházet s naším životním prostředím. Jak zlepšíme naši stravu ? Co budeme vyžadovat od našich vůdců ? Podle jakých měřítek budeme hodnotit kvalitu našeho života ? Co bude měřítkem úspěchu ? Jak se naučíme milovat ? Celkový dopad těchto osobních rozhodnutí vytvoří to, čemu vědec a spisovatel Rupert Sheldrake říká „morfické pole“ - „rezonance“, která určuje základní rysy života v celosvětovém měřítku.

Proto je důležité - životně důležité - aby každý z nás přijal svou roli vědomě. Naše rozhodnutí nelze činit ve vzduchoprázdnu. Pevně věřím, že vám tyto knihy přinesou užitek, jinak bych vám je nedoporučoval.

Uvědomuji si, že by můj seznam mohl být mnohem delší, neboť je mnoho úžasných knih. Některé knihy, které vám doporučuji, byly napsány lidmi, které znám, jiné lidmi, s nimiž jsem se nikdy nesetkal, ale všechny jsou významné a důležité. Doufám, že si přečtete těchto osm knih, které mohu změnit svět:

1. „The Healing of America“, Marianne Williamsonová. Vášnivá kniha, plná pronikavých postřehů a odvážných myšlenek, která obohatí každého, kdo vážně přemýšlí o tom, kde jsme a kam se chceme dostat.

2. „The Last Hours of Ancient Sunshine“, Thom Hartmann. Tato kniha vás probudí... bude vás šokovat a možná vás i rozzlobí. V žádném případě vás nenechá v klidu. Už nikdy nebudete schopni žít svůj život na této planetě stejným způsobem jako doposud - a to je dobré pro vás i pro tuto planetu.

3. „Conscious Evolution - Awakening the Power of Our Social Potential“, Barbara Marxové Hubbardová. Tato moudrá a přesvědčivá kniha, která popisuje, kde lidstvo bylo a kam jde, vám nabízí závratnou vizi lidských možností.

4. „Reworking Success“, Robert Theobald. Malá knížka s ohromným poselstvím: naše civilizace dlouho nepřežije, pokud nezměníme naše pojetí „úspěchu“ a „vítězství“. Ničí nás naše staré představy o tom, co je pro nás „dobré“.

5. „The Celestine Vision“ (Celestinské prorocství), James Redfield. Tato kniha nám ukazuje cestu do nové a možné budoucnosti. Nabízí nám prosté a hluboké pravdy, jichž lze použít jako nástrojů k vytváření života, o jakém už dlouho sníme. Náš sen je náhle na dosah.

6. „The Politics of Meaning“, Michael Lerner. Tato praktická a zároveň povznášející kniha obsahuje překvapující myšlenky a nádherné vize toho, jak by náš svět mohl vypadat, kdyby se nám podařilo změnit naše mocenské instituce tak, aby pracovaly v zájmu celé společnosti.

7. „The Future of Love“, Daphne Rose Kingmová. Tato vynikající studie potvrzuje význam duše v milostných vztazích. Moudrá a provokativní kniha, která nám doporučuje, abychom realizovali svou nejkrásnější touhu - a nebáli se milovat plně.

8. „Diet for a New America“, John Robbins. Neobyčejně přesvědčivé pojednání o něčem tak prostém, jako je strava.

Tato kniha, která zpochybňuje náš názor, že je zdravé jíst maso, uvádí překvapivé důkazy o tom, jak prospěšné našemu zdraví je maso nejíst.

Všechny tyto knihy nabízejí plán, jak zlepšit svět. Podobnost některých formulací je často překvapující. Je těžké uvěřit, že se tito spisovatelé předem nedomluvili na tom, co a jak chtějí říci. Samozřejmě to neudělali, a proto je ohromující, jak vysokého stupně synchronismu jejich knihy dosahují.

Vize těchto osmi autorů je nesmírně vzrušující. Nabízí nám model civilizované společnosti, který je o tolik lepší než současná realita, že vaše srdce začne zpívat radostí a vy se začnete ptát, co můžete udělat pro budoucnost lidstva. Marianne, Thom, Barbara, Robert, James, Michael, Daphne a John nám naštěstí nabízejí konkrétní a praktické rady. Všechny tyto knihy jsou plné podnětných myšlenek o tom, co můžete udělat teď hned, chcete-li změnit svět k lepšímu.

Dále bych vás rád upozornil na tři organizace, které se aktivně účastní práce, k níž nás vybízí trilogie *Hovory s Bohem*, a na jednu občanskou kampaň, která se snaží zlepšit svět. Chcete-li zjistit, zda souhlasíte s filozofií těchto organizací a zda již vytvořily mechanismy, jejichž prostřednictvím můžete realizovat své vlastní vize, můžete si vyžádat další informace.

V oblasti duchovního života: „*The Emissaries*“

Tohle je mezinárodní sdružení lidí, jejichž hlavním zájmem je harmonizování života ve všech aspektech každodenní existence a odhalování povahy Boha v praktickém životě. Tato organizace věří, že když to budeme dělat důsledně a ve spolupráci s druhými, kolektivní objevení boží povahy povede k probuzení a návratu ke skutečné identitě.

Výraz „posel božího světla“ charakterizuje každého, kdo důsledně vyjadřuje stálého, pravdivého a láskyplného ducha. Neodmyslitelná od takového života je ochota vzdát se názorů, které omezují možnost realizovat náš vrozený duchovní potenciál.

Mnozí lidé o této organizaci nikdy neslyšeli, a přesto je jejich existence povznášející. V tom smyslu jsou posly božího světla, což dává jejich životu autoritu a moc. Prostřednictvím dálkových kurzů, seminářů a pravidelných týdenních schůzí poskytuje organizace příležitost pro společnou duchovní a tvůrčí práci. Můžete jim psát na adresu:

The Emissaries
5569 North County Road, #29
Loveland, Colorado 80538
Tel.: 970-679-4200
e-mail: sunrise@emnet.org

V oblasti politiky: „*The Natural Law Party*“

Tato strana, která byla založena v roce 1992, aby zaplnila politické vakuum v politické struktuře Spojených států, se dnes rozšířila do mnoha zemí světa. Její členové věří, že jestliže chceme vzkvétat jako celosvětová komunita, musíme posílit své spojení s „přírodním zákonem“, který je popisován jako „zákony přírody - jimž je podřízen život v hmotném vesmíru“.

Fyzik John Hagelin, kandidát na prezidenta *Natural Law Party* ve Spojených státech, říká: „Naneštěstí je pravda, že mnoho našich institucí, moderních technologií a způsobů chování porušuje zákony přírody. Naše léky se svými nebezpečnými vedlejšími účinky, naše pesticidy, umělá hnojiva a geneticky upravené obilniny a dokonce některé naše finanční instituce rozsévají semeno budoucích epidemií, třídního boje a ekologických katastrof“
Hovory s Bohem samozřejmě říkají totéž, znovu a znovu.

„*The Natural Law Party*“ nabízí politickou platformu všem lidem, kteří mají zájem tyto problémy řešit. Své dopisy pošlete na adresu:

The Natural Law Party
1946 Mansion Drive
P O. Box 1900
Fairfield, IA 52556
Tel.: 515-472-2040
online at: www.natural-law.org

V oblasti duchovně politického aktivismu ve Spojených státech: „The American Renaissance Alliance“

Toto je organizace, kterou osobně pomáhám vytvářet se spisovatelkou a vizionářkou Marianne Williamsonovou, která říká, že „s rostoucí mocí našeho ducha roste naše touha sloužit světu. Demokratické procesy nám mohou takovou službu umožnit, neboť dávají každému občanovi příležitost vyjádřit naše duchovní hodnoty v politické sféře.“

Láska, soucit, mír a spravedlnost převládají v politickém životě na celém světě, až se dostatečné množství lidí rozhodne tyto kvality podporovat. „The American Renaissance Alliance“ poskytuje organizovanou základnu pro filozofické zkoumání a politickou činnost. Naším cílem je využít duchovní sty v jádru americké demokracie, která je svědectvím boží lásky v naší duši.

Marianne a já si představujeme, že se v našich městech začnou scházet lidé, aby se modlili za mír a pracovali pro spravedlnost. Marianne píše v naší brožuře: „Naše organizace, která věří, že duchovní síla je mocnější než hrubá fyzická síla, aktivně prosazuje vizi Ameriky osvobozené od chamtivosti, založené na míru a vyvíjející se ke stále větší lásce. Věříme, že to je osudem lidstva, a budeme podporovat podobné organizace na celém světě.“

„The American Renaissance Alliance“ není zaměřena na řešení tradičních politických problémů. Jsme přesvědčeni, že naše problémy nejsou základním problémem. Převážná většina našich problémů vychází z jednoho zdroje: z neangažovanosti obyčejných lidí v politickém procesu naší země. Totéž platí o ostatních zemích světa.“

Věřím, že „Hovory s Bohem“ obsahují výzvu k akci. Doufám, že tuto výzvu uslyší lidé na celém světě. Marianne a já věříme, že se naše Alliance stane modelem, který bude možno napodobovat i v ostatních zemích. Jak říká Marianne: „Je to model nestranné organizace, která hlásá politický význam jak konzervativních, tak liberálních duchovních hodnot. Naším přáním je osvobodit politickou moc každého jedince v souladu s jeho svědomím a názory. Zkrátka a dobře, chceme pomáhat lidem, aby jejich duše měly vliv na svět kolem nás.“

Chcete-li se dovědět víc o naší práci v holistické politice a jejích zásadách, napište nám na tuto adresu:

The American Renaissance Alliance
P O. Box 15712
Washington, D. C. 20003
Tel.: 202-544-1219
online at: www.renaissancealliance.org

V této poslední knize trilogie HSB jste nemohli přehlédnout časté odkazy na to, „co funguje“. Mnohokrát jsem opakoval, že vysoce vyspělé bytosti si uvědomují, „co je pravda“ a „co funguje“.

V naší společnosti dnes vznikají různá hnutí, která zkoumají programy, jež se zabývají mnoha problémy, před nimiž stojíme. Jedním z těchto hnutí je „Campaign for Positive Solutions“, občanská iniciativa, která pomáhá budovat novou civilizaci založenou na tom, co funguje.

Cílem tohoto hnutí je mapovat a komunikovat osvědčené metody a podporovat jejich napodobování. Až tyto metody přijmeme a přizpůsobíme našim moderním potřebám, ušetříme miliardy dolarů a zlepšíme kvalitu života pro miliony lidí. Úzce spolupracuji s touto organizací a doufám, že zajistím podporu pro projekty, které pomohou zlepšit náš svět.

Ředitelkou této organizace je Eleanor Mulloneyová LeCainová, která spolupracuje s futuristkou Barbarou Marxovou Hubbardovou, Nancy Carrolovou a Patricií Ellsbergovou. Kampaň je projektem nevýdělečné nadace Barbary Marxové Hubbardové. Nadace vyzývá soukromé osoby, skupiny, organizace a instituce, aby uveřejňovaly fungující projekty na jejich internetových stránkách, čímž jim umožňuje sdílet své znalosti a učit se z úspěchů druhých. Internetové stránky nadace najdete na adrese <http://www.cocreation.org>.

I vy můžete založit podobnou skupinu ve vaší komunitě, církvi, organizaci nebo mezi přáteli. Můžete začít proces synergie a spolutvoření. Položte si následující otázky: 1) Co chci vytvořit teď hned? Co je mou vášní? 2) Jaké mám potřeby? Co mi brání učinit další krok? 3) Jaké zdroje chci sdílet s druhými lidmi? 4) Co už funguje v mém životě, v mé práci a ve světě?

Uveřejněte své projekty na uvedených stránkách internetu.

Máte-li zájem o další informace, napište na tuto adresu:

The Foundation for Conscious Evolution
P O. Box 6397
San Rafael CA 94903-0397
Tel.; 415-454-8191
e-mail: fce@peaceroom.org

Doufám, že vám některé z těchto informací budou užitečné. Mým úmyslem bylo nabídnout vám pomoc při aktivaci poselství HSB. Uvědomuji si, že ne všichni z vás budou souhlasit se všemi autory a organizacemi, které zde uvádím. To je naprosto v pořádku. Jestliže nás jejich knihy přinutí alespoň k zamyšlení, poskytnou nám cennou službu.

A nakonec vám chci poděkovat za to, že jste mi dovolili předat vám myšlenky, které vám Bůh posílá prostřednictvím mé knihy. Jsem si jistý, že ne každý z vás souhlasí se vším, co jsem tu napsal. I to je v pořádku. Je to vlastně ještě lepší, neboť všechno, co je přijímáno bezvýhradně, ve mně vzbuzuje podezření. A

nejdůležitějším poselstvím Hovorů s Bohem je to, že každý z nás může hovořit s Bohem, každý si může uvědomit svou vnitřní moudrost a najít svou vnitřní pravdu. Tam najdeme skutečnou svobodu a příležitost. Tam se naplní nejvyšší smysl našeho života.

Dnes máme příležitost - vy a já - obnovit svůj život podle nejkrásnější představy, jakou jsme kdy měli o tom, čím jsme. Máme možnost změnit svůj život, a tím skutečně změnit svět.

George Bernard Shaw kdysi řekl: „Někteří lidé vidí svět takový, jaký je, a ptají se Proč?“ Teď, když jsme skončili naši společnou cestu trilogií HSB, doporučuji vám, abyste přijali svou nejkrásnější představu o sobě samých a o světě a zeptali se Proč ne ?

Bůh vám žehnej.

Neale Donald Walsch